GOLIATUL
UCIGAŞ
A.L.O.E

GOLIATUL UCIGAŞ
de A.L.O.E.
Colecţia Cărţilor Rare Editura Little Lamb
Goliatul ucigaş *titlu original*: *The Giant Killer*
Copyright e Constantine C. Coca, 2001 Toate drepturile rezervate Prima ediţie în limba română – Decembrie 2013 Publicată de Editura Little Lamb, Suceava
Autor: A.L.O.E.
Traducerea: Oana Oleniuc Editarea: Oana Oleniuc Coperta: Beniamin Boingeanu
Nicio parte a acestei publicaţii nu poate fi reprodusă sau transmisă electronic, mecanic, prin fotocopiere, înregistrare audio sau în orice alt fel fără permisiunea în scris a proprietarului de copyright.
Goliatul ucigaş face parte din
Colecţia Cărţilor Rare a editurii
Little Lamb

Bătălia continuă să se dezlănţuie, zi de zi, clipă de clipă. Trebuie oare să înfruntăm vrăjmaşul legaţi la ochi? Pentru a-l cuceri trebuie să-i vedem adevărata faţă. Prin intermediul acestor povestiri alegorice vom învăţa mai întâi cum să recunoaştem şi apoi să biruim în mod eficient pe fiecare Goliat cu care ne confruntăm. Vom putea să rupem pânza Leneviei, să ieşim din abisul Egoismului, să înăbuşim izvorul

Mâniei şi să urmărim Neadevărul până în cel mai ascuns locaş şi nu în ultimul rând să triumfam asupra celui mai crunt vrăjmaş – Mândria. *Goliatul ucigaş* este imboldul încurajator de care tu sau cei dragi ai tăi aveţi nevoie pentru a intra pe câmpul de luptă din nou. Dacă ai simţit vreodată că nu ai nimic ferm de ce să te ţii, această carte te va ajuta să apuci frânghia Dragostei spre siguranţă şi eliberare.

Pentru mai multe informaţii despre aceste cărţi clasice, luaţi legătura cu noi la numărul

0744.544.579

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României TUCKER, CHARLOTTE MĂRIA

Goliatul ucigaş / A.L.O.E. = a Lady of England; trad.: Oana Oleniuc.

— Suceava: Little Lamb, 2013

Index

ISBN 978 – 606 – 648 – 068-O

I. Oleniuc, Oana (trad.)

821.111 – 31 = 135.1 *r r* prin e-mail la contactlittlelamb. Ro web www.littlelamb. Ro sau scrieţi-ne pe adresa Editura Little Lamb

CP. 42, O.P. 6

Suceava, cod 720340

jud. SUCEAVA

Prefaţă

Scopul meu în zugrăvirea acestui mic volum a fost de a-l face pe copilul nepăsător să gândească; iar, forma alegoriei a fost, de mult timp, considerată a fi potrivită pentru acest scop, de cei ai căror paşi încerc, cu umilitate, să îi urmez. Puterea minţii este trezită cu energie prin efortul de a pătrunde un mister.

Totuşi, eu percep următoarele descrieri ale luptei creştinului nu ca fiind imagini neterminate, ci, mai degrabă, delimitări sumare care trebuie umplute, nu doar de imaginaţia unui copil, dar şi de sugestiile celor încredinţaţi cu îngrijirea sa. Acestora le recomand, cu căldură, să „sprijine cu vorba”, pentru a indica morala, pentru a aplica lecţia; mai

presus de orice, de a explica aluziile la adevărurile superioare şi mai sfinte ale religiei, care am considerat că se prezintă mai deschis dacă seamănă atât de mult cu un basm. Sabia, armura, chiar şi numele luptătorului, puterea pe care a primit-o, coroana pe care o va purta la finalul luptelor sale, *dar nu ca răsplată*, vor fi exemple pentru aceste aluzii; pe care orice părinte înţelept şi pios le poate aplica şi în alte lecţii valoroase. Din experienţa pe care o am cu copiii, sunt sigură că o poveste alegorică poate fi, cu uşurinţă, atractivă pentru mintea lor; dar aceasta depinde, în mare parte, de influenţa celor din jurul lor, fie că obţin din aceasta doar o distracţie trecătoare de un ceas, sau instrucţiuni solide despre adevărul sacru pe care Autorul aşteaptă să îl prezinte cu nerăbdare.

A.L.O.E.

LECTURILE
GOLIATUL UCIGAŞ
CAPITOLUL I

Sosirea

— Ei bine, sper că ne aflăm, în sfârşit, aproape de finalul călătoriei! exclamă Adolphus Probyn, cu un căscat lung, plin de plictiseală, în timp ce trăsura, care-l ducea pe el şi pe fratele său, înainta alene de-a lungul unui liniştit drum de ţară.

— Tare te grăbeşti să ajungi acolo, spuse Constantine, introducându-şi degetele în buzunarele vestei şi instalându-şi picioarele pe scaunul din faţa lui. Nu cred însă că-ţi va plăcea locul atunci când îl vei vedea. Detest să fiu trimis la un profesor particular; aş fi preferat să mă duc la o şcoală obişnuită.

— Nu ştiu ce să spun despre asta, zise Adolphus care, în mintea lui, avea doar nişte vagi idei despre ce înseamnă să fii servitorul unui alt student, găluştele tari şi băncile de lemn.

— Un lucru ştiu, spuse fratele său, sunt sigur că acest profesor îmi va displace la maxim.

Adolphus nu s-a sinchisit să se intereseze de motivele acestuia, dar Constantine a continuat fără întrerupere.

— Îmi displace orice persoană recomandată de mătuşa Lawrence. E atât de exigentă, gândeşte greşit în privinţa multor lucruri, e atât de ataşată de cărţi bune, lecturi şi toate lucrurile de genul acesta. Sunt sigur că ea e cea care a reuşit să-i bage în capul lui tata faptul că noi suntem nişte alintaţi şi că avem nevoie de cineva care să ne ţină sub disciplină, şi l-a găsit pe acest preot sărac de la ţară

— Sărac – îmi pare rău că e sărac, constată Adolphus; nu vom avea jumătate din confortul pe care îl aveam acasă. Mă întreb dacă nu va avea o a doua cină târzie.

— Oh, mai bine ia-ţi gândul de la asta! exclamă fratele său; toată familia va cina împreună la ora unu, din carne de berbec fiartă şi budincă de orez sau slănină şi fasole! Adolphus a dat drumul unui oftat. Şi va fi doar treabă, treabă şi iar treabă, de dimineaţa până seara, nimic altceva decât predici îndelungate, lecturi prelungite şi plimbări plicticoase; şi, dacă mergem şi noi să căutăm ouă în cuiburi de păsări sau să avem un pic de distracţie, o şi încasăm – asta e!

— În sfârşit am ajuns! spuse Adolphus, în timp ce trăsura încetinea în faţa unei mici uşi verzi.

Constantine şi-a scos capul pe fereastră.

— Nici măcar o staţie, bombăni el; ce loc deplorabil mai e şi ăsta!

Abia ce tăcerea profundă a acelui colţişor liniştit fusese întreruptă de sunetul clopotului tras de vizitiu, când uşa verde se deschise larg şi un băiat de aproximativ unsprezece ani îşi făcuse apariţia, cu un larg zâmbet de bun-venit pe faţă.

Sosirea

— Ce mă bucur că aţi ajuns – v-am aşteptat să cinăm împreună; daţi-mi voie să vă ajut cu asta, adăugase băiatul, în timp ce vizitiul se pregătea să dea jos un geamantan negru, care i-a stat alături pe banchetă.

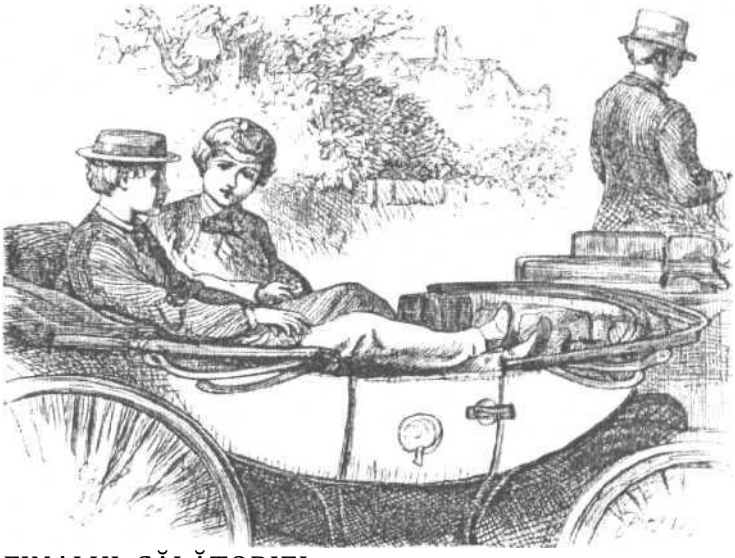

FINALUL CĂLĂTORIEI

Constantine sări din trăsură; fratele său geamăn coborâse mai lent şi, fără a se ocupa de bagajele lor, sau fără a acorda prea multă atenţie noului lor camarad, au înaintat de-a lungul cărării înguste şi pietruite, care îi ducea spre intrarea în locuinţă.

Aceasta era o căsuţă drăguţă, deşi una mică, cu razele soarelui licărind printre trandafirii agăţători de pe geamurile rombic

lambrisate ce se întrezăreau sub acoperişul scund de stuf. Ar fi arătat foarte frumos într-o poză; nu avea horn, ci un burlan răsucit în forme elegante; întreaga locuinţă, adăpostită între copaci şi decorată cu liane, ar fi putut servi foarte bine drept model unui pictor. Dar, pe când Adolphus contempla curios noua sa locuinţă, i se părea că aceasta seamănă mai degrabă cu o jucărie de dimensiuni macroscopice: începu să se întrebe unde s-ar mai găsi loc pentru el şi fratele lui, mai ales când a văzut şi două fetiţe stând pe verandă, urmărind sosirea lor cu o privire timidă, dar încântată.

Băieţii de zece ani sunt, totuşi, rareori preocupaţi de astfel de griji, iar atenţia tânărului Probyn a fost aproape imediat distrasă de apariţia domnului şi a doamnei Roby, care s-au apropiat pentru a-şi primi oaspeţii în Cuibul Porumbelului. Domnul Roby era un om înalt, palid şi cocoşat, cu fruntea înaltă şi un aer gânditor, iar cei doi copii fuseseră imediat impresionaţi, având impresia că, în faţa lor se afla un savant foarte învăţat. Doamna Roby, prin comparaţie, era robustă şi destul de mică de statură, cu un licăr de lumină şi voioşie în ochii ei negri, cu care se potriveau gropiţele din obraji; în atingerea mâinii ei se simţea bunătate şi avea o vioiciune jovială în întreg felul ei de a fi, care îi făcu pe oaspeţi să se simtă ca acasă numaidecât.

Sosirea
PRIMIREA

— Văd că Afeck al meu a făcut deja cunoştinţă cu voi, spuse ea zâmbind, dar aici mai sunt şi alţi mici prieteni bucuroşi să vă vadă şi nerăbdători, sunt sigură, să vă facă să vă simţiţi bucuroşi. Bertha – Laura – draga mea, continuă ea, ducându-şi afectuos mâna prin părul creţ al celui mai mic copil, imaginea sa în miniatură, cu aceiaşi ochi strălucitori şi privire voioasă, ar trebui să le spuneţi şi voi bun venit acestor tineri.

Fraţilor Probyn li s-a arătat în curând camera pe care urmau să o împartă cu Afeck; deşi tavanul era scund şi înclinat pe o parte, iar singurul geam era fireşte, mic, ar fi fost dificil, într-adevăr, să mulţumească pe cineva care găsea orice imperfecţiuni în acest drăguţ apartament. Totul era deosebit de frumos îngrijit şi ordonat, iar prin geamul deschis intra un aer înmiresmat; în timp ce clinchetul îndepărtat al clopoţeilor unei turme de oi şi ciripitul vesel al păsărilor din arborii învecinaţi sunau ca o muzică încântătoare în comparaţie cu

huruitul unui tren sau tumultul neîncetat al trăsurilor din Londra.

De asemenea, cina la care fraţii Probyn au coborât fără întârziere, a fost excelentă, deşi modestă; şi, în special Adolphus, care a realizat imediat că alta nu mai urmează, a apreciat cum se cuvine acest gustos ospăţ după lunga sa călătorie; aproape uitând diversele pachete cu sandvişuri şi chec pe care reuşise să le mănânce de-a lungul călătoriei.

Oarecum timizi la început, sub privirea domnului Roby, băieţii se comportau frumos, iar totul decurgea într-un mod armonios. Laura chiar a trebui să se înghesuie lângă mama ei pentru a evita coatele lui Constantine, şi a deschis ochişorii strălucitori mai larg decât de obicei atunci când, văzând că tarta de prune dispare repede.

Adolphus şi-a întins farfuria în faţă pentru încă o bucată, înainte de a fi terminat jumătate din prima. Nimeni însă nu a acordat atenţie niciunei încălcări ale bunelor maniere; acum nu era timpul pentru a găsi greşeli.

Domnul Roby stătea tăcut şi atent, iar cele două fetiţe ale sale vorbeau puţin; însă mama lor conducea conversaţia, la care Afeck s-a alăturat nestingherit, şi, înainte ca cina sa se sfârşească, fraţii Probyn se simţeau pe deplin în largul lor.

— Sigur vom avea o mulţime de lucruri să vă arătăm, spuse Afeck; tata ne-a dat o jumătate de zi liberă cu ocazia sosirii voastre. Acolo sunt cei doi iepuri ai mei, cel negru şi cel alb.

— Îmi place foarte mult iepurele gătit cu nişte curry, interveni Adolphus.

— Oh, dar nu sunt de mâncat! exclamă micuţa Laura alarmată şi şocată de ideea de a-i găti pe favoriţii ei.

— Iar acolo este grădina, a continuat Afeck; am făcut două arcade de-a lungul aleii pietruite, iar frumoasele liane se răsucesc mlădios în jurul lor; iar acolo, la sfârşitul potecii, se află faimosul umbrar – noi înşine am ajutat să îl pavăm cu pietriş.

— Iar acolo este o vacă! adăugă Laura cu entuziasm; veţi vedea cum se mulge!

— Iar după aceea vom mânca nişte syllabub1! exclamă Adolphus.

Copiii Roby s-au uitat unul către altul, apoi au privit spre mama lor, uimiţi de o asemenea propunere îndrăzneaţă şi neobişnuită. Doamna, oarecum spre surprinderea lor, a schiţat un zâmbet aprobator şi a turnat aproape un pahar plin de vin de casă, ca pregătire pentru neobişnuita reţetă culinară.

1 Băutură din lapte covăsit cu vin şi zahăr

Sosirea

— Nu e chiar atât de rău, socoti Constantine; presupun că o să ne distrăm un pic pe aici. Sigur o să-mi placă să o tachinez puţin pe meticuloasa domnişoară Bertha, care arată ca şi cum crede că e greşit să îşi deschidă gura; iar pe maestrul Afeck îl vom face să-şi cunoască lungul nasului – se crede cam deştept, după câte văd.

— Mă simt mult mai bine aici decât la şcoală, – cam astea erau gândurile lui Adolphus. Învăţătorul pare destul de blând, doamna este imaginea blândeţii şi oamenii ăştia nu arată a fi foarte sărăcăcioşi, deşi, evident, sunt modeşti.

AJUTOR LA LECŢII

Într-adevăr, Domnul Roby era sărac; chiar dacă venitul lui ar fi

fost dublu, un astfel de om generos şi mărinimos tot ar fi sărac. Nu şi-a putut permite să-i ofere lui Afeck, singurul său fiu, beneficiul unei şcoli, însă acest lucru nu părea a fi nicio nenorocire pentru acest tată afectuos; a preferat ca el însuşi să dirijeze educaţia băiatului. Afeck era înzestrat cu inteligenţă şi, sub îndrumarea vigilentă a părintelui său, a realizat progrese extraordinare în studiile sale. Dacă exista ceva pe faţa pământului pentru care preotul se simţea mândru, aceasta era măiestria şi bunătatea fiului său.

Deşi era tăcut şi rezervat, nu o provocare mică pentru domnul Roby să introducă străini în căminul său paşnic, chiar dacă aceşti străini erau nepoţii unui prieten apropiat; era un sacrificiu al înclinării spre datorie. Însă soţia lui, încurajându-l să facă acest sacrificiu, avea alte motive dincolo de creşterea veniturilor nesemnificative sau de a-i face pe plac mătuşii băieţilor Probyn. Doamna Roby, cu un desluşit simţ al realităţii, a observat că nu era bine pentru ca Afeck să fie doar în compania surorilor lui. Amândouă erau mai mici decât el şi îl solicitau în tot ce aveau de făcut. El le ajuta la lecţii, prelua conducerea în distracţiile lor şi era iubit de ele cu cea mai adorabilă afecţiune. Nu era de mirare dacă băiatul devenea un alintat; avea o importanţă prea mare în liniştitul cerc familial; nu avea cum să nu că părinţii lui erau mândri de el – că surorile îl considerau ca fiind o persoană care nu greşea mai deloc; devenea prea încrezător în expunerea propriei opinii – prea sigur pe puterile sale, iar mama a observat asta. Ea privea, totuşi, cu o oarecare afecţiune, neavând nici cea mai vagă idee cât de des, cei care-l felicitau pe soţul ei, lăudând talentele neobişnuite şi virtuţile fiului său, spuneau pe la spate despre acesta că este „un băiat încrezut, căruia îi plăcea să se audă vorbind, care era ruinat de educaţia de acasă, şi că nu va fi niciodată bun la ceva în lumea asta”.

Oh, ce surpriză am avea, dacă am şti diferenţa dintre ceea ce *ni se spune nouă* şi ceea ce se spune *despre noi*; ce şoc ar avea vanitatea noastră, dacă am putea privi dincolo de zâmbetul linguşitorilor, descoperind ce se ascunde de fapt în inimile lor!

CAPITOLUL II

Primele impresii

Dimineaţa următoare, Afeck şi surorile lui au întâmpinat-o pe mama în salonul pentru micul dejun, înainte ca musafirii să iasă din dormitor. Domnul Roby era încă adâncit în studiul lui, trezit ca de obicei, de la ora cinci, pentru a nu lăsa neglijată niciuna dintre numeroasele sale îndatoriri.

— Mamă, spuse Bertha după ce îşi primi sărutarea de dimineaţă, mă tem că nu ne va plăcea deloc de băieţii Probyn.

— E prea devreme să spui ce părere ai despre ei, răspunse doamna Roby; trebuie să aşteptăm până când îi vom cunoaşte mai bine.

— Constantine mi se pare a fi un băiat tare dezagreabil, afirmă Bertha; are un fel de – nu ştiu ce fel de maniere are, dar nu seamănă deloc cu ale lui Afeck. E ca şi cum ne desconsideră că suntem fete; şi tot dă cu picioarele în picioarele mesei, nu-şi găseşte locul nici pentru un moment, iar asta mă scoate din sărite – nu pot suporta! Fruntea fetiţei era încreţită de cât de privirea încruntată.

— Şi e atât de obraznic, adăugă Laura, punându-şi mâinile pe genunchii mamei şi ridicându-şi o privire serioasă spre aceasta. O tot trăgea pe vacă de coadă şi voia să se oprească, iar când i-am spus că o doare, el a râs!

— Trebuia să vezi cum se certau băieţii pentru syllabub, continuă Bertha, trăgând şi luptându-se, până când s-a vărsat jumătate între ei.

— Şi mie nu mi-au dat nici măcar o picătură, spuse Laura; eu cred că băieţii ăştia sunt grozav de obraznici!

— Exact aşa este, interveni Afeck, întrerupându-şi sarcina de a tăia pâinea pentru micul dejun; ei nu citesc niciodată din Biblie înainte

să meargă la culcare, şi nici nu s-au rugat, din câte am văzut. Afeck nu a mai adăugat – într-adevăr, nici nu s-a mai gândit că, deşi el a îngenuncheat, precum a fost învăţat încă din copilărie, gândurile lui fuseseră complet absorbite de noii tovarăşi, punând în contrast comportamentul lor şi al său, încât ruga sa a fost lipsită de orice devotament adevărat.

— Nu s-au rugat! exclamă Laura, privind mai şocată decât înainte. Te-ai gândit vreodată că băieţii ăştia sunt atât de necuviincioşi?

— Şi atât de lipsiţi de cultură, reinterveni Afeck. Când le-am spus despre lecţii, Adolphus a zis, cu un căscat mare, că învăţatul e o pierdere de timp. Laura şi-a arcuit sprâncenele într-o expresie de mirare neaşteptată.

— M-am oferit să-i împrumut cartea mea cu celebrul Cook2. „Oh, ştiu deja totul despre el”, mi-a spus; „numele lui era Soyer, şi făcea sosuri extraordinare!” Acum, pe obrajii fetiţei au apărut două gropiţe vesele, adâncindu-se când fratele său a continuat:

— Şi când l-am întrebat dacă i-a plăcut sau nu de Cezar, el s-a gândit că vorbeam despre un câine, şi m-a întrebat dacă era vorba despre unul care nu muşcă!

Acum seriozitatea Laurei a fost doborâtă cu totul; ea a izbucnit într-un râs atât de vesel şi zgomotos, încât nici Bertha şi nici Afeck nu au putut rezista să nu i se

2 Cook = Bucătar (engl.) Afeck vorbea despre James Cook, exploratorul englez.

alături cu entuziasm; chiar şi doamna Roby, care reflecta asupra discuţiei copiilor, la cât de pripit obiectează la adresa celorlalţi, cu greu a putut menţine o expresie serioasă.

Intrarea băieţilor Probyn a oprit veselia a cărei subiect erau chiar ei. Micul dejun a luat sfârşit; iar apoi au urmat orele de studiu, care nu au făcut decât să întărească opinia lui Afeck şi anume, că partenerii lui erau nişte băieţi cu mintea îngustă. Adolphus părea a fi cel mai încet dintre cei doi; nu că aşa ar fi în mod natural, dar fusese întotdeauna leneş la învăţat. Mereu se încurca la citire, scria *fazan* cu p şi *deget* fără t, nu putea pricepe diferenţa dintre un substantiv şi un

verb şi confunda Marea Roşie cu cea Neagră. Săracul domnul Roby, obişnuit cu elevi inteligenţi, a înăbuşit un oftat; iar Afeck, cu un sentiment puternic de superioritate, nu şi-a putut ascunde stările amestecate de uimire, amuzament şi dispreţ pe care ignoranţa băieţilor le-a evocat în mintea acestuia. Băieţii Probyn au observat zâmbetul de pe faţa lui Afeck, iar aceasta i-a durut mai tare decât o rană adevărată; în timp ce se bucura de mândria sa ascunsă, Afeck sădea în inimile partenerilor săi sentimente de ranchiună şi ură.

După lecţii, li s-a dat o oră să se joace în grădină; dar numai joacă nu s-a dovedit a fi pentru Afeck, deoarece fraţii Probyn erau determinaţi să îi demonstreze că, dacă el ştie mai multă carte decât ei, el, un băiat de la ţară, era un neştiutor al multor lucruri pe care ei le cunoşteau, datorită faptului că locuiseră în Londra. Chiar dacă nu au ajuns la un conflict deschis, băieţii l-au făcut pe Afeck să simtă că ei îl displac, dispreţuindu-l făţiş pentru valorile sale, şi râzând de preocupările sale favorite, încât, enervat aproape până la culme de o tactică pe care acesta nu o cunoştea, Afeck şi-a pierdut şi răbdarea, şi cumpătul, fiind luat în derâdere pentru că s-a lăsat atât de uşor „dus de lesă”. Din fericire pentru el, a sosit timpul să se alăture mamei şi surorilor sale în salon. Băieţii le-au găsit pe micuţele domnişoare ocupate cu cusutul; doamna Roby părăsise camera pentru a se preocupa de o femeie săracă care a venit să-i ceară sfaturi şi sprijin.

— Acum urmează să petrecem o jumătate de oră plăcută cu mama, spuse Laura; mereu ne citeşte câte ceva înainte de cină, în timp ce noi lucrăm, iar Afeck desenează alături de ea.

— Iar lectură! exclamă Adolphus cu o privire deloc încântată.

— Oh, dar e o lectură distractivă! afirmă Laura. Uite, Afeck, dragă, ţi-am pregătit o foaie şi un creion; şi nu am uitat de radiera din India în dimineaţa asta, vezi, chiar dacă sunt o creatură micuţă şi neglijentă! În altă situaţie, ea ar fi fost răsplătită cu un zâmbet sau un sărut; dar Afeck nu avea chef acum pentru aşa ceva.

— Lectură distractivă?! Mă întreb ce numeşti tu distractiv! răspunse Constantine care, enervând-o la culme pe Bertha, îşi ocupa degetele inactive cu răsturnarea conţinutului din cutia ei de lucru.

— Mama ne citeşte pe bucăţi, spuse Laura; doar câte o bucăţică,

pe care să o pot înţelege şi eu, ştii, istoria bunului domn Budgett, „Marele negustor”.

— „Marele negustor?!” Nu voi suporta aşa ceva! exclamă Constantine, aruncând bobinele de bumbac ale Berthei în stânga şi în dreapta, şi trântindu-se înapoi pe scaun.

— Oh, dar e atât de neobişnuit – atât de interesant – şi totul adevărat! Este povestea măgăruşului şi al calului care s-au pierdut, şi a marii petreceri – lucruri care mă amuză chiar şi pe mine.

— Amuză o fată stupidă ca tine; dar – Dacă mai vorbeşti despre stupiditate, strigă Afeck aprins, dă-mi voie să-ţi spun – Primele impresii

Oh, cât de recunoscătoare au fost fetiţele că în acel moment sosi. Mama lor! Să vadă feţe înflăcărate, priviri aprinse, pumni încleştaţi era ceva nou pentru ele, aşa că erau îngrozite ca nu cumva fratele lor drag să fie implicat într-o ceartă şi să fie lovit, săraca micuţa Laura abia îşi putea stăpâni lacrimile, iar Bertha, aplecându-se să strângă bobinele, îşi dorea din toată inima ca aceşti odioşi nou-veniţi să nu fi venit niciodată să tulbure liniştea paşnică de la Cuibul Porumbelului.

Privirea ageră a doamnei Roby a constatat numaidecât că au existat discuţii între copii; ea a considerat totuşi, ca fiind cel mai potrivit să arate indiferenţă faţă de acest incident şi, deschizând un sertar al masei sale, scoase de acolo un manuscris.

— M-am tot gândit ce fel de carte v-ar face plăcere tuturor să o ascultaţi, una care îmbină lecţii cu puţin de amuzament. Constantine şi-a întors buza în jos la cuvântul *lecţii*. A crezut că doamna nu i-a văzut gestul.

— Avem aici o alegorie – un fel de poveste care conţine înţelesuri ascunse dincolo de cele vizibile – şi – Dar mie nu îmi place să ascult lecturi, doamnă, întrerupse Adolphus, mai degrabă cu francheţe decât cu politeţe.

— Niciun fel de citire? se interesă doamna Roby, fără nicio urmă de supărare.

— Oh, unele cărţi de poveşti şi basme nu mă deranjează, dacă nu există altceva mai bun să mă distreze.

— Atunci cred că această carte este pe placul tău; este povestea

unui Goliat ucigaş.

— Jack, Goliatul ucigaş! Oh, am auzit-o de o mie de ori! exclamă Adolphus, în timp ce copiii Roby abia se puteau abţine să nu râdă la ideea că mama lor le va citi o asemenea poveste.

— În cartea mea este vorba despre un alt Goliat ucigaş – un erou grozav, te asigur, spuse doamna; iar părerea mea este că povestea aceasta este mai bună decât cea pe care tu o cunoşti, deoarece conţine o mare parte care este adevărată.

— Dar acum nu mai există goliaţi! strigă Constantine.

— Nu sunt atât de sigură de asta, răspunse doamna Roby; eu cred că putem găsi atât goliaţi cât şi Goliaţi ucigaşi în zilele noastre, dacă am şti încotro să ne uităm după ei.

Primele impresii

DESFĂŞURÂND GHEMUL

— Atunci, poate vrei să înfăşori acest ghem de mătase în timp ce eu citesc, spuse doamna Roby, dorind să salveze biata husă de fotoliu de degetele care trăgeau acum de marginea ei. Uite, vă găsesc eu capătul. Sunt sigură că Adolphus va fi bun şi va învârti ghemul în timp ce tu înfăşori; iar acum, dacă avem cu toţii preocupaţie, voi începe

imediat cărticica.

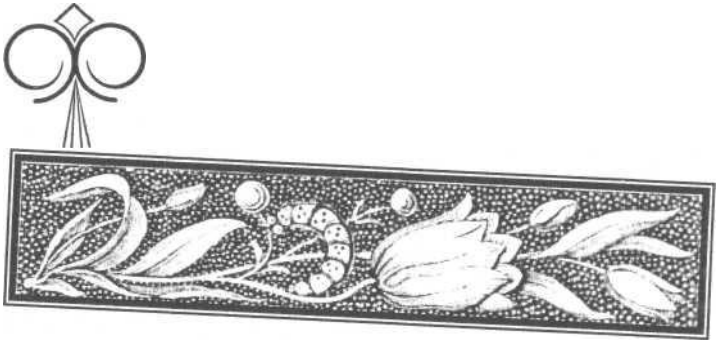

Goliatul Lenevie

CAPITOLUL III

Goliatul Lenevie

Era ceasul liniştit al zorilor. Luna încă se zărea în adâncul cerului albastru; dar strălucirea ei devenea palidă şi slabă. Stelele dispăreau una câte una, iar din est, chiar după deal, se înfiripa o pâlpâire roşie, devenind tot mai stacojie, ce prevestea locul în care soarele va răsări în scurt timp.

Un cavaler stătea întins pe pământul acoperit cu muşchi; capul să se odihnea pe un scut, iar lângă el era o sabie de două mâini – chiar şi în somn, mâna lui se odihnea pe mâner. Acesta era curajosul luptător Fides, alesul cavaler căruia i s-au încredinţat comori nestemate şi o coroană de aur, de către Regele pe care l-a slujit încă din copilărie. Dar încă nu intrase în posesia acestor bogăţii, încă nu putea purta strălucitoarea coroană; munci grele, pericole mari îi stăteau în faţă – trebuia mai întâi să lupte înainte să se poată bucura de acestea. Aşa că Fides urma să păşească singur pe tărâmul duşmanului, să răpună fiecare goliat care i se opunea. Regele său l-a echipat cu o armură puternică, şi cu o sabie nemaipomenită, care asigura victoria, dacă cel care o mânuia nu se retrăgea ca un laş, sau nu se supunea duşmanului ca un trădător; în realitate, nu avea nimic de care să se teamă, decât de lenevia care apărea pe parcursul luptei; dar dacă păşea încrezător, negreşit era victorios.

Cavalerul dormea buştean pe culcuşul lui moale, deoarece călătoria lungă din acea noaptea l-a extenuat. Fu trezit de o mână care

l-a atins atât de uşor, încât parcă doar rouă se putea odihni mai uşor pe umărul său; şi, totuşi, exista ceva în puterea acelei atingeri – ceva ce nu numai că l-a trezit din somnul său profund, ci i-a şi readus într-un moment toate puterile de a merge mai departe. Dintr-o săritură a fost în picioare şi iată că în faţa lui se afla o frumoasă mesageră, trimisă de Regele lui. Mantia ei era ţesută din lumină, pe cap avea o coroană stelată, iar privirea ochilor ei pătrundea inima şi dezvelea chiar şi cele mai adânci sentimente. Fides recunoscuse Conştiinţa, însoţitoarea şi prietena lui, care, invizibilă în ochii tuturor, dar nu şi ai lui, a venit să-şi îndeplinească datoria faţă de cavaler.

— Încă dormi?! exclamă ea. Cu toate muncile care se apropie – dormi pe tărâmul inamicului! Ridică-te, luptătorule laş, şi scoate-ţi sabia; nu vezi acele turnuri din faţa ta? Acolo este locul unde Goliatul Lenevie îşi are palatul; nu poţi înainta până când acesta nu este ucis. Acum este ceasul să îl ataci pe teritoriul lui; imediat după răsăritul soarelui, el pleacă şi cutreieră zonele îndepărtate; dacă nu este atacat devreme, îţi va scăpa; înainte, deci, şi fie ca victoria să fie a ta!

— O, Conştiinţă, sunt frânt de oboseală! răspunse Fides; mai lasă-mi un pic de răgaz! Soarele abia se zăreşte după culmi; mai lasă-mi o oră de somn.

— Du-te acum, răspunse cea strălucitoare, că altfel mergi degeaba.

— Dar cum mă voi furişa în castel?

— Împinge cu mânerul sabiei tale uşa cea mai mare, şi se va deschide ca şi cum ai folosi o cheie.

Îndoieli alături de-tme neîncetat Nu mai

CAVALERUL FIDES ŞI CONŞTIINŢA

°bstal Ole sau dacă voi avea

Voi fi Lă tine

Goliatul Lenevie rostea aceste cuvinte, cea strălucitoare dispăruse de sub privirea lui.

Cu pas iute şi un spirit hotărât, Fides s-a grăbit spre prima sa luptă. Calea i-a fost liberă; nici măcar cel mai mic copil nu ar fi putut să greşească. În faţa lui se ridica palatul Goliatului Lenevie, al cărui dimensiune imensă şi diformă părea că e construită din nori. Fides, cu

sabia în mână, împinse uşa; era deschisă, ca şi cum era invitat să intre, iar cavalerul înainta imediat în sala spaţioasă.

O imagine stranie de confuzie i se arătă; întregul loc era aşternut cu lucrări neterminate, pagini pătate şi pagini goale, cărţi de jocuri rupte şi fără coperţile din spate, rochii zdrenţuite şi cărţi neglijate cu foile încă netăiate. Însă cel mai ciudat lucru era sentimentul de apăsare şi moleşeală care s-a aşternut peste cavaler, în momentul în care a intrat în sală. I se părea prea dificil chiar şi să o străbată; bucuros s-ar fi aşezat jos şi ar fi dormit. Locul era foarte liniştit; singurul zgomot care se auzea era respiraţia anevoioasă a cuiva dintr-o cameră alăturată; Fides era sigur că acesta era însuşi goliatul.

Însufleţit cu speranţa de a dobândi primul său triumf, cavalerul a luptat cu fermitate împotriva senzaţiei de somnolenţă care domnea peste toată sala. El a traversat-o, iar la capătul acesteia, a constatat că ceea ce confundase de la distanţă cu un zid, era de fapt o pânză imensă, asemănătoare cu cea pe care o împletesc păianjenii; nu o pânză uşoară decorată cu picături sclipitoare de rouă, ci pânză groasă, deasă şi înnegrită de praf. Prin această ciudată perdea, Fides putea zări, în interiorul camerei, locul unde goliatul dormea.

Forma colosală şi greoaie a Leneviei era pe jumătate cufundată într-o grămadă mare de puf, din care nicio pană nu se mişca în aerul moleşitor, cu excepţia celor care erau mişcate de respiraţia sa. Aici, aşadar, se afla cavalerul, iar acolo era duşmanul său, dar cum era posibil ca primul să ajungă la cel de al doilea? Doar greutatea lui îi despartea sperând *să îl T*?” asUpra d cu fost aşa, s-a 2 însă nu cu dar nu a perdeaua flexib Hă pâră *la 2*? T 7 fiec fir din de sârmă P d de Putea™a precum un fir

Fides s-a retras dezamăgit şi surprins; ceva ce nu era extenuare, însă poseda aceeaşi putere de a slăbi energia şi de a face eforturile dezagreabile părea că îi apăsa sufletul. Pleoapele îi deveneau din ce în ce mai grele, abia

FIDES ÎL RĂPUNE PE GOLIATUL 26

Goliatul Lenevie le putea ţine deschise, simţea o dorinţă puternică şi crescândă de a ceda somnului, care acum puse stăpânire peste el. Însă, în faţa lui era un obiect care îl făcuse să lupte împotriva vrăjii. Chiar deasupra culcuşului moale al goliatului se afla un ceas imens, cu un cadran de argint şi numerele de aur, iar acul, care strălucea cu multe pietre preţioase, aproape atinse ora şase.

„Acum ori niciodată!” gândi Fides, cu un alt efort ferm, după ce îşi aminti vorbele Conştiinţei. Din nou pânza se opuse forţei lui, fără ca nicio crăpătură să apară în ţesătura ei fină, care să-i dea speranţa de a reuşi să o răzbată.

— Ding-dang – ding-dang! acul e la ora şase – goliatul începe să se mişte! Cu o fermitate impetuoasă, Fides îşi ridică sabia cu avânt, o năpusteşte asupra pânzei, care, despicându-se de la lovitură, se retrage pe fiecare parte, până când se formează o deschidere foarte mare. Fides sare prin deschizătură, ajunge exact la timp, iar în următorul moment Goliatul Lenevie zăcea mort la picioarele sale.

— Ei bine, exclamă Adolphus, cu o expresie caraghioasă pe faţa lui, de îndată ce doamna Roby închise cartea sa, bănuiesc că, de la început până la sfârşit, povestea mi se adresează în totalitate.

— Eu credeam că mie mi se adresează, afirmă micuţa Laura, când am auzit despre cărţile de jocuri cu coperţile din spate rupte şi camera într-o dezordine grozavă!

„Probabil mi se adresează mie”, gândi Bertha care, cu o fire indolentă, simţise atingerea mesajului, regăsindu-se în descrierea lucrului neterminat.

— Nu se adresează nimănui, răspunse doamna Roby, doar dacă o persoană de aici alege să se considere

Goliatul Lenevie sau unul dintre fraţii lui. Greşelile voastre sunt duşmanii voştri, cel mai mare duşmani pentru acei asupra cărora îşi exercită cea mai mare putere. Vă rog, după această primă citire din «Goliatul Ucigaş», lăsaţi-mă să vă imprim adânc aceasta în minţile voastre. Nu aş răni sentimentele niciunui dintre ascultătorii mei, cu atât mai puţin i-aş încuraja să descopere şi să râdă de prostiile celorlalţi. Dorinţa mea este să vă ghidez spre a lua în considerare faptul că toţi sunteţi, fiecare dintre voi individual, în poziţia eroului meu. Duşmanii pe care el i-a trebuit să-i învingă, şi voi trebuie să-i înfruntaţi; aveţi acelaşi suport care vă sprijină, aceleaşi motive care vă înflăcărează. Acelaşi goliat poate că nu este la fel de cumplit pentru toţi, însă fiecare are duşmani cu care trebuie să se lupte, cu puterea care îi este dată, cu armura care nu este a lui.

— Ah, spuse Afeck, eram sigur că sunt nişte semnificaţii în acea

parte a povestirii. Sabia de două mâini, căreia nimic nu i se putea opune – Ce anume? întrerupse Constantine.

— Aş prefera să le descoperi singur, spuse doamna Roby. Dacă miezul alegoriei este bun, atunci merită crăparea cojii.

— Oh, dar urăsc toată străduinţa asta! strigă Adolphus; mai presus de toate, străduinţa de a gândi.

— Ai grijă, ai grijă, râse micuţa Laura, că dacă nu, „ vom crede că ai fost prins de Goliatul Lenevie.

CAPITOLUL IV

Goliatul Egoism

— Ştii, mamă, spuse Laura ziua următoare, în timp ce ea şi sora sa erau singure cu mama lor, băieţii fiind la lecţii în birou – nu eram dispusă să mă trezesc când am fost chemată; dar ceasul a început să bată, aducându-mi aminte de Goliatul Lenevie, aşa că imediat am sărit în picioare!

— Mă bucur că ai făcut din povestioara mea o utilizare practică, răspunse doamna Roby, schiţând un zâmbet.

— Dar mamă – dacă pot să zic ceva, începu Bertha, apoi ezitând, se opri.

— Spune orice doreşti, draga mea.

— Aproape că mă miram când ai început numai cu Goliatul Lenevie; pare foarte nesemnificativ în comparaţie cu greşelile băieţilor Probyn. Constantine nu s-a simţit deloc atins, pentru că e destul de energic în trăsnăi.

— Repet că nu m-am referit la nimeni, răspunse mama.

— Oh! – dar – ştii ce vreau să spun, mama; mi-ar fi plăcut ceva foarte – foarte – expresia Berthei era nedumerită, deoarece nu ştia

cum să explice ce voia să

JJOUATŢILJJCIGAŞ

spună. Mi-ar fi plăcut o poveste în care băieţii să se recunoască şi să îşi urască greşelile, precum fiecare le urăşte. Eu aş fi ales un Goliat Egoism înfiorător! adăugă ea, într-o manieră ce devenea din ce în ce mai entuziastă pe măsură ce vorbea.

— Deci, consideri egoismul ca fiind duşmanul lor suprem?

— Oh, mamă, e altceva mai evident? Ei sunt plini de egoism, nimic altceva decât egoism; niciodată nu se gândesc la confortul altuia. Sunt sigură că îmi doresc ca ei să nu fi venit niciodată aici, să ne chinuiască! Obrajii ei s-au îmbujorat brusc, iar ochii s-au umplut de lacrimi în timp ce vorbea.

— Haide, draga mea, dacă eşti atât de înflăcărată de subiect, eu cred că săracii fraţi Probyn nu sunt singurii de aici care simt puterea Goliatului Egoism.

— Mamă! Ce vrei să spui? zise Bertha cu surprindere.

— Eu cred – sunt convinsă că tu ai suferi mult mai puţin din cauza comportamentului acestor băieţi, dacă nu ar exista ceva în propria ta natură, care să aibă aceeaşi însuşire pe care o condamni cu atâta tărie la ei.

— Niciodată nu m-am gândit că mă poţi acuza pe mine de egoism! spuse Bertha, cu o supărare atât de considerabilă în tonul vocii ei, încât nu te-ai fi aşteptat de la un copil aşa de bine crescut.

— Ce te face să te simţi atât de enervată când momentele tale plăcute sunt deranjate, micile tale distracţii întrerupte, când timpul tău este stingherit, iar lucrurile tale sunt dorite şi de alţii?

— Nimănui nu-i place să fie dat la o parte, replică Bertha.

— Nimănui nu-i place, draga mea; iar egoismul este o trăsătură de care, mă tem, că foarte puţini sunt străini.

Goliatul Egoism

BERTHA ŞI MAMA EI

— Fratele şi sora mea nu mă consideră egoistă – aş face orice pentru ei.

— Îi iubeşti, iar dragostea face ca toate lucrurile să devină uşoare; pe lângă asta, mi se pare că ei rareori îţi pun spiritul de sacrificiu la eforturi extraordinare. Să îţi ajuţi fratele, să lucrezi pentru el, să duci la îndeplinire planurile sale mărunte, acestea au fost distracţiile tale cele mai plăcute; la fel este şi pentru Laura – fetiţa tocmai ieşise din cameră pentru a-şi aduce abecedarul uitat – ea e o mică creatură atât de simpatică, încât nu este un mare efort pentru cineva să arate bunătate faţă de ea.

— Atunci de ce au fost aduşi aici aceşti băieţi ca să mă facă pe mine egoistă, când eu nu am fost aşa înainte?! exclamă Bertha, cu un sentiment înverşunat. Se pare că ei au adus fel de fel de răutăţi cu ei – chiar şi Afeck nu mai pare a fi cum a fost – nu mai stă cu surorile lui nici măcar jumătate decât stătea înainte; ei îmi umplu inima cu nişte sentimente puternice de furie – nu voi fi niciodată bună cât timp ei sunt aici.

— Ei te învaţă să te *cunoşti pe tine*, Bertha; nu ei cauzează egoismul în sufletul tău, ei doar dau la o parte vălul care te-a împiedicat să ştii că egoismul exista acolo. Un obiect poleit poate arăta

precum unul din aur, până când este băgat în foc, cuptorul ispitei este cel care demonstrează din ce fel de metal suntem făcuţi. Un lac arată limpede şi curat când e liniştit: vâsla care agită nisipul de dedesubt nu reprezintă cauza existenţei nisipului acolo, acesta exista în adâncime şi mai înainte, precum răul în adâncul inimilor noastre.

Bertha a lăsat un oftat adânc.

— E foarte dureros să descoperim că suntem, de fapt, mai răi decât credeam, spuse ea.

— Descoperirea e dureroasă, dar e şi foarte preţioasă. Vei merge oare legat la ochi să îţi înfrunţi duşmanul? *Trebuie să îl descoperi înainte să îl înfrunţi*, trebuie să îţi cunoşti greşelile înainte să te laşi biruit de ele.

Bertha a simţit adevărul din cuvintele mamei sale şi, în loc să se concentreze doar pe defectele musafirilor lor, ea a pus în aplicare lecţia, atunci când mama ei le-a citit tuturor copiilor povestea despre

Goliatul Egoism

Goliatul Egoism stătea în sălaşul său, care peste tot acoperit de ghirlande cu flori. Caprifoiul 3 îşi răsucea ramurile în jurul stâlpilor subţiri; trandafiri de damasc şi trandafiri albi, atinşi cu o nuanţă rozie, se căţărau pe acoperiş; în timp ce, în jurul unui vas de marmură, de unde

3 Arbust cu flori albe, gălbui sau roşiatice, parfumate, cultivat ca plantă ornamentală

Goliatul Egoism o fântână nemaipomenită îşi arunca înspre cer şuvoaiele sclipitoare de apă, priboiul4 îşi presăra florile delicate, iar fucsia5 îşi scutura clopoţeii stacojii în adierea de vânt. Era un lăcaş fără cusur, deoarece fusese ornat de Plăcere, slujitorul devotat şi pus în slujba stăpânului său.

Goliatul Egoism avea o statură impunătoare şi membre puternice; era mai înalt şi mai puternic decât fratele său mai tânăr, Lenevia. Într-adevăr, erau puţini cei care puteau face faţă braţului său, era tiran peste o jumătate de lume. Pe mulţi mari cuceritori i-a făcut sclavii lui, mii şi mii au căzut în capcana lui, s-a pretins stăpânitor peste tineri şi bătrâni. Dar acum, pe când goliatul stătea singur, o umbră profundă de tristeţe s-a aşternut pe fruntea sa masivă; el nu

mai asculta clinchetul fântânii, nu arunca nicio privire spre frumoasele flori.

— Veşti rele, veşti rele! mormăi el pentru sine. Lenevia a fost prima victimă, însă nu va fi ultima. Nu mă înspăimântă nimic altceva pe lumea asta decât sabia invincibilă; nici măcar puterea mea nu se poate împotrivi acestei arme! El şi-a acoperit faţa cu mâna sa mare şi a rămas câteva momente pe gânduri.

— Ha! Gata, ştiu! exclamă el, dintr-odată ridicându-şi capul. Ceea ce forţa nu poate atinge, viclenia poate dobândi. Bătu din palme ca un semnal, iar zgomotul acestora fu înspăimântător ca un ropot de tunete.

Servitoarea sa, Plăcerea, se înfăţişă neîntârziat la chemare. O creatură de basm, cu aripi diafane, sclipind în culorile curcubeului.

J – Plăcere, exclamă goliatul, te chem să-mi vii în ajutor împotriva celui ce doreşte să nimicească rasa

4 Plantă erbacee cu frunze plăcut mirositoare şi cu flori mari, roşii, folosită în scopuri medicinale şi decorative.

5 Arbust decorativ cu frunze ovale, cu flori de diferite culori, care atârnă ca nişte cercei.

Egoismului. Ştii tu cumva dacă Fides încă mai este la castelul unde Lenevia a căzut în această dimineaţă, răpus de sabia sa?

— Încă este acolo, răspunse vocea melodioasă a Plăcerii; el are multe de aranjat şi multe de făcut, dar va porni înainte ca soarele să apună.

— Nu trebuie să plece până când nu va cădea rouă nopţii! exclamă goliatul, aplecându-se înainte pe scaunul său şi vorbind cu o voce joasă şi gravă.

GOLIATUL EGOISM O INSTRUIEȘTE

V

PE PLĂCERE

Goliatul Egoism

— Așadar, grăbește-te la acel castel, Plăcere; întinde acolo o masă care l-ar ademeni, pentru ca el să întârzie; încarc-o cu vinuri bogate și cu cele mai alese gustări; fă-o ademenitoare, așa cum doar tu știi să o faci.

Plăcerea a învățat multe rețete de la bătrânul Lăcomie, vecinul ei, și plină de încredere în propriile puteri, îi oferi goliatului doar un zâmbet ca răspuns.

— În această noapte nu va fi lună, continuă Egoismul; dacă întârzie până la căderea întunericului, el devine victima mea. Apoi, după ce pleacă de la Castelul Leneviei, cu o lampă în mână, dansează în faţa lui, ca şi focul mistuitor în pustiu; atrage-l de pe calea pe care ar trebui să o urmeze, condu-l în abisul întunecos din pădure, pe care l-am săpat pentru a captura rătăcitori ca el.

Plăcerea făcu o plecăciune după ce a primit comanda, îşi întinse aripile sale uşoare şi îşi luă zborul.

O zi grea a fost pentru Goliatul Egoism; mintea sa era plină de anxietate şi teamă. Dacă alesul cavaler ar rezista ispitei – dacă, determinat să urmeze calea indicată de Conştiinţă, el nu s-ar lăsa ademenit de bunătăţile pregătite într-un mod atât de perfid, nici nu ar urma lumina trimisă pentru a-l induce în eroare? Pe când se înnopta, iar peisajul devenea din ce în ce mai întunecat, cu paşi mari, goliatul îşi căuta capcana lui în pădure; acolo, ca o fiară sălbatică ascunsă în vizuina sa, aştepta sosirea lui Fides r nu avea curajul să se opună atacului sabiei invincibile, însă putea să-şi nimicească duşmanul dacă avea un avantaj în plus faţă de acesta.

Ah, de câte ori, în timp ce savura ospăţul întins de Lăcomie, a auzit Fides vocea delicată şi precaută a Conştiinţei! însă, mândru de succesul său în conflictul cu Lenevia, el nu a luat în considerare nici avertizarea, nici pericolul. Sunetul ceasului trecu neobservat pe lângă urechea lui, iar, când umbrele întunecoase au prevestit sosirea nopţii, iar paharul a încetat să strălucească şi totul

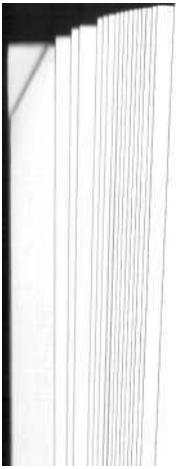

Goliatul ucigaş

a devenit întunecat, abia atunci s-a ridicat el încet, pentru a-şi continua călătoria.

GOLIATUL GHEMUIT LÂNGĂ GROAPĂ

Goliatu] Egoism s-a ghemuit lângă capcana sa din pădure, ascultând cu atenţie sunetul paşilor. Mult timp el a auzit doar freamătul frunzelor, în timp ce vântul nopţii şuiera prin pădure. Stelele abia se întrezăreau pe cerul albastru închis, printre deschiderile dintre norii călători. În cele din urmă, o lumină se întrezări la distanţă şi,

după razele mişcătoare ale flăcării, goliatul recunoscu torţa Plăcerii. Venea din ce în ce mai aproape; iar acum, flacăra torţei lumina armura, iar sunetul unor paşi pe cărarea din pădure prevestea că un cavaler venea repede din spate. Atunci, Goliatul Egoism îşi frecă de bucurie mâinile sale imense.

— El care urmăreşte doar Plăcere, mormăi acesta, cu siguranţă va cădea în capcana mea.

Sabia lui Fides atârna alături de el – nu era în mâna lui, pentru că i se părea că aceasta îi împovăra trecerea prin desiş. Nu era cu băgare de seamă la vreun duşman; nu se gândea la nimic altceva decât la lumina vioaie din faţa

Goliatul Egoism lui. Netemându-se de niciun pericol, el urma cu paşi rapizi; apoi, ha! se auzi un trosnet şi un strigăt; el a ajuns la capcană, şi-a pus piciorul pe marginea acesteia şi a căzut în cursa Egoismului.

— i:

FIDES O URMĂREŞTE PE PLĂCERE

Căderea nu l-a ucis, deşi groapa era adâncă – probabil că

minunata sa armură l-a protejat de leziuni grave – însă era rănit, speriat şi descurajat; iar goliatul, a cărui şiretenie l-a aruncat pe prizonier în această închisoare întunecoasă era hotărât să-l ţină în capcană până când acesta va sfârşi cu o moarte lentă şi dureroasă, precum miile care au fost înaintea lui.

Însă Fides, învingătorul Leneviei, nu era cel care să rămână captivul Egoismului, fără a face niciun efort de a scăpa. Nu era bucuros să fie înlăturat de la rodnicie şi glorie; căzuse, într-adevăr, din pricina umblării sale neatente, dar el încă poate să se lupte pentru libertate. De îndată ce cavalerul şi-a înţeles pe deplin poziţia, a început să încerce să urce laturile gropii, deoarece armura pe care o primise nu îi îngreuna niciodată mişcările – deşi era puternică în luptă, era uşoară pe cavaler, care o purta precum un veşmânt de mătase.

Câteva crenguţe din planta căţărătoare care, pe acel tărâm era numită „Dorinţa de Laudă”, ofereau puţin suport degetelor sale, în timp ce acesta se străduia cu urcuşul anevoios. Cu mari eforturi, a ajuns la aproximativ o treime din înălţime, iar apoi, ramura de care s-a agăţat s-a rupt în mâna lui, iar el căzu din nou la pământ cu putere, în timp ce râsul goliatului, de pe marginea prăpastiei, îi ridiculiza dezamăgirea şi durerea.

Totuşi, Fides nu era complet descurajat; el s-a hotărât să aleagă o cale mai bună şi mai sigură. Propria putere nu îi era îndeajuns, însă el avea şi sabia; va face spaţii pentru a-şi sprijini piciorul, în peretele moale al gropii, având, astfel, o metodă de a se căţăra. Le-a tăiat, cu un braţ puternic şi perseverent, până unde putea ajunge cu mâna, cu gândul la Regele său. Şi-a aşezat un picior în primul spaţiu, apoi l-a ridicat la cel de al doilea spaţiu şi, pe cât de dificil era acum, şi pe cât de tare îl durea braţul din cauza efortului, a mai scobit încă două spaţii mai mici deasupra capului său. Era întuneric, iar goliatul, care stătea în genunchi la margine, cu capul plecat în jos, privind duşmănos în groapă, nu putea vedea intenţiile victimei sale, însă a auzit sunetul pământului căzând pe jos şi a zărit o licărire a sabiei, care încerca să îşi croiască drumul greoi.

— Ha! Asta trebuie să înceteze! exclamă Egoismul, în timp ce adună repede o grămadă de pietre, pământ şi iarbă, şi le azvârli în

direcţia căţărătorului. Grămada a căzut prima dată pe sabie – invincibila sabie care nu ar fi cedat nici sub greutatea unui munte. Aceasta a atenuat forţa loviturii; dar era, totuşi, suficient să arunce sabia din

Goliatul Egoism mâna lui Fides şi să îl arunce pe cavaler încă o dată la pământ.

Acum Fides era profund mâhnit şi mult s-a mai căit pentru că a petrecut atât de mult timp la ospăţ şi pentru că a uitat de Conştiinţă, pentru a urmări Plăcerea. Aproape s-a simţit tentat să cadă în deznădejde că ar putea vreodată să mai iasă din capcana Egoismului. Şi-a căutat sabia cu mâna prin întuneric; a găsit-o şi i-a încercat marginea – era la fel de ascuţită şi perfectă ca dintotdeauna. Apoi, amintindu-şi cuvintele Conştiinţei, în disperarea sa, a suflat pe mânerul sabiei sale. Într-o clipită, o lumină plăpândă străluci în închisoarea sa, de la coroniţa de stele care era încununa fruntea prietenei lui.

— O, Conştiinţă! exclamă nefericitul prizonier, niciodată nu m-ai mai văzut într-o situaţie atât de jalnică! Trebuie să rămân îngropat de viu în această groapă – sunt izgonit din împărăţie pentru totdeauna?

— Trebuie să urci, răspunse Conştiinţa; deşi ai căzut de trei ori, cel care perseverează va reuşi, în cele din urmă.

— Dar braţele îmi sunt zgâriate şi epuizate, puterea mea e pe jumătate gata. Când reuşesc să urc puţin, imediat cade o ploaie de pământ, care mă cufundă din nou în temniţa mea. Nu am nimic stabil de care să mă sprijin; nimic care să mă ajute să mă ridic din aceste adâncimi.

— Priveşte aici, spuse Conştiinţa; uite ce a fost pus în acest loc, pentru a permite captivilor să urce din temniţa lor. La lumina plăpândă pe care o răspândea în jur, Fides a zărit o fujiie de mătase, răsucită cu una aurie, care atârna din vârful gropii.

— Aceasta, continuă călăuza, este funia puternică a Dragostei: firul stacojiu deschis reprezintă dragostea pentru oameni; cel auriu – mai puternic, dragostea divină. Goliatul ştie despre această funie şi de mii de ori a încercat să o rupă, să o desfacă sau să o distrugă; însă nu îi stă în putere să facă acest lucru. Uneori, într-adevăr, o trage sus, astfel

încât victimele sale să nu ajungă la ea; în noaptea asta el ori a uitat să fie precaut, ori a avut încredere că întunericul va ascunde de tine mijloacele de apărare şi scăpare.

Fides a prins funia subţire dar puternică a Dragostei şi, cu o speranţă mai mare şi o hotărâre mai fermă, a început din nou – * –— ascensiunea periculoasă. Urcuşul pare mult mai uşor acum; picioarele sale găsesc crestăturile pregătite în zid, scutindu-şi astfel braţele de o parte din greutate. Însă Egoismul, între timp, nu stă degeaba la suprafaţă: el adună din nou grămezi de pietre şi pământ, dar, în întunericul adânc, nesigur de ţinta sa, în timp ce grămada se prăbuşeşte

Goliatul Egoism

ÎN GROAPĂ

yji au uşeşte fulminant şi bubuitor, doar o parte mică din aceasta reuşeşte să îl lovească pe cavaler. Încă un pas înainte, mâna sa atinge marginea prăpastiei; încă unul şi capul său se ridică deasupra gropii. Atunci, Goliatul Egoism scoate un strigăt de disperare; nu are curajul de a se opune sabiei invincibile; întoarce spatele ca un laş în faţa duşmanului, dar este răpus în timpul retragerii.

Fides stătea gâfâind şi fără răsuflare, venindu-i cu greu să

creadă în propria victorie – epuizat de efortul depus, da bucurându-se pe deplin de succesul său. El stătea cu sabia în mână, când un strigăt înăbuşit care cerea milă, ajunse la urechile sale; cu aripile sale delicate prinse în desiș, cu luminoasa făclie stinsă la pământ, în lumina slabă a răsăritului care se începea să se întrezărească, el o recunoscu pe falsa lui îndrumătoare, Plăcerea.

MOARTEA GOLIATULUI EGOISM

El stătea veovăitor cu arma ridicată, nedorind să lovească o creatură atât de frumoasă, nedorind să distrugă ceva ce deţinea o

putere atât de mare de a fermeca, totuşi hotărât să îşi îndeplinească datoria, orice l-ar costa.

— O, Conştiinţă, exclamă el, vino acum în ajutorul meu! Trebuie Plăcerea să fie distrusă atunci când păcatul este biruit?

Creatura înstelată era din nou alături de el.

— Opreşte-ţi mâna, exclamă ea, şi lasă Plăcerea în viaţă, de vreme ce stăpânul ei, Goliatul Egoism, este acum răpus. Ea va fi slujitoarea ta, aşa cum a fost a lui; însă, ea trebuie mai întâi să înveţe cum să facă lucruri mai nobile decât cele cu care o obişnuise goliatul. O voi da în grija

Binefacerii, unde va fi scoasă la iveală tot ce este mai bun în ea; atunci Plăcerea va deveni un lucru sfânt, slujba ei nu va mai fi de a te conduce pe căi greşite, ci îţi va îndruma paşii pe cărarea datoriei, şi va rămâne însoţitoarea ta pentru totdeauna!

— Ah, ce mă bucur că săraca Plăcere nu a fost ucisă! exclamă Laura.

— Va duce o viaţă plictisitoare cu Binefacerea, observă Constantine.

— Nu prea cred, spuse Afeck, ridicându-şi privirea de pe desenul său; şi sunt sigur, cel puţin, că va fi o viaţă mai lungă decât cea pe care ar fi avut-o dacă ar fi rămas slujitoarea Egoismului.

— De ce crezi aşa ceva? au exclamat câteva voci.

— Păi, Plăcerea este extrem de extenuată de Egoism, răspunse Afeck, care era din fire un băiat meditativ. „O ucide solicitând-o prea tare. Băiatul lacom mănâncă din plăcere, suferă din cauza asta mai târziu, iar plăcerea este astfel distrusă. Băiatul egoist nu se gândeşte la nimic decât la propria desfătare – nimănui nu îi pasă de el, nimeni nu îl iubeşte – iar plăcerea este distrusă. Iar – Morala este aceasta, întrerupse doamna Roby, care observă că fiul său păşea pe un teren periculos: datoria noastră este să nu urmăm plăcerea cu înfocare prea

Goliatul Egoism mare, ci, dacă ne facem datoria, plăcerea ne va urma pe noi. Ce simplă distracţie egoistă se poate compara cu bucuria sentimentului că noi l-am îmbucurat pe cel întristat şi am ajutat pe cel necăjit, că noi am revărsat mireasmă dulce în cupa amărăciunii sau că am condus pe bieţii călători pe calea cea bună? Aceasta este o plăcere

care nu va pieri niciodată; este o plăcere asemănătoare cu cea care este savurată în ceruri.

CAPITOLUL V
Goliatul Neadevăr

— Oh, ce glumeţ e Pro în seara asta! spuse Laura surorii sale, în timp ce se plimbau singure prin grădină. Ţi-a plăcut să auzi poveştile lui nesfârşite despre casa lui?

— Nu, a fost răspunsul scurt al Berthei.

— Dar despre condusul unei trăsuri cu patru cai, fiind lăsat chiar el în grija hăţurilor, sau despre cum a fost prezentat Prinţului Ţării Galilor şi cum s-a jucat de-a capra cu el?

— Nu am crezut niciun cuvânt din tot ce-a spus, şi sunt sigură că nici mama, răspunse Bertha; nu ai văzut cât de serios se uita?

— Nu m-am gândit ÎN GRĂDINĂ

niciodată la asta, zise inocenta copilă; niciodată nu m-am gândit că Pro poate să fie atât de josnic încât să nu zică adevărul.

— El a crezut că e o glumă bună cu care să te păcălească, fu răspunsul surorii sale.

— Nu o să mai cred nimic din ce mai zice. Totuşi, Pro este mai plăcut decât Con, la urma urmei.

Pro şi Con, poate fi menţionaţi aici, erau numele familiare

oferite de Afeck fraţilor Probyn şi preluate de surorile lui.

— Păi mă bucur ca gândeşti aşa, domnişoară, spuse Adolphus, care a surprins ultimele cuvinte, în timp ce hoinărea prin pădure cu mingea în mână, aruncând-o în sus şi prinzând-o din nou, în timp ce umbla încoace şi-ncolo. Adolphus nu era un băiat antipatic, el era mai degrabă dispus să se împrietenească cu domnişoara mititică de lângă el şi cu bujori în obrăjori, aşa că a provocat-o la un joc cu mingea. Bertha, care dorea să ude florile, i-a lăsat pe amândoi singuri.

— Ia să vedem, domnişoară, poţi să loveşti cuiul acela de pe perete?

— Voi încerca, exclamă copila cu nerăbdare, aruncând mingea.

— Nu te-ai apropiat nici cu o milă de cui! spuse Adolphus.

— O milă! Oh! exclamă Laura, care nu fusese niciodată obişnuită cu obiceiul rău al exagerării.

— Acum, uită-te la mine, voi bate cuiul de tot – nu – văd că am ţintit un pic cam prea sus; fugi şi adu mingea, ca un copil cuminte.

— Pro, cred că ar fi bine să nu mai arunci mingea aşa, spuse Laura, în timp ce alerga înapoi cu mingea gâfâind.

— De ce nu, pisicuţo?

— Pentru că ai putea să o arunci dincolo de perete, ştii – tu arunci mult mai departe decât pot eu – iar rama de sticlă pentru castraveţi este chiar pe partea cealaltă.

— Oh, fii fără teamă, micuţă Prudenţă; voi avea eu grijă. Voi lovi cuiul de data asta cu siguranţă – uite! pe când vorbea, mingea se roti prin aer şi dispăru peste perete.

— O ratare; dar voi nimeri data viitoare! strigă Adolphus. Fugi după minge, voi mai încerca o dată.

Din nou micuţa mesageră serviabilă a pornit, dar de data asta s-a întors cu un pas mai domol şi cu o faţă serioasă, spunând:

— Rama de la castraveţi e toată bucăţele – am luat mingea din mijlocul ei.

— Vai de mine – ce păcat; dar n-am ce-i face acum. Tu n-o să mă pârăşti, eşti fetiţă bună.

— Ce vrei să spui? întrebă inocentă Laura.

— Nu o să zici ce am făcut?

— Nu, decât dacă sunt întrebată.

— Şi dacă eşti întrebată, poţi pur şi simplu să spui că nu ai văzut pe nimeni spărgând rama de sticlă.

— Oh! exclamă Laura, deschizând ochii foarte larg, cu o expresie de indignare adevărată.

— Tu, creatură mică fără minte, n-o să spui altceva decât adevărul; cum ai fi putut vedea pe cineva cum sparge rama de sticlă, cu zidul ăla de cărămidă care o ascunde cu totul de noi?

— Dar eu sunt sigură că tu ai spart-o – Asta nu contează câtuşi de puţin. Nu vreau să zici că nu *ştii* cine a spart-o, ci că nu ai *văzut* pe cineva spărgând-o.

— Nu-i nicio diferenţă, spuse Laura, privind confuză.

— Ba este o diferenţă foarte mare, a răspuns Adolphus, nerăbdător; una ar fi un neadevăr, cealaltă – Un echivoc, spuse o voce calmă din spatele lui. Adolphus a tresărit la vederea doamnei Roby.

Goliatul Neadevăr

— Dragul meu băiat, continuă ea, aşezându-şi mâna pe umărul lui, nu încerca să aduci la tăcere conştiinţa cu ideea că, folosind o eludare atât de compătimitoare, vei scăpa de vina neadevărului. O falsitate este o *încercare de minciună*; pot exista falsităţi unde cuvintele pot fi perfect adevărate, şi pot exista falsităţi unde niciun cuvânt nu e rostit.

— Nu văd cum vine asta, spuse Adolphus.

— Există o falsitate în a nu dezvălui adevărul, precum şi în a spune ce nu este adevărat. Dacă un om a cărui buzunare sunt pline de bani adoptă o înfăţişare sărăcăcioasă şi primeşte un ajutor de care nu are nevoie, acel om minte. Dacă un băiat accepta tacit laude pentru o faptă generoasă pe care el ştie că nu a realizat-o, sau a realizat-o din nişte motive nevrednice, chiar tăcerea lui este o minciună.

— Nu cred că ne putem abţine să nu zicem neadevăruri în lumea asta, spuse Adolphus. Mătuşa mea, care este extrem de minuţioasă, eu ştiu că nu îi place deloc de vecina ei, doamna Rogers, şi, totuşi, când a fost obligată să îi scrie un bilet, ea a numit-o „Draga mea doamnă Rogers”, şi a încheiat „cu sinceritate”. Sunt sigur că doamna Rogers nu era *dragă*, iar mătuşa nu putea să fie *sinceră* când a scris

asta.

— Crezi că doamna Rogers a fost *înșelată* de scrisoare, că a făcut-o să se considere o favorită pentru mătușa ta?

— Oh nu; nu a fost nimic care putea să o facă să creadă asta – a fost vorba doar de recomandarea unei asistente.

— Atunci acolo nu a existat niciun păcat de neadevăr în acea scrisoare. Introducerea şi încheierea au fost pur şi simplu formule, utilizate în mod firesc, ca o ştampilă sau un sigiliu; nu erau intenţionate să inducă în eroare, şi nici nu au indus. Dacă mătuşa ta ar fi strâns călduros mâna persoane pe care nu o stima, ar fi îmbrăţişat-o, ar fi făcut să înţeleagă din gesturile ei, zâmbetele ei că o preţuieşte şi că o iubeşte foarte mult, atunci ar fi fost o înşelăciune şi făţărnicie, chiar dacă niciun cuvânt neadevărat nu ar fi fost spus.

Probabil că discuţia precedentă a determinat-o pe doamna Roby să aleagă subiectul capitolului următor, – Goliatul Neadevăr.

Fides se pregătea acum să plece de la locul căderii lui, precum şi din locul victoriei sale. Lăsând Plăcerea în mâinile Conştiinţei, el îşi întrebă prietena strălucitoare ce nouă izbândă îi va solicita eforturile în continuare.

— Goliatul Neadevăr trebuie atacat imediat, răspunse ea. Este unul dintre cei mai periculoşi duşmani ai tăi, datorită farmecelor bizare pe care le foloseşte. O singură lovitură nu îl va culca la pământ; el duce o viaţă fermecătoare, şi el trebuie să simtă sabia ta de trei ori până ca aceasta să aibă putere să îl distrugă. Deşi este un goliat, el se poate micşora într-o formă atât de mică, cât a celui mai mititel pitic şi, astfel, să rămână ascuns şi neobservat până când cel care este pe urma lui trece pe lângă el fără să-l bage de seamă, iar apoi, recuperându-şi forma proprie, să îşi lovească duşmanul pe neaşteptate.

— Mă aşteaptă o sarcină grea, spuse Fides. Cum aş putea găsi un duşman care se ascunde în felul acesta – cum îl descopăr în vizuinile lui ascunse?

— Ţine sabia strălucitoare ridicată atunci când treci prin orice loc suspicios. Dacă nu este niciun Neadevăr furişat acolo, nu se va vedea nicio schimbare; dar, dacă umbra lamei cade aproape de cel fals,

o umbră întunecoasă va apărea pe obiectul care îl ascunde: lovește atunci, lovește cu îndrăzneală, iar Neadevărul va fi doborât!

După ce a mai primit câteva sfaturi din partea prietenei lui, luptătorul porni pe drumul său.

GOLIATUL NEADEVĂR

Văzut de la distanță, Castelul Neadevărului se înfățișa asemănător unui palat maiestuos, dar din apropiere arăta ca o casă dărăpănată. Ce părea a fi marmură, acum se vedea că nu sunt decât niște leaturi vopsite; impunătoarele turnuri nu erau altceva decât un

zid înşelător; geamurile mari cu şprosuri erau false, nepermiţând să intre aer şi lumină; chiar şi lacătele de pe uşă doar păreau să fie din fier – cedau la prima lovitură de sabie.

Dacă exteriorul Castelului Neadevărului era atât de neplăcut, cu atât mai dezagreabil era locuinţa din interior. Nicio rază de lumină nu pătrundea în acel loc, liliecii atârnau de pe grinzile de deasupra, umezeala se prelingea pe pereţii verzi şi respingători, pe podea erau urme de şerpi, iar lumina galbenă a lămpilor fumurii mai degrabă orbeau ochii decât să ghideze paşii străinului. Unde există pe acest pământ un loc mai întunecat şi mai josnic, decât locul în care Neadevărul şi-a stabilit reşedinţa?

Fides a înaintat de-a lungul coridorului îngust şi scund numit Frică, care ocupa o parte considerabilă din locuinţă; prin acest tunel, goliatul a prins nenumărate victime care, pierdute în labirintul mohorât, şi-au căutat pe bâjbâite drumul spre prezenţa distrugătorului. Probabil Conştiinţa, nevăzută, şi-a ghidat luptătorul de data aceasta, deoarece el nu s-a împiedicat de niciun obstacol în calea sa îngustă, nici nu şi-a lovit coiful de acoperişul scund care părea gata să se prăbuşească, şi nici nu a greşit calea în acest labirint al Fricii.

Pe când acest tunel se sfârşea într-o sală spaţioasă slab luminată, Fides l-a zărit pe goliat înaintea lui. Niciodată nu a mai văzut ceva atât de neplăcut ochiului, atât de repulsiv sufletului nobil. Niciunul dintre duşmanii lui era mai oribil decât Goliatul Neadevăr; ticăloşie, laşitate şi viclenie erau întipărite pe expresia lui; arăta ca cineva care fuge de lumină. Pentru un moment, Fides a zărit goliatul, apoi, ca prin farmec, Neadevărul s-a făcut nevăzut, iar cavalerul s-a trezit, după cum se părea, singur, pentru a continua căutarea duşmanului său şiret.

În acea sală se aflau multe obiecte ciudate; niciunul dintre ele, când era examinat mai îndeaproape nu semăna cu ceea ce părea a fi de la distanţă. Comori de argint, vaze aurii, candelabre din acelaşi metal preţios, nu se dovedeau a fi nimic altceva decât tinichea poleită; imitaţiile de bijuterii dădeau o splendoare falsă locului, iar mesele încărcate cu monede strălucitoare erau acolo doar să amăgească. Cu toate acestea, Fides, în mijlocul atâtor lucruri care îi atrăgeau atenţia,

era/hotărât să nu uite de obiectivul său cel mai important, să îl stârnească pe Neadevăr de oriunde ar sta ascuns. La un capăt al sălii, privirea cavalerului fu captată de o mască foarte mare şi chipeşă, ce stătea atârnată pe perete. Trăsăturile afişau o expresie zâmbitoare, înfăţişarea era de o frumuseţe splendidă; Fides socoti – era doar o fantezie? – că printre crăpăturile măştii imense el zări ceva mişcându-se prin spate!

Fără întârziere el s-a apropiat cu sabia sa nemaipomenită de mască; tocmai când umbra acesteia căzu pe chipul fals, o pată întunecată apăru pe albul frunţii sale. Lovitura căzu atât de puternică şi de sigură, încât masca se despică în două, iar Neadevărul, obţinând prima sa rană, se repezi afară din ascunzişul său şi dispăru.

Această izbândă îl făcu pe Fides mai înverşunat în urmărirea sa; cu paşi rapizi, el se mişca din loc în loc, examinând când aici, privind când acolo, urmărind cu atenţie sporită, ca un luptător adevărat ce era. De data aceasta, un morman de rochii aruncate haotic grămadă într-un colţ a provocat suspiciunea cavalerului. Printre ele era o manta de blană albă, căptuşită cu negru, a cărei pliuri masive ar fi putut ascunde duşmanul. Testul sabiei a fost aplicat şi aici; s-a adunat întunecimea pe albeaţa blănii, nuanţa ei se făcu precum căptuşeala de dinăuntru – din nou veni lovitura, din nou trădătorul îi simţi puterea şi fugi pentru a se ascunde pentru ultima oară de sabia invincibilă.

Fides continuă căutarea până când fu istovit şi se rezemă pentru a se odihni, mulţumit de succesul pe care deja l-a dobândit. El a examinat fiecare colţişor, aşa cum credea, din nou şi din nou, a străbătut sala în lung şi în lat; oare e posibil ca Neadevărul să fie deja ucis? îşi dorea să creadă asta, dar totuşi în mintea lui simţea o îndoială care îl împiedica să se simtă în siguranţă. Sări repede de pe grămada de perne pe care se rezemase, determinat să nu se mai oprească din căutare, până când nu îl va găsi pe duşman. De trei ori străbătu sala, de trei ori examina coridorul Fricii, apoi se reîntoarse în sală dezamăgit, dar nu cu totul descurajat.

Printre piesele de mobilă poziţionate neobişnuit era o oglindă care avea proprietatea de a mări fiecare obiect din faţa ei. Era aşezată atât de aproape de perete, încât părea că nu mai ar încăpea nimic în

spatele ei, aşa că nu ridică nicio suspiciune lui Fides. Privindu-se în această oglindă, un pitic se transforma într-un uriaş, cel mai mic lucru părea gigant, cel mai josnic lucru devenea grandios – oglinda amplifica şi distorsiona în acelaşi timp. Fides se opri pentru un moment, privi la imaginea lui şi zâmbi la vederea staturii sale impunătoare şi la mărimea braţului pe care îl ridică.

— Ce grandioasă îmi va apărea sabia mărită în acest fel! exclamă el, în timp ce întorcea lama strălucitoare spre oglindă. Dar nici bine nu apăru reflexia acesteia în oglindă, căci Fides începu să vadă cum se adună pata care estompă toată strălucirea cristalului. Adunându-şi toată puterea pentru o ultimă lovitură, Fides îşi năpusti sabia asupra suprafeţei, făcu ţăndări oglinda şi îl ucise pe Vrăjitor, care, ascuns în cotlonul său, râdea la încercările zadarnice de a fi descoperit. Acesta a fost sfârşitul Neadevărului.

OGLINDA

CAPITOLUL VI

Încercări şi străduinţe

— Mamă dragă, eşti foarte palidă, spuse Bertha, de îndată ce povestirea a fost încheiată.

— Nu mă simt prea bine, scumpa mea; astăzi am din nou o durere de cap. Probabil voi fi mai bine după cină.

— Trebuie să nu facem gălăgie pentru mama, şopti Laura către Adolphus, în timp ce erau chemaţi de clopoţel la masă.

Doamna Roby toca alimentele – aceasta era mereu sarcina ei; în fiecare îndatorire mică de acest fel, ea încerca să îl scutească pe soţul ei de toate grijile pe care le putea lua asupra ei. Însă, când umplu farfuriile copiilor, Bertha remarcă faptul ca mama ei nu-şi puse nimic pentru ea; îşi odihni capul în mână şi închise ochii, de parcă ar simţi o durere.

— Mama nu mănâncă nimic, şopti Laura din nou, cu o privire de îngrijorare pe micuţa ei faţă luminoasă.

— Draga mea, te simţi bine? spuse domnul Roby, punându-şi deoparte cuţitul şi furculiţa.

— Nu mă simt bine, cum sunt de obicei, răspunse ea, cu un zâmbet stins, cu faţa mai palidă, iar ochii mai grei cu fiecare minut. Cred că ar fi mai bine să merg în camera mea; nu sunt o companie plăcută pentru voi seara asta.

Ea se ridică, dar aproape îşi pierdu echilibrul, şi se bucură de suportul braţului soţului ei. Copiii ei o urmară, îngrijoraţi şi mâhniţi; mama lor era mereu atât de bine dispusă şi jovială, atât de grijulie faţă de alţii şi nepreocupată de ea însăşi, încât se temeau că se simte, într-adevăr, foarte rău dacă s-a retras aşa şi s-a dus în pat.

— Oh, mergeţi înapoi la masă, copii, spuse ea cu o privire pe jumătate supărată, pe jumătate recunoscătoare, când îi văzu pe cei trei copii la uşa camerei sale. „Nu este nimic grav; doar am nevoie de un pic de odihnă şi somn. Sper să fiu bine cât de repede. Duceţi-vă, întoarceţi-vă jos la micii voştri oaspeţi.

Laura a rămas pentru un sărut, iar apoi s-a retras şi ea cu fraţii ei. Bertha a mai rămas să bată puţin pernele, să scoată afară mantaua, să închidă jaluzelele să nu intre lumina, iar, după aceea, luând mâna doamnei Roby, a lăsat-o pe mama ei să încerce să doarmă.

Simţindu-se nefericită din cauza părintelui bolnav, şi fără niciun chef să se atingă de vreo bucăţică din mâncarea ei, Bertha s-a enervat când l-a văzut pe Adolphus servind cu poftă mâncarea din farfurie, şi luând în stăpânire scaunul vacant al mamei.

S-a vorbit puţin în timpul care a rămas la masă, după care Bertha, păşind tiptil pe scări, se întoarse cu veşti bune precum că, atunci când a deschis uşa încetişor, a văzut-o pe mama dormind

buştean.

— Să nu o deranjaţi în niciun fel, spuse domnul Roby ridicându-se. Sunt obligat să merg să văd un enoriaş bolnav; contez pe voi că veţi păstra liniştea în casă în absenţa mea.

— Dar, tată, plouă atât de tare! spuse Laura.

— Săracul Thompson e pe moarte, fu răspunsul tatălui; dacă întârzii, s-ar putea să mi-l mai prind în viaţă.

Cred că mama ta dragă a spus că are puţină supă pregătită; am să i-o duc chiar eu lui.

Fraţii Probyn erau amuzaţi să-l vadă pe acest om plin de demnitate ieşind în ploaie, încercând din răsputeri să ţină sus umbrela împotriva vântului, pentru a se proteja atât pe sine, cât şi ulciorul maro pe care îl ţinea în mână şi înaintând cu grijă printr-un râu de noroi.

— O să-l verse, sunt absolut sigur de asta, râse Constantine.

— Eu l-aş bea pe drum, doar să nu mai am grija lui! exclamă fratele său. Vocile lor stridente şi nepoliticoase sunau într-un contrast ciudat faţă de tonul scăzut al copiilor Roby, ale căror gânduri erau preocupate de suferinţa mamei lor.

— Oh, Afeck! şopti Bertha, mergând spre fratele ei şi aşezându-şi mâna pe braţul său. Ce crezi că putem face să-i liniştim pe fraţii Probyn? Băieţi fără inimă ce sunt ei, şi ce zgomot fac! O vor trezi pe săraca mamă; o vor face să o doară capul şi mai tare. Oh, ce-ar trebui să facem să îi ţinem pe amândoi liniştiţi?

— Ce zici, Pro, nu ai vrea să iei o carte? întrebă Afeck.

— Ştii că urăsc cărţile – mă duc să conduc trăsura cu patru cai, răspunse băiatul, trăgându-şi scaunul spre canapeaua neagră din păr de cal, pe care avea de gând să o transforme într-o trăsură.

— Eu voi avea un vagon de tren, strigă Constantine; şi, ducându-şi degetele spre buze, scoase un fluierat puternic, imitând sunetul atât de familiar pentru călători.

— Oh, fă linişte! exclamă Laura. Uiţi de mama! Răspunsul lui Constantine fu un fluierat de două ori mai puternic.

Încercări şi străduinţe

Aleck era pe cale să spună ceva pe un ton ridicat şi nervos, dar fu întrerupt de săraca privire imploratoare a lui Bertha.

— Oare nu-i putem face să se gândească la altceva? îi şopti ea în grabă fratelui ei; le putem da să facă un zmeu.

— Bună idee, răspunse Afeck; dar de unde putem lua materialele?

— Ştii că ai tu nişte leaturi, iar foile mari de hârtie sunt pregătite, cât despre sfori, sunt o grămadă în sertar, şi – Nu vreţi să ne punem să facem un zmeu grozav? propuse Afeck cu voce tare camarazilor săi.

Spre uşurarea Berthei, ideea fu pe plac fraţilor Probyn şi, pentru prima dată în viaţa lor, păreau a fi de acord.

— În primul rând, ne trebuie mult lipici, spuse Con.

— Fugi la Susan, Laura dragă, şi cere-i să facă puţin, exclamă Afeck. Scumpa micuţă Laura era mereu mesagerul prompt, aşa că a plecat glonţ înainte ca propoziţia să se sfârşească.

„Ce sprijin e Afeck; nu ştiu ce ne-am fi făcut fără el”, gândi Bertha, în timp ce îl văzu apucându-se de zmeu cu atâta energie şi îndemânare, ţinându-l ocupat chiar şi pe Adolphus. „Acum mă pot retrage liniştită, şi să stau la uşa mamei, să văd când se trezeşte şi să îi aduc ceai cu prima ocazie, dacă ea vrea”.

Aşa că, iubita copilă îşi ocupă poziţia, ascultând şi cel mai neînsemnat sunet din cameră, abătută de fiecare dată când o voce tare sau vreun râset de jos întrerupea liniştea profundă din casă.

BERTHA LA UŞA MAMEI SALE

— Mă tem că sunt cam egoistă, să stau aici şi să nu fac nimic, îşi spuse Bertha, în cele din urmă. Mama este întotdeauna atât de activă şi de ocupată, în special sâmbătă seara. Sunt atâtea de cusut – oh, oare nu aş putea să o ajut cu asta? Dar îmi displace enorm cusutul şi cârpitul; e cea mai obositoare muncă din lume! Micuţa fată a scos un oftat. Mă tem că mă aflu în capcana goliatului, dar trebuie să mă străduiesc cât de bine pot să ies din ea; trusa mea de lucru este în camera de zi, ce enervant! Nu voiam să merg acolo din nou. Poate că, la urma urmei, cusutul poate fi lăsat deoparte doar pentru săptămâna asta. Ezită nehotărâtă şi oftă din nou. Atunci îi veniră în minte cuvinte pe care le-a învăţat de la iubita ei mamă, cuvinte sfinte despre cum să „nu fii leneş la treabă”; era limpede pentru Bertha faptul că a ei Conştiinţă o îndemna la treabă şi, cu o hotărâre specifică lui Fides însuşi, fugi jos să îşi ia trusa de lucru.

— Ne trebuie o foarfecă – foarfecă! au fost primele cuvinte cu care a fost întâmpinată.

— Dă-ne foarfecă ta, Bertie; repede! strigă Con pe un ton superior.

Acum Berthei nu-i plăcu solicitarea pentru mai mult decât un motiv. Nu i-a plăcut atitudinea cu care a fost făcută; nu dorea să se despartă de ceva ce i-ar fi trebuit chiar ei; şi îi era teamă să încredinţeze chiar şi un foarfece în mâinile dure a unor băieţi „treanca-fleanca”.

— Laura, unde este foarfecă ta? Este mai obişnuită, nu se strică aşa de uşor, spuse ea.

— Oh, nu o pot găsi – goliatul Lenevie a ascuns-o undeva! râse copila.

Bertha consideră râsetul insensibil, din moment ce mama lor era bolnavă, şi se simţi provocată de indiferenţa surorii sale.

Încercări şi străduinţe

— Hai repede – nu mai am răbdare – scoateţi foarfecă! repetă Con.

Bertha le dădu foarfecă, dar nu foarte binevoitoare şi se întoarse indispusă la locul ei de la uşa mamei. Oh, această groapă a egoismului!

Cât de greu este să urci din ea, pas cu pas!

Bertha a început să se gândească din nou la planul ei de a-i da o mână de ajutor mamei cu cusutul, dar şi-a adus aminte că toate hainele adunate pentru cârpit erau chiar în camera doamnei Roby, în care nu se putea intra, fără riscul de a trezi bolnava. Bertha s-a simţit mai fericită decât o fetiţă perfect altruistă care ar fi fost astfel împiedicată de la încercarea de/ a duce la bun sfârşit o sarcină atât de obositoare, în special când era o carte interesantă pe care dorea să o termine până duminică.

În scurt timp, Bertha era captată de cartea ei, când fu întreruptă de micuţa Laura care fugea pe scări, şoptindu-i încetişor:

— Bertie, băieţii vor cutia ta de culori.

— Dar nu le-o pot da, răspunse Bertha cu nerăbdare; îmi vor amesteca toate culorile, şi vor strica toată cutia, pe care am păstrat-o cu atâta grijă, că şi mie îmi vine să o folosesc mai rar.

— Dar o vor foarte mult; va trebui să vin din nou sus, spuse Laura, în timp ce cobora scările încet şi fără nicio tragere de inimă cu răspunsul negativ al surorii ei.

În următorul moment, o uşă de jos se deschise zgomotos, iar Con strigă pe un ton furios şi gălăgios:

— Bertha, ne trebuie cutia ta de culori!

— Vai de mine, o va trezi pe mama! a suspinat Bertha cu tristeţe. Da, da, ţi-o aduc imediat; dar fa linişte, şopti ea, aplecându-se peste balustradă.

— Bertha! spuse o voce istovită din cameră. Micuţa fată intră fără zgomot. S-a întâmplat ceva, draga mea?

Încercări şi străduinţe

— Oh, nu, mămico; doar că băiatul acela, Con, voia ceva. Mă tem că te-a trezit cu vocea lui gălăgioasă. Mergi, mergi înapoi la somn; o să-ţi facă bine.

Ochii doamnei Roby se închiseră lent.

— Te simţi mai bine, mamă dragă?

— Sper să fiu mai bine mâine, spuse femeia cu voce slabă.

— Pot să stau lângă tine, mămica mea scumpă? şopti Bertha, inima ei devenind foarte împovărată.

— Nu, nu; du-te şi fă ce vor băieţii, draga mea; nu vreau nimic decât linişte şi odihnă.

Bertha sărută fruntea febrilă a mamei, şi se strecură afară din cameră, dar nu fără grămada de haine aşezată pe un scaun, pregătite pentru a fi cârpite. Cu un suspin, ea a scos din sertar cutiuţa ei frumoasă de culori. A deschis-o şi, luând din ea cele două tablete pe care le admira cel mai mult, albastrul deschis şi albastrul acvatic, le-a aşezat cu grijă alături de micuţele ei comori.

— Le voi păstra pe astea, măcar, îşi spuse ea; apoi, de teamă ca nu cumva întârzierea să cauzeze un alt apel gălăgios din partea nerăbdătorului Constantine, ea fugi jos în mare grabă pentru a-i da cutia.

Camera de zi prezenta o dezordine totală, după cum era de aşteptat, şi părea a fi o copie, într-o oarecare măsură, a sălii Goliatului Lenevie, în toate privinţele, în afară de liniştea de acolo. Masa era acoperită cu leaturi şi hârtie, bucăţi tăiate care erau împrăştiate pe covor; cărţi şi cutii erau aruncate laolaltă pe scaune; şi o grămadă de sfoară încâlcită era pe jos, pe care Laura încerca să o aşeze într-o oarecare ordine. Con, cu mânecile suflecate şi mâinile pline de lipici, care a ajuns şi pe jacheta lui, a înşfăcat cu nerăbdare cutia de culori de la Bertha, răsturnând, astfel, paharul cu apă care era pregătit pentru pictat.

— Unde ai stat aşa de mult? strigă el furios.

— Vocea ta zgomotoasă a trezit-o pe mama, spuse Bertha pe un ton de reproş; Afeck şi Laura au suspinat cu regret.

— Păi, îmi pare rău pentru asta, dar a fost vina ta. Dar ce-i asta? adăugă băiatul, după ce deschise cutia. De aici lipsesc două dintre cele mai bune culori! Le-ai ascuns să nu ni le dai nouă? strigă el, întorcându-se nervos spre micuţa fată înspăimântată.

CULORILE BERTHEI

Inima Berthei bătea cu putere; se gândea la goliatul Neadevăr şi la labirintul Fricii; dar, oricare ar fi greşelile ei, ea nu a fost vinovată de aceasta, cea mai condamnabilă greşeală. Nu i-a dat un răspuns echivoc; n-a spus, „S-ar putea să fie sus”, sau „Mă duc să încerc să le găsesc”; la întrebarea lui Constantine ea a răspuns simplu şi adevărat „Da” şi niciodată au l-a mai făcut pe băiat să o respecte atât de mult.

— Ei bine, asta a fost sinceră, în orice caz, spuse el, cu un zâmbet; dar nu m-aş fi gândit că ai fi în stare să le ascunzi.

— Are tot dreptul să facă ce doreşte cu ele, remarcă Afeck; şi e foarte drăguţ din partea ei să ne împrumute oricare dintre culorile ei. Uite, dragă, continuă el, adresându-se surorii lui şi punând mâna pe cutia pe care Con a aşezat-o pe masă; ne trebuie doar astea, galben şi roşu; ia cutia cu restul culorilor înapoi sus, s-ar putea să se strice aici, ştii asta.

În inima sărmanei Bertha se aprinse un sentiment de afecţiune recunoscătoare către fratele, când a auzit propunerea la care, spre surprinderea ei, fraţii Probyn nu au obiectat. Probabil că, până la urmă, aveau totuşi ceva bun în ei; poate că s-au gândit, văzând exemplul lui Afeck, că este mai bărbătesc să fii politicos şi gentil cu o fetiţă, decât să

o intimidezi, să o tachinezi sau să o chinui; că nimic nu se câştigă prin mânie şi necăjind vieţile celor cu care locuieşti, în timp ce afecţiunea unei inimi tinere nu e un lucru uşor de aruncat. Este totuşi incert dacă aceste gânduri au trecut prin mintea lui Adolphus şi a lui Constantine – dacă aşa este, probabil a fost pentru prima oară; dar este cert faptul că Bertha a plecat din cameră cu un sentiment plăcut şi recunoscător de dragoste faţă de Afeck. Îi făcea sarcina mai uşoară, o ajuta să iasă din capcana Egoismului, i-a întins funia puternică a Dragostei – ar fi renunţat la orice pentru a-i face pe plac.

„Ce ciudat e”, acestea erau gândurile Berthei, în timp ce s-a apucat de datoria de a coase, pe care şi-a impus-o singură – „ce ciudat e faptul că a trebuit să mă gândesc atât de mult să fac un lucru atât de mic pentru cea căruia îi datorez totul! Am auzit că, atunci când eram un copilaş şi am fost foarte bolnavă, mama nu s-a odihnit deloc, ci m-a plimbat încoace şi încolo, legănându-mă în braţe, până când abia mai rezista să se ţină pe picioare. Ce

Încercări şi străduinţe bună a fost cu mine, învăţându-mă toţi aceşti ani, elev încet şi dificil ce-am fost! Cât de des am obosit-o şi i-am încercat răbdarea; mă uitam ofensată când mă mustra şi nu luam în seamă sfatul ei! Oh, dacă ar fi să o pierd acum! Lacrimile s-au ivit în ochii Berthei, iar lucrul ei părea că înoată în faţa ei. „Dacă aş putea fi măcar o mângâiere pentru ea, să o feresc de îngrijorări, să nu-i ofer alte momente de durere, să răsplătesc – oh, nu! Nu pot răsplăti niciodată, dar pot arăta cum simt toată iubirea ei plină de afecţiune. Acum când se simte rău” – două lacrimi mari se rostogoliseră pe ciorapul pe care îl cârpea, scăpă şi un mic suspin, dar îl înăbuşi, ca nu cumva mama ei să îl audă.

Tochiai atunci Bertha auzi nişte voci pe hol. Domnul Roby se întoarse, împreună cu un doctor pe care l-a întâlnit la casa lui Thompson.

— Aş dori să o vezi. Nu cred că boala ei este severă, dar-Bertha se ridică cu degetul pe buze, dar zgomotul din cameră indica faptul că nu era nevoie de precauţie. Doctorul o consultă pe doamna Roby şi declară că boala ei nu era de natură alarmantă; că a fost cauzată de suprasolicitare şi că, pentru aceasta, liniştea şi repausul erau

indispensabile pentru moment. Cel puţin astăzi şi pentru ziua următoare, femeia nu avea voie să-şi părăsească camera.

Mare a fost uşurarea familiei ei iubitoare la auzirea părerii doctorului; o greutate părea că a fost luată de pe inima sărmanei Bertha, dar mintea ei încă era preocupată de grijă şi nelinişte, crescând considerabil la gândul care îi revenea mereu – „Când mama nu va fi aici să aibă grijă de noi, cum ne vom descurca noi cu fraţii Probyn?”

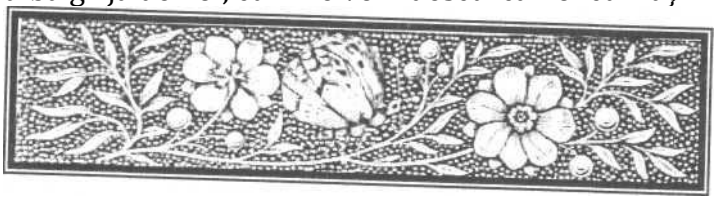

CAPITOLUL VII

Duminica la Cuibul Porumbelului

„O, lasă-mă să mă bucur şi să mă veselesc în această zi binecuvântată.

Cea mai frumoasă zi din cele şapte!” – Acestea au fost cuvintele care se aflau în mintea Berthei pe când deschidea ochii în dimineaţa Sabatului. „Oh, mă tem că n-o să fie aşa astăzi!” fu următorul sentiment. „Când mama era cu noi şi cânta imnuri, ne citea din Biblie, ne spunea despre lucrurile sfinte, atunci, într-adevăr, Duminica era o zi fericită; dar acum nu mă aştept la nimic decât probleme. Sunt sigură ca băieţilor Probyn nu vor dori să facă ce facem noi, şi nu vor sta la lecţii cu tata, ca în zilele săptămânii; mama preluase ea lecţiile duminicale. Oh, ce ne facem fără ea!” şi, pentru prima dată în viaţa ei într-o zi de Duminică dimineaţă, Bertha îşi dorea să vină seara.

Totuşi soarele strălucea atât de puternic, picăturile de ploaie care se prelingeau de pe frunzele verzi dansau vesel în razele acestuia, iar florile trimiteau un miros atât de plăcut, încât părea greşit să fii îngrijorat şi trist când toată natura din jur se bucura. Apoi Bertha a fost liniştită când a auzit că noaptea mamei ei nu fusese grea şi că durerea de cap s-a ameliorat foarte mult, iar febra aproape i-a trecut. Faţa Laurei arăta ca o rază de soare.

— Duminica la Cuibul Porumbelului comportamentul lui Afeck era mai drăguţ decât de obicei, micul dejun a decurs plăcut, şi nimic

din ce ar fi putut oferi un sentiment de disconfort nu a intervenit până când domnul Roby s-a retras la studiul lui, iar copiii săi şi băieţii Probyn au rămas împreună în camera de zi.

— Ar trebui să continuăm ca şi cum mama ar fi cu noi, spuse Bertha încet fratelui ei, deschizându-şi micuţa Biblie de buzunar. Ne putem repeta textele unul celuilalt.

Aleck privi şovăitor la cei doi fraţi Probyn, care răsfoiau nepăsători nişte cărţi care erau pe masă.

— Cu greu îi vom putea convinge să facă ceva, spuse el. Mă întreb dacă au învăţat vreodată Catehismul.

— Oricum nu îl vor repeta astăzi, dacă îl ştiu. Ar trebui să facem noi ce este bine şi să îi lăsăm în pace.

— Eu mă duc în camera mea, spuse Afeck, ridicându-se şi luându-şi Biblia cu el.

— Laura, vino să îţi arăt ce verset trebuie să înveţi, şi te voi asculta la Catehism în camera de sus, spuse Bertha, imediat ce fratele ei a plecat.

Laura se uita la pozele din „Gazeta Copiilor" cu Adolphus, şi nu prea părea dispusă să se mişte de acolo.

— Preferi să stai cu noi, nu-i aşa, Laura? spuse Adolphus, ciupindu-i jucăuş obrazul îmbujorat.

— Laura, când mămica noastră nu se simte bine, noi ar trebui să ne comportăm ca şi cum ea ne vede, rosti Bertha cu puţină emoţie în ton.

— Nu are nevoie de predicile tale; ea nu-i sclava ta! exclamă Constantine, într-o manieră insolentă şi supărătoare, provocând roşeaţa să se ridice până la tâmplele Berthei.

— Probabil ar trebui să plec, şopti Laura, încercând să-şi elibereze mâna ei mică din cea a lui Adolphus; însă el o strânse şi mai tare.

REŢINEREA LAUREI

— Laura, ştii cât de neplăcut este – începu Bertha, dar Constantine o întrerupse din nou.

— Dacă îţi propui să te faci stăpâna casei, îţi vei da seama că nu prea ai dreptate. Eşti binevenită să părăseşti locul imediat, şi, potrivindu-şi fapta cu vorba el, el o împinse cu nepoliteţe afară din cameră.

Bertha fugi sus, înăbuşindu-şi izbucnirea – cu lacrimi fierbinţi ce se revărsau din ochii ei, având sentimente arzătoare de mânie în inima ei; îi era ruşine să meargă în faţa mamei sau a lui Afeck cu starea ei agitată, aşa că, intrând repede în cămăruţa ei, se aruncă pe pat şi îşi îngropa faţa în mâini.

— Of, aşa-i urăsc – nu mă pot abţine să nu-i urăsc! îmi doresc – oh, ce mult îmi doresc ca ei să nu fi venit niciodată aici! Aşa de mult speram să fac ce e corect, să fiu un ajutor pentru mama şi să am grijă de Laura. Ce

Duminica la Cuibul Porumbelului încercare! Niciodată nu am să-i suport. Prefer să trăiesc doar cu pâine şi apă, decât să continui în felul ăsta!

S-a ridicat pe pat în capul oaselor şi, în timp ce stătea aşa, îşi

văzu întâmplător faţa reflectată într-o oglindă. Îşi şterse fără întârziere lacrimile.

— Afeck nu trebuie să mă vadă acum; va crede că mama se simte mai rău. Oh, ce fată nerecunoscătoare sunt! exclamă ea dintr-odată. Când mama mea scumpă se simte mult mai bine, să las eu ceva să mă tulbure în felul ăsta! Dacă ea s-ar fi simţit foarte rău – dacă ar fi fost în stare foarte gravă – oh, asta ar fi o încercare adevărată! Ar trebui să fac ceea ce tata ne spune atât de des să facem – să mă gândesc mai degrabă la binecuvântările mele, decât la necazuri. KJ spune că în orice încercare pe care o înfruntăm, credinţa descoperă ceva bun; – mă întreb, ce poate exista bun în asta; ce beneficiu poate rezulta din prezenţa acestor băieţi aici?

Bertha îşi odihni din nou capul pe pernă, însă acum era mult mai calmă. Se gândea la cuvintele mamei, „Ei te învaţă să te cunoşti pe tine”, iar ea simţi cu certitudine că ultimele zile i-au oferit o viziune în inima ei, pe care n-a mai avut-o înainte. „Probabil că şi eu aveam nevoie ca răbdarea să îmi fie încercată”, gândi ea; „am nevoie de foarte multă răbdare acum. Dar e greu să ai o luptă constantă – nu ai pace, nu ai linişte, nu ai confort. Ah! Probabil asta a vrut mama să ne înveţe din povestea luptătorului Fides. El nu avea voie să se odihnească sau să fie fără ocupaţie: după ce a cucerit un duşman, el trebuia numaidecât să se pregătească pentru un alt atac curajos împotriva altuia. Probabil viaţa este o luptă continuă. Niciodată nu m-am mai gândit la asta”.

Gândurile Berthei au fost întrerupte de o mânuţă moale care fu aşezată gentil pe mâna ei.

— Am venit cât de repede am putut – chiar aşa am făcut, spuse Laura; dar ei au fost atât de absorbiţi de joacă.

SURORILE

Oh, tu ai plâns, Bertie! adăugă ea, când văzu faţa surorii ei; Bertie dragă – îmi pare atât de rău – data viitoare veni imediat! Micuţele braţe o învăluiseră strâns pe Bertha, iar căpşorul cârlionţat se odihni pe pieptul ei.

Cele două surori petrecuseră împreună o jumătate de oră liniştită şi paşnică. Bertha păru că şi-a recăpătat starea ei obişnuită de spirit. Apoi au petrecut puţin timp cu mama lor, după care, întreaga familie, cu excepţia bolnavei, s-a îndreptat spre biserica la care domnul Roby era prezbiter.

„Măcar aici va fi pace”, gândi Bertha, în timp ce intră între zidurile unei clădiri îmbrăcate în iederă şi auzi sunetele melodioase ale imnului. Dar, vai! Chiar şi în casa de rugăciune, gânduri nevrednice şi păcătoase apar nepoftite. Bertha, obişnuită cu reverenţă profundă şi un comportament adecvat în biserică, a fost enervată la culme de purtarea fraţilor Probyn. Constantine nu avea astâmpăr, holbându-se în jurul lui şi învârtindu-se pe scaun; Adolphus căsca frecvent şi zgomotos în timpul predicii, deşi chiar tatăl ei venerat era cel care predica. Sentimentul de furie care puse stăpânire pe mintea tăcută a Berthei distruse toată bucuria profundă a slujbei; în timp ce Afeck, deşi părea că se roagă foarte evlavios, după cum era obişnuit, nu era prea cu adevărat conştient de acţiunea pe care o făcea, ci îi treceau prin minte comentarii ascunse cu privire la comportamentul şocant al însoţitorilor lui. Se mira de neglijenţa părinţilor care i-au crescut, gândindu-se cum ar fi acţionat faţă de ei dacă ar fi fost în locul tatălui

Duminica la Cuibul Porumbelului lor, concepând metode de

disciplină foarte severă, care, după părerea lui, trebuiau să fie luate în seamă; şi, pe scurt, fără să-şi dea seama, el însuşi era un ascultător distras de la rugăciune, precum şi cei pe care-i condamna atât de intens.

COPIII LA BISERICĂ

Cu toate acestea, situaţia era alta, imediat ce începuse predica. Cu ochii fixaţi asupra tatălui său şi cu urechea absorbind fiecare cuvânt pe care-l rostea, Afeck uită chiar şi de prezenţa fraţilor Probyn.

— Cred că tu ştii predica pe dinafară, pentru că nici n-ai clipit, nici n-ai mişcat un deget, de la început până la sfârşit, pe când eu aproape că adormisem! râse Adolphus, în timp ce copiii se îndreptau împreună spre casă.

— Mereu transcriu cât îmi amintesc din predică, între cele două slujbe, răspunse Afeck, care, în secret, era mândru de talentul lui în această privinţă. Îmi iau notiţe, şi aşa face şi Bertha.

GOLIATUL UCIGAŞ

— Oh, şi eu iau notiţe, dar puţin! spuse sora lui, care mereu era atentă la neadevăr, chiar şi în cea mai mică deghizare a acestuia. Uneori transcriu doar referinţa.

— Eu aş scrie şi mai puţin, sesiză Adolphus, pentru că nici

măcar nu voi lua notiţe.

— Ai spus ceva de două slujbe, spuse Constantine; doar nu vrei să spui că mergeţi la biserică de două ori?

— Laura, nu – e prea mică; dar noi, care suntem mai mari, avem voie să mergem, răspunse Afeck, cu puţină irascibilitate în atitudine.

— Oh, dar nici noi nu vrem să avem voie, râse Constantine; cred că am avut destul pe ziua de azi.

— Vom rămâne acasă cu micuţa Laura, spuse Adolphus.

Aleck i-a aruncat o privire plină de înţeles Berthei; amândoi se simţeau răniţi de indiferenţa arătată predicii tatălui lor drag, confundând această atitudine ca fiind o indignare la indiferenţa fraţilor Probyn faţă de religie.

După cină, Afeck s-a dus în camera lui să scrie predica, ca de obicei; iar Laura şi Bertha se bucurau de un timp liniştit şi fericit cu mama lor, care, recuperată în mare măsură, era acum capabilă să stea puţin timp în fotoliu.

Apoi, când sunetele melodioase şi prelungi ale clopotelor chemau din nou la casa de rugăciune, Afeck şi Bertha au pornit împreună cu tatăl lor, de-a lungul potecii înverzite, umbrite de ulmi, care ducea spre micuţa biserică.

Bertha a fost mai fericită în timpul acestui serviciu decât a fost la cel de dimineaţă; dar totuşi, chiar dacă băieţii Probyn nu erau aici să-i distragă atenţia de la lucrurile sfinte, ea se trezea deseori cu gândurile rătăcind la subiectul care o frământa atât de persistent acum.

— Afeck, spuse ea fratelui ei, în timp ce se îndreptau în linişte spre casă, domnul Roby rămânând în

Duminica la Cuibul Porumbelului urmă, pentru a discuta cu învăţătorul – Afeck, nu ţi se pare greu să nu îţi displacă fraţii Probyn?

— Eu nu îi displac – îi desconsider fu răspunsul lui Afeck. Bertha nu mai spuse nimic, însă, mergând mai departe, se întreba dacă nu este la fel de greşit să desconsideri precum să displaci; şi, dacă cei care erau buni şi deştepţi ca Afeck, n-ar putea privi cu dispreţ la cei ignoranţi şi antipatici.

Gândurile sale fură întrerupte de exclamaţia fratelui ei, care

deschise uşa verde şi privea spre pajişte. Acolo, Pro şi Con, într-un extaz gălăgios, alergau până unde le permitea poteca îngustă, cu zmeul pictat plutind în aer deasupra lor, iar micuţa Laura alergând pe urmele lor, unindu-şi vocea ei zglobie cu a lor.

— Duminică – peluza unui pastor – o vedere plăcută pentru tot satul! strigă Afeck, alergând în mare grabă înainte. Indignarea sa a crescut considerabil, când i s-a confirmat suspiciunea lui bine întemeiată precum că zmeul, care rămăsese neterminat în noaptea precedentă din lipsă de hârtie, a fost completat cu o pagină din copiile sale.

— Uitaţi unde sunteţi – uitaţi ce zi este! exclamă el, punând mâna furios pe cordon, pentru a trage în jos zmeul.

— Uite ce meriţi pentru că te-ai băgat în seamă! strigă Constantine, întorcându-se cu furie şi lovindu-l pe tânărul Roby în faţă. Lovitura a fost întoarsă instantaneu, iar, în următorul moment, cei doi băieţi erau prinşi într-o bătaie.

Aleck nu ştia nimic despre box, şi nu s-a mai bătut niciodată; loviturile lui erau ţintite greşit, şi, deşi era mai mare decât adversarul său, s-a simţit înfrânt în scurt timp. Adolphus stătea deoparte încurajându-şi fratele şi râzând de spaima sărăcuţei Laura şi a Berthei, care, la acest neobişnuit şi teribil spectacol pentru ele, alerga de colo până acolo, într-o agonie a suferinţei, implorând băieţii să înceteze şi strigând să vină cineva să îi despartă. Afeck era la pământ; a încercat să se ridice din nou, cu faţa şiroind de sânge; Bertha, aproape îngrozită la vederea acestei scene, se repezi şi prinse braţul lui Constantine, ridicat din nou pentru a lovi în fratele ei.

DUMINICA LA CUIBUL PORUMBELULUI

BĂTAIA

— Incorect! Incorect! strigă Constantine.

— Incorect! Doi contra unu! repetă Adolphus.

— Ruşine să vă fie, băieţi! strigă o voce bărbătească, pe care copiii o recunoscuseră ca fiind cea a domnului Roby. Cu cele două domnişoare acum alături de el, el stătea lângă peluză; iar sunetul unui geam de sus deschis în grabă, arătă faptul că soţia lui, de asemenea alarmată de zgomotele de jos, era un spectator al dureroasei scene.

Într-o clipă, cei doi combatanţi s-au retras, stând gâfâind, îmbujoraţi şi agitaţi, cu pumnii încă strânşi şi buzele strânse, dar cu privirea întoarsă spre domnul Roby.

— Ce s-a întâmplat? spuse pastorul cu severitate. A trebuit să repete întrebarea, înainte să primească un răspuns; apoi însă, un torent de răspunsuri a izbucnit imediat de la toţi copiii – fiecare dornic să-şi spună povestea proprie.

— El m-a lovit – El m-ajignit

— Ne rupea zmeul – O, tată, să fi văzut cum a fost tratat Afeck!

— Trimite-i în altă parte – trimite-i de-aici pe băieţii ăştia atât de răi! Laura şi Bertha abia puteau vorbi printre lacrimi.

— Voi examina această problemă; ambele părţi trebuie ascultatei Constantine şi Adolphus, duceţi-vă imediat în biroul meu. Afeck, ar fi bine să mergi în camera ta şi să o laşi pe Susan să se uite la rănile tale. Mă întristează faptul că acest lucru s-ar fi putut întâmpla oricând, dar mai presus de toate, mă întristează că s-a întâmplat în ziua în care voi tot v-aţi adunat împreună în casa de rugăciune

Aleck, ţinându-şi batista pe faţă şi urmat de surorile sale, alergă în casă, unde se întâlni, la capătul scărilor, cu doamna Roby, foarte palidă, însă mai calmă decât fiicele sale. Ea îşi aduse fiul în camera din care tocmai ieşise.

— Laura, spune-i lui Susan să aducă nişte apă fierbinte; Bertha, draga mea, nu trebuie să te agiţi aşa tare. Am încredere că vom vedea această mică rană pusă la punct; se va face bine în curând.

— Mamă, sunt atât de supărat pe orice intervine să te deranjeze sau să te extenueze, chiar atunci când nu te simţi bine, exclamă Afeck, în timp ce doamna Roby, cu degetele ei reci, tremurânde, îi curăţa tandru faţa cu apă caldă.

— Oh, uite la săracul lui ochi! exclamă Laura înspăimântată. Va mai fi vreodată ca celălalt?

— Dragă Afeck, te doare tare? întrebă Bertha îngrijorată.

— Oh, nu îmi pasă dacă mă doare, şopti Afeck, măcar dacă nu mă învingea; dar să fiu bătut de un asemenea băiat! Poate va veni timpul când – Restul propoziţiei nu s-a mai auzit, dar mama lui înţelese foarte bine ce a vrut să zică.

— Poate va veni un timp, spuse ea, cu vocea sa blândă, când Afeck al meu va putea fi un biruitor într-o bătălie mult mai nobilă.

— O, mamă, spuse Bertha, eu sunt sigură că a avut un comportament nobil! El s-a luptat cu băiatul ăla rău pentru că ceea ce făcea el era greşit.

— Dacă ne-am lupta cu fiecare care greşeşte, răspunse doamna Roby cu un zâmbet istovit, ar trebui să ne luptăm cu întreaga lume; şi cum noi suntem cei cu care trebuie să începem, eu cred că trebuie să continuăm până când suntem cuceritori aici. Acum, băiatul meu, îl aud pe tatăl tău chemându-te de jos; pentru că ţi s-au alinat rănile, acum te poţi duce imediat la el. Sunt sigură că aceasta va fi ultima dată în care

oricare dintre copiii lui îi va mai cauza o asemenea durere şi sperietură.

Aleck a plecat, iar Laura a rămas plângând la capătul canapelei, pe care mama ei se întinse din nou.

— Mamă, am fost atât de obraznică, plângea ea. Nu voiam să mă duc cu ei la început – dar cumva – am uitat – Ai uitat ce doresc părinţii tăi de la tine, precum şi propria ta datorie, draga mea Laura. Dar deja eşti destul de nefericită – ai suferit atât de mult – încât nu voi mai vorbi

Duminica la Cuibul Porumbelului deloc despre acest subiect. Mergi şi citeşte „Gazeta Copiilor”, iubita mea; şi dacă ai putea să înveţi un verset mic din imnul meu preferat, asta ar fi o ocupaţie plăcută pentru duminică seara.

Vocea doamnei Roby devenea din ce în ce mai slabă. Laura s-a aplecat pentru a-şi săruta mama şi a lăsat o lacrimă moale pe obrazul ei. Bertha a rămas în cameră, tăcută şi gânditoare, întrebându-se ce se întâmpla în birou, precum şi ce pedeapsă îi va da tatăl ei vinovatului.

— Sper că va fi bătut! a exclamat ea după un timp, nedându-şi seama că şi-a rostit gândurile cu voce tare.

— Nu cred asta, a spus doamna Roby; eu cred că tatăl tău va dori să dea un prim avertisment. În plus, este posibil ca fratele tău să fi fost cel care a provocat.

— Un prim avertisment! a exclamat Bertha, cu o expresie speriată, aproape terifiată; dar, mama, Con nu va mai avea voie să se oprească aici pentru a se bate – va fi trimis de aici mâine dimineaţă, sunt sigură că aşa va fi; nu e aşa că va fi trimis de aici, mamă? a continuat ea, într-un ton sincer, implorator.

— Nu cred asta, răspunse, din nou, doamna Roby.

— Oh, dar asta e groaznic – groaznic! strigă Bertha, strângându-şi palmele împreună; îi va ţine atâta pică lui Afeck şi ei dorm în aceeaşi cameră şi se vor bate mereu, fără a fi cineva acolo să îi întrerupă, pentru că Pro este la fel de rău ca şi fratele său. Oh, mamă, dacă l-ai fi văzut cum stătea la o parte, râzând şi strigând „Arată-i lui!” şi „Loveşte-l în ochi!” – cuvintele Berthei fuseseră înecate de lacrimile ei.

— Vom găsi o metodă, dragostea mea, prin care vom opri toate acestea; în casa aceasta nu sunt permise bătăile. Nu este potrivit pentru o casă creştină; cu atât mai mult, pentru locuinţa unui slujitor al evangheliei păcii.

Bertha şi-a lăsat capul în mâini; apoi şi l-a ridicat, cu lacrimi şiroindu-i pe obraji.

— Mamă, îmi va fi frică şi să îmi spun rugăciunile cât timp fraţii Probyn au voie să stea aici.

— Să îţi spui rugăciunile! a repetat doamna Roby, uşor surprinsă.

— Mi-ai spus că nu ar trebui să îndrăznesc să îmi cer iertare, cât timp eu însumi nu pot ierta, iar eu nu pot – *nu pot* să îl iert pe Constantine Probyn!

— Bertha, cum se poate ca un copil creştin să grăiască asemenea cuvinte?

— Ştiu că e greşit, dar nu pot rezista. Am încercat din greu să îmi ţin mânia în frâu, cât timp era răutăcios numai cu mine; dar să îl văd pe dragul meu frate tratat astfel – e mai mult decât insuportabil.

— Copila mea, cu cât e mai puternic sentimentul din inima ta, cu atât ai mai multă nevoie de ajutorul rugăciunii. Te-ai rugat pentru puterea de a ierta?

Bertha îşi aplecă, în linişte, capul.

— Te-ai rugat pentru ca cei care cauzează atât de multă durere să îşi înnoiască inima?

— Să mă rog pentru fraţii Probyn! Oh, nu m-am gândit niciodată să fac aşa ceva! Nu cred că există nicio şansă pentru ca ei să se schimbe.

— Această neîncredere se naşte din lipsa credinţei. Greşelile lor au fost hrănite de indulgenţă; este adevărat că solul este cotropit de buruieni, dar aceasta nu înseamnă că nu există motive pentru care trebuie să renunţăm la cultivarea sa, în momente disperate. Trebuie să înmuiem solul tare cu bunătate, trebuie să ne rugăm pentru o binecuvântare a muncii noastre şi să lucrăm cu răbdare, iertare şi iubire, şi cine ştie cu ce minunăţie vom fi răsplătiţi apoi?

Duminica la Cuibul Porumbelului

— Chiar crezi că este posibil ca fraţii Probyn să devină vreodată ca Afeck?

— E destul de posibil, draga mea, şi nu cred că este improbabil. Va trebui să avem răbdare cu ei la început – nu trebuie să ne aşteptăm la vreo schimbare bruscă; dar chiar şi dacă nu s-ar îmbuna niciodată, dacă ar fi ca ei să rămână povara noastră pentru mai mulţi ani, nu ar trebui ca noi, făcându-ne datoria faţă de ei, să simţim o dulce satisfacţie, ştiind că nu ne-am lăsat conduşi de pasiunile proprii, că am luptat victorios cu duşmanul ascuns din interior?

CAPITOLUL VIII GOLIATUL URĂ

Doamna Roby judecase corect intenţiile soţului ei. Bertha nu a ştiut niciodată ce s-a întâmplat exact în timpul discuţiei lungi cu fratele ei şi fraţii Probyn, dar a aflat în curând că, de data asta, Constantine nu va fi pedepsit, şi că era foarte posibil ca el să nu repete insulta. Băieţii nu se mai băteau, dar încă exista un sentiment amar şi inconfortabil între ei, care, probabil, era un rău necesar, pentru că era mai dificil de învins în totalitate.

Doamna Roby şi-a reluat locul în cercul familiar aproape înainte ca sănătatea să îi permită acest lucru. Prezenţa ei părea să funcţioneze ca un miracol; în faţa zâmbetului ei, privirea aspră a lui Constantine se îmblânzea, iar Adolphus părea aproape agreabil. Ca şi soarele verii, ea părea că poate scoate tot ce e mai bun din cel mai nepromiţător sol. Caracterul său reuşea tot timpul să inspire respect, în timp ce bunătatea ei deplină câştiga afecţiunea. Rareori mustra în faţa celorlalţi, pentru a nu trezi spiritul mândriei şi rebeliunea; dar ea avea mereu câte un sfat cald şi atenţiona mereu cu delicateţe oricând inima slăbea; iar ceea ce spunea, deşi uneori nu i se ascultau vorbele, rămânea îndelung în mintea ascultătorului. Nu lua în seamă antipatia evidentă dintre copiii ei şi oaspeţii ei, deşi, înăuntrul ei, suferea să vadă cât de multă ignoranţă încă mai exista în cei pe care, până atunci, îi crescuse în pace şi iubire; dar ea avea răbdare – ah, de câtă răbdare are nevoie o mamă! – şi, în timp ce nu neglija nimic ce ar putea fi un remediu pentru răutate, ea îşi încredinţa grijile unei Puteri mai măreţe şi avea încrederea că va fi ajutată în munca sa de iubire.

Aceasta era situaţia în Cuibul Porumbelului când, la câteva zile după evenimentele relatate în ultimul capitol, doamna Roby continuă povestea Goliatului Ucigaş.

Adânc în mijlocul unei păduri, nu departe de Castelul Neadevărului, o fântână caldă şi vioaie se revărsa din pământ. Chiar şi în cea mai rece iarnă, când ţurţurii stăteau agăţaţi de crengile copacilor care umbreau locul, acel izvor ieşea fierbinte şi aburind la lumină. Unii spuneau că un foc subteran trebuie să fi dat această caracteristică ciudată apei, alţii că Goliatul Ură, stăpânul pământului din jurul acestuia, amestecase în ea un venin secret. Ceea ce ştiau toţi cu certitudine era că nu creştea niciun muşchi şi nicio altă buruiană verde în locul în care jetul cădea din izvorul cald al Mâniei, şi că oricine bea din apele sale devenea, mai întâi, furios, iar apoi neajutorat şi slăbit, fiind o pradă uşoară pentru goliatul din acel loc.

Într-o zi însorită, când razele soarelui scăldau lumea în lumină şi păsărelele căutau adăpostul celui mai des frunziş, încetându-şi trilurile până când briza răcoroasă a serii va începe să adie, pentru a răcori căldura aspră a verii, Fides, trecând prin adâncimile pădurii, încălzit şi însetat, ajunse la fântână. El străbătuse o cale dificilă şi încurcată, fiind zgâriat de spinii care se întindeau în calea sa, enervat de roiurile de insecte care bântuiau pădurea şi provocat de insolenţa locuitorilor acestui tărâm care, fiind ei înşişi supuşi Goliatului Ură, îşi agasau duşmanul de la distanţă cu săgeţi otrăvite, numite „cuvinte amare”, care făceau o rană foarte dureroasă, deşi nu era periculoasă. Fides avea buzele arse şi uscate, scutul îi atârna greu pe braţ iar sunetul apei pe care îl auzea în timp ce se apropia de izvor l-a făcut să îşi grăbească pasul, pentru a ajunge la ea.

Cu siguranţă că un pârâu dulce şi rece ar fi arătat mult mai ispititor pentru călătorul obosit decât fântâna încălzită, cu aburul uşor care se răsucea deasupra ei; dar, chiar dacă părea a fi destul de caldă, nu era prea fierbinte pentru a nu putea fi băută, astfel că Fides a luat nişte apă în cupa mâinilor sale.

— Ai grijă! a strigat o voce încet în urechea sa. Cavalerul recunoscuse tonul Conştiinţei; s-a oprit pentru un scurt timp, în timp ce îngenunchea lângă izvor, dar, fie că setea lui era prea mare pentru a

mai putea aştepta, fie aburul care se ridica din fântâna contaminată a Maniei i-a înceţoşat gândirea şi i-a slăbit puterea de a se controla, coborându-şi capul la nivelul bazinului, a început să bea cu poftă din apele intoxicate.

Efectul lor fatal devenise evident aproape imediat; Fides s-a ridicat în picioare într-o frenezie nebună – a încercat să îşi tragă sabia sa invincibilă, dar aceasta nu putea fi scoasă decât pentru o cauză nobilă, astfel că a rămas bine fixată în teaca sa. Cavalerul a aruncat-o cu putere – şi-a rupt armura pe care o purta, bucată cu bucată, în nebunia care acum îl poseda – a lovit fiecare obiect din preajma sa – s-a rănit în mijlocul furiei sale nebuneşti – raţiune, conştiinţă, toate păreau a fi pierdute în favoarea Egoismului, Leneviei şi a Neadevărului. Era o imagine tristă şi dureroasă a celui care a fost cândva un luptător loial, acum o victimă a Urii; din cauza otrăvii care îi fierbea în vene, îi îmbujora obrazul şi îi aprindea o scânteie sălbatică în ochi; sau, fiind epuizat de propria sa

Goliatul Ură pasiune, cavalerul a căzut la pământ, neajutorat, fără apărare, aproape fără nicio putere de a se mişca.

Atunci, zbughind din locul de pândă în care se ascunsese, Goliatul Ură se repezi asupra duşmanului său.

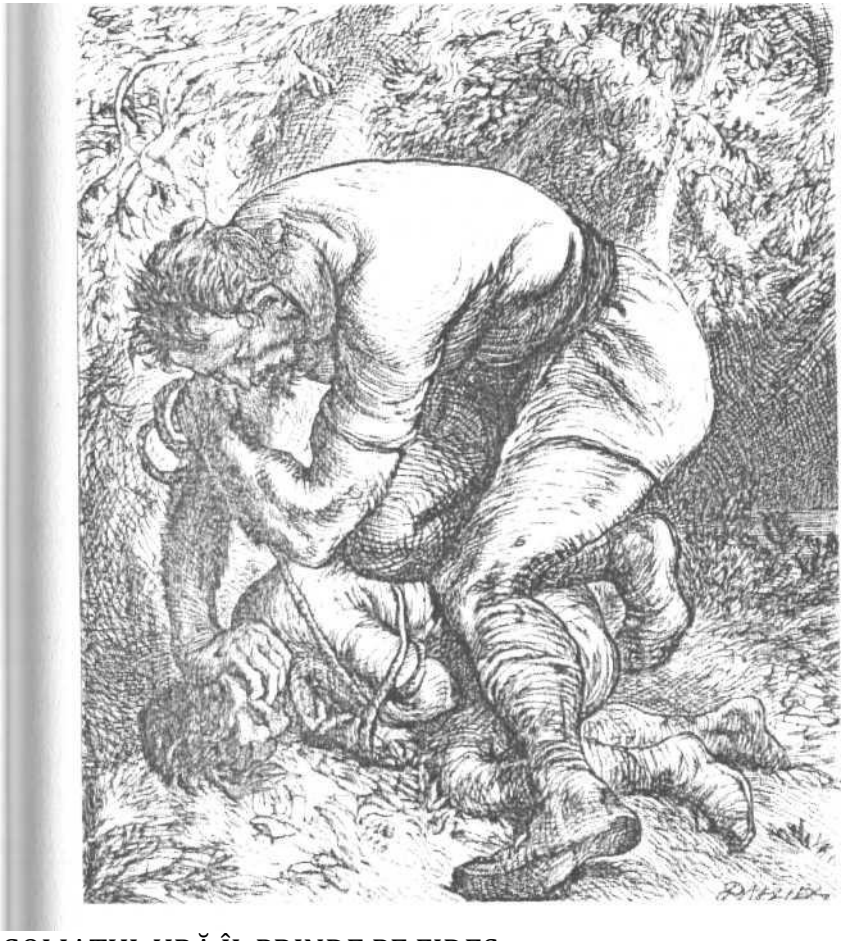

GOLIATUL URĂ ÎL PRINDE PE FIDES

În starea în care ajunsese din cauza nesăbuinţei proprii, Fides nu putea opune aici o rezistenţă. Fusese legat strâns şi brutal cu frânghii de către goliat, până când abia îşi mai putea mişca o mână sau un picior. Lui Fides i se părea, în timp ce mintea i se limpezea, că acum era într-un necaz mai mare decât atunci când se lupta în abisul Egoismului. El ştia că i se pregătea o moarte crudă – pentru că aceşti goliaţi nu au dat niciodată dovadă de milă – iar, când duşmanul său îl lăsase singur pentru un timp, de pe buzele sale scăpăraseră plângeri amare.

— Oh, pentru că am băut din fântâna Maniei, – acum voi pieri ca un captiv al Urii! Eu, cel care am biruit asupra Egoismului şi am călcat Neadevărul în picioare!

— Eu, căruia i s-a oferit o răsplată glorioasă – căruia i se oferise un ghid atât de loial! Trebuie să le pierd pe toate acum, să necinstesc numele pe care îl port şi să fiu o cauză de triumf pentru duşmanii Regelui meu! Oh, Conştiinţă! Conştiinţă! regret că nu te-am ascultat, că am băut din acel izvor fatal!

Conştiinţa, fiind întotdeauna aproape, a apărut în formă vizibilă în faţa lui; dar acum aspectul ei era schimbat! Stelele de pe fruntea ei aveau o nuanţă roşie şi mânioasă, expresia plină de bunătate a feţei sale era schimbată într-una severă şi teribilă.

— Te-am avertizat, a strigat ea, dar tu nu ai vrut să mă asculţi! Acum eşti învins – necinstit – în pericol!

— Oh, nu mă mai mustra! a exclamat cavalerul aflat în suferinţă; „ajută-mă în slăbiciunea mea, fii alături de mine în clipele mele de pericol, nu mă lăsa să mor de mâna duşmanului meu.

— Ce pot face eu pentru tine? a răspuns ghidul său cu tristeţe. Nu am nicio putere să tai frânghiile care te leagă; Conştiinţa singură nu te poate elibera din mâinile Urii. Sabia invincibilă poate fi mânuită doar de cel căruia i-a fost încredinţată de la început – iar acum uite! Tu ai aruncat-o departe de tine.

— Adu-o înapoi la mine, Conştiinţo! a implorat cavalerul slăbit. Măcar lasă-mă să mor cu mâna pe mânerul ei.

Cea luminată s-a supus: Fides a atins din nou sabia invincibilă, dar mâna sa slăbită nu avea puterea de a o scoate din teacă. După un timp, a reuşit să o tragă, dar nu suficient de mult pentru a-i putea fi de ajutor în tăierea frânghiilor strânse care îl legau.

— Sunt osândit, sunt osândit! a exclamat el cu amărăciune. Nu a mai rămas putere în braţul meu slab, apele otrăvite şi-au atins scopul. Fides şi-a întors faţa înspre pământ şi a suspinat cu disperare.

— Nu-ţi pierde speranţa, a strigat Conştiinţa; încă mai poţi fi eliberat. Uite, ridicându-se mult deasupra celorlalţi arbori din jurul său, priveşte la palmierul acela puternic. Numele acelui copac este Iertare, fructele pe care acesta le face sunt Faptele bune; atât ele, cât şi

sucul care iese din tulpină sunt un leac puternic pentru otrăvurile Urii şi distrug efectele Mâniei. Cine ştie, poate că îţi poţi recăpăta puterea, poate vei continua să trăieşti pentru libertate şi victorie!

Spunând acestea, ridicând de pe sol coiful strălucitor, pe care Fides îl aruncase în vâltoarea nebuniei sale, Conştiinţa s-a grăbit către copacul vindecător şi, în timp ce, cu mare efort şi durere, Fides încă încerca să se elibereze din legăturile sale, ea a scos o băutură răcoritoare din tulpină.

Copacul Iertării era un copac minunat; cu cât era mai adâncă rana făcută pe trunchiul său, cu atât ieşeau mai bogate şi mai repede apele sale, atât de dulci şi de pure, încât era de mirare că oricare pelerin însetat care ştia de reîmprospătarea pe care o aduceau, se putea întoarce chiar şi pentru un moment, pentru a bea din fântâna Maniei.

Fides bău din licoarea vindecătoare, iar o schimbare păru că se produce în întregul său corp. Nu mai simţea pasiunea febrei sau slăbiciunea dureroasă care apare înaintea sa – degetele sale nu mai ţineau fără putere sabia pe care acum o putea trage – pe cât de mult îl lăsau legăturile, el a scos, încet, sabia din teacă – sabie care strălucea din nou în mâna sa; şi, deşi frânghiile goliatului făceau mânuirea ei mai dificilă, fiecare efort pe care Fides îl făcea îl uşura pe următorul. El a tăiat frânghiile, una câte una, şi s-a ridicat în picioare, din nou pregătit să lupte bătăliile Regelui său.

Cavalerul a băgat sabia înapoi în teaca sa, şi-a adunat armura pe care o aruncase atât de mânios şi, mulţumindu-i Conştiinţei pentru avertizarea şi ajutorul ei, s-a pregătit să îl găsească pe Goliatul Ură şi să îl distrugă.

În timp ce îşi fixa coiful pe cap, Fides a observat o trusă plină de săgeţi ascuţite şi otrăvite, pe care goliatul le-a scăpat pe jos atunci când l-a legat pe cavaler lângă fântâna Maniei.

— Acestea sunt „cuvinte amare”, a exclamat Fides, armele goliatului şi ale supuşilor săi, cele pe care, atât de des, le aruncă asupra duşmanilor săi. Le-am simţit ascuţimea acum şi am fost torturat de veninul pe care acestea le poartă. Acum le am eu în mână şi le pot folosi. Le pot lansa cu o ţintă sigură către duşmanii împotriva cărora

nu am dreptul de a-mi trage sabia. Dar trebuie să mă gândesc, a continuat el, încă ţinând în mână săgeţile otrăvite; sunt acestea arme pe care am dreptul să le folosesc? Sunt ele potrivite pentru luptătorul Regelui meu? Nu sunt „cuvintele amare” strict interzise tuturor (celor cărora le-a fost încredinţată sabia invincibilă? Nu îmi) voi păta niciodată crezul meu sfânt cu instrumente atât de nedemne! a exclamat el, rupând săgeţile otrăvite, una câte una, şi aruncându-le fragmentele în praf. Chiar pe când făcea acest lucru, o lumină moale, pură l-a învăluit pentru

Goliatul Ură o secundă; nu era lumina soarelui de amiază, nu era strălucirea fulgerelor de vară – a recunoscut-o ca fiind zâmbetul Conştiinţei care îl aproba.

Abia ce a trecut lumina, lăsând o amintire dulce în urma ei, când Fides a fost pe jumătate tentat să regrete că a aruncat armele ascuţite ale Urii. Oamenii din vecinătate, de atât de mult timp sub vraja goliatului, s-au adunat pentru a râde de oponentul acestuia, legat şi neajutorat, precum se aşteptau să îl găsească. Ei veneau cu „cuvinte amare”, priviri pline de dispreţ şi glume răutăcioase; şi, deşi s-au oprit pentru un moment atunci când şi-au dat seama că Fides era acum liber, adunându-se împreună, ei s-au pregătit să îl înconjoare şi să îl agaseze pe curajosul cavaler de la distanţă.

Fides şi-a pus mâna pe sabie, dar aceasta nu putea fi scoasă din teaca ei; i-a fost dată pentru a o folosi în lupta împotriva goliaţilor păcatului, nu întoarsă împotriva semenilor săi. Fides s-a simţit, pentru un moment, neajutorat şi indecis, temându-se nu de moarte, ci de insultă şi durere, având săgeţile fierbinţi pe care acum le-ar fi putut folosi rupte în bucăţi la picioarele lui.

Totuşi, după ce a reflectat puţin, speranţa s-a reîntors în sufletul cavalerului; locul care l-a vindecat poate fi şi un refugiu; cu o săritură, el a trecut prin cercul torţionarilor săi şi a început să urce copacul înalt al Iertării.

Fides urcase trunchiul cu repeziciune, în timp ce duşmanii săi se adunaseră în jurul bazei copacului. Ei îl priveau acum stând printre crengile de la partea superioară, uitându-se la ei în jos, prin înălţimea grandioasă a Iertării.

— Săgeţile noastre încă îl pot atinge, a strigat cel care se afla în primul rând al grupului; şi, prin râsete nepoliticoase ce răsunau de jos, o răpăială de pietre şi săgeţi fusese aruncată în sus, dintre care mai mult de una l-au lovit, şi chiar l-au rănit pe cavaler.

MULŢIMEA AGITATĂ

Era bine pentru Fides că alesese ca loc de refugiu un copac care are puteri de vindecare. În faţa lui erau crescute ciorchine bogate şi coapte de Fapte bune; el a prins repede unul şi, din locul din care fusese cules, începuse să curgă balsamul preţios. Cu o mână, Fides a pus picăturile vindecătoare pe rana lui, iar cu cealaltă arunca asupra duşmanilor săi de jos Fapte bune după Fapte bune, cât de repede putea. Ploaia de fructe cădea cu repeziciune pe capetele grupului persecutor; aceasta era răsplata lui pentru pietrele şi săgeţile ascuţite şi pline de venin cu care ei îl atacaseră.

Pe când Fides se apleca de pe crengi pentru a observa succesul noului său mod de a se războ, a Văzut mulţimea adunând repede fructele coapte şi, cu o privire

Goliatul Ură uimită către sursa acestora, şi-au aruncat jos săgeţile pentru a începe ospăţul lor delicios.

Precum apele Mâniei produceau un efect ciudat asupra celor

care le beau, aşa şi Faptele bune, fructul copacului Iertării, păreau să aducă o schimbare asupra celor care le mâncau. Privirile obraznice se îmblânzeau, vocile mânioase se îndulceau, furtuna pasiunii devenea calmă şi liniştită. Sălbaticii îşi rupeau propriile lor săgeţi şi se uitau în sus cu sentimente ciudat schimbate la luptătorul ordinii şi al păcii.

După un timp, unul dintre cei din primul rând al grupului, cel mai aprins în insultele sale, cu cea mai mare amărăciune în cuvintele sale, s-a apropiat cu un aer de o bunătate sinceră şi s-a adresat astfel cavalerului din copac:

— O, Fides! Recunoaştem că suntem învinşi; tu ai răsplătit răul cu bine, iar greşelile cu Fapte bune, tu ai arme căruia nimeni nu le poate rezista. Nu te gândi că acum vom fi duşmanii tăi sau că vom purta jugul goliatului cu voinţă. El este un tiran, care chinuieşte şi distruge: nu există nicio dulceaţă în apele Mâniei, nicio bucurie în servirea Urii! Deci, coboară şi atacă duşmanul care este al nostru şi al tău; dacă nu te putem ajuta în luptă, atunci ne vom bucura cu toţii de triumf. De când am mâncat din acel copac, totul pare a fi într-o lumină nouă ochilor noştri, care erau odată orbiţi; am învăţat să vedem cine este duşmanul şi cine ne este prieten, şi ne căutăm libertatea la tine!

Simţindu-se recunoscător şi având speranţe de victorie, Fides a început acum să coboare. Imediat ce piciorul a atins pământul, o exclamaţie din partea unuia dintre noii săi aliaţi l-a avertizat de apropierea goliatului. Fides a prins cu fermitate mânerul sabiei sale, iar acum, fără niciun efort al braţului său, lama fidelă a strălucit în lumina soarelui, ca şi cum era nerăbdătoare să transforme în praf acel duşman barbar al oamenilor. Mulţimea, adunându-se într-un cerc, priveau ca spectatori la teribila luptă. Ura, îmbrăcată într-o mantie roşie ca sângele, cu un ciocan greu în mână, părea că va strivi trupul sprinten al lui Fides cu fiecare lovitură a armei sale mortale. Dar luptătorul avea o sursă de putere care nu îl părăsea niciodată atunci când acesta era în pericol.

CONFLICTUL

Coiful său nu se spărgea de la loviturile care cădeau cu atâta putere pe el, armura sa rămânea intactă în timpul luptei, iar curajul îi rămăsese ferm şi nemişcat. După un timp, prinzând un moment de avantaj, el şi-a

Goliatul Ură întins sabia în inima Urii şi, cu un strigăt de furie muribundă, goliatul a căzut la picioarele sale.

După aceasta, cei care suferiseră de pe urma tiraniei acestuia s-au bucurat nespus de mult. Din propria lor voinţă, oamenii au săpat un mormânt în care torţionarul lor va rămâne îngropat pentru totdeauna. De bunăvoie, la comanda lui Fides, ei au adus multe pietre mari pentru a înfunda fântâna Maniei. La puţin timp după aceasta, nimeni care trecea pe lângă acel loc nu ar fi recunoscut locul odată atât de întunecat. Acolo unde erau apele încălzite care uscaseră verdeaţa,

acum muşchiul moale se întindea ca un covor de catifea; iar violetele şi lăcrămioarele înmiresmate îşi lăsau florile peste mormântul Goliatului Ură!

— Asta e cea mai ciudată poveste pe care am auzit-o vreodată, a strigat Constantine; să arunci cu Fapte bune, ce idee curioasă!

— Cred că celui învins îi este mai bine decât celui victorios, observă Adolphus, mâncând din acel fruct faimos.

— Vai, nu! exclamă Afeck; Fides i-a privit de sus pe toţi, şi aruncă o privire mai degrabă dispreţuitoare către fraţii Probyn.

— Tu nu eşti Fides, nu semeni deloc cu el! a răspuns Constantine; şi, pe când Afeck simţea fântâna caldă a Maniei adunându-se în propria sa inimă, nu putu să nege adevărul acuzării.

— Oh, Fides a greşit la început, strigă Laura; dar apoi a ascultat-o pe Conştiinţă, şi a rupt săgeţile otrăvite şi s-a urcat în copacul Iertării. Nu văd de ce nu putem învinge ca acel cavaler curajos, până la urmă.

„Să ne învingem duşmanii – să ne învingem pe noi înşine”, gândi Afeck, şi fu surprins de faptul că această victorie părea a fi mult mai nobilă decât oricare victorie a unui geniu. El a privit-o pe sora lui, Bertha şi, din privirea pe care o avea pe chip, se părea că şi ea se gândea la acelaşi lucru; în timp de Constantine se gândea (pentru că, uneori, chiar se gândea) că propria lui poziţie fusese, până în acel moment, aceea a unuia din grupul batjocoritor; că puterea de a necăji pe cineva este una pe care o împărtăşim cu insectele şi cu reptilele; şi că există ceva degradant în a fi sclavul pasiunilor noastre, sau supuşii Goliatului Ură.

CAPITOLUL IX
Frumoasa Recunoştinţă

Din acea zi, copiii familiei Roby s-au decis, cu fermitate şi devotament, să lupte împotriva duşmanului din interior şi, dacă este posibil, prin fapte bune să îi învingă pe cei pe care îi considerau a fi duşmanul din exterior. În loc să se încurajeze unul pe celălalt la mânie, plângându-se că sunt enervaţi de fraţii Probyn, ei au căzut de acord să

îşi unească toate puterile pentru a înlesni datoria lor dificilă. Dacă se aduna mâhnire pe chipul Berthei, din cauza unei cereri exagerate din partea lui Adolphus, zâmbetul lui Afeck îi amintea fetei de victoria asupra goliatului; dacă fratele ei se înroşea la un cuvânt obraznic venit din partea lui Constantine, el prindea privirea tăcută a Berthei şi rămânea în tăcere.

De obicei, atunci când săgeţile „cuvintelor amare” sunt rupte şi aruncate, entuziasmul moare. Afeck şi Bertha încercau împreună să îşi ţină vorbele în frâu, iar eforturile lor nu erau toate în van. Constantine, care era întrucâtva generos din fire, a început să fie ruşinat că oferea provocări fără a primi niciun răspuns, iar doamna Roby, cu o bucurie pe care puţin o pot înţelege oamenii care nu sunt părinţi, asista la dezvoltarea continuă a copiilor ei. Răbdarea, toleranţa lor era, din ce în ce mai mult, pusă la încercare; virtuţile lor deveneau mai puternice prin practică; ei ştiau mai multe despre dificultăţile luptei creştine, dar ştiau mai mult şi despre spiritul care se pogoară asupra lor.

Fraţii Probyn nu erau exact la fel ca atunci când au fost întâmpinaţi pentru prima oară în Cuibul Porumbelului. Este adevărat că nu stârpim în câteva săptămâni buruienile care au fost lăsate să se răspândească în mai mulţi ani – că obiceiurile de ordine, ascultare şi negare a sinelui sunt, de obicei, dobândite lent, deoarece nu sunt naturale pentru inima omului; totuşi, se observă o anumită îmbunătăţire, deşi mică, ce încurajează speranţele pentru viitor. Adolphus şi Constantine nu au fost ca cei care cad în abisul Egoismului, ci au fost ca cei care s-au născut şi au fost crescuţi în adâncurile sale. Plăcerea de a te gândi la ceilalţi, faptul de a trăi pentru ceilalţi, de a renunţa la propria voinţă pentru fericirea celorlalţi au fost la fel de necunoscute acestor băieţi, pe cât de necunoscute ar fi strălucirea cerului şi frumuseţile Naturii pentru un om care a trăit toată viaţa în subteran. Acum începeau să îşi facă o idee despre faptul că ne naştem pentru ceva mai mult decât pentru a bea, a mânca şi pentru a ne distra; şi, având mereu fraţii Roby ca exemplu, Constantine a simţit întotdeauna o uşoară înclinare de a se agăţa, ca şi Fides, de crengile „iubirii de laudă” şi de a câştiga laude pentru că a dat dovadă de puţină bunătate. Totuşi, motivele sale erau prea slabe, egoismul său era prea

puternic pentru ca el să poată progresa mai mult, iar mândria sa îi stătea mereu în cale.

În ceea ce îl priveşte pe Adolphus, el era, cu siguranţă, mai prevăzător faţă de duşmanul Neadevăr. El nu avea nevoie mare să îl caute pe acesta mult în spatele măştii, deoarece *ipocrizia* nu era în firea sa; dar *echivocul*, de obicei un rezultat al fricii, devenise, vai! prea cunoscut pentru băiat; pe când, înainte de a deveni elevul domnului Roby, Adolphus foarte rar povestea despre o întâmplare fără a cădea în greşeala *exagerării*.

Frumoasa recunoştinţă

— Sunt sute de oi în acea pajişte! a exclamat el într-o zi.

— Sute?! nu prea mi se pare, a fost răspunsul tăcut al domnului Roby. Îmi faci plăcerea de a le număra pe toate?

Adolphus, puţin enervat, a trebuit să se conformeze; nu erau mai mult de patruzeci de oi pe câmp.

— Atunci, luând ceea ce ai spus la numărul cel mai mic, adică doar două sute, spuse clericul, cu cât a multiplicat lupa exagerării numărul oilor?

— Oh, nu sunt nici pe jumătate atât de încet pe cât mă credeţi! a strigat Adolphus într-un alt moment, când s-a făcut o observaţie despre învăţat. Pot învăţa douăzeci de strofe pe dinafară, înainte de micul dejun!

— Ai încercat vreodată să faci acest lucru? a întrebat domnul Roby.

EXAGERAREA

— Oh, am făcut-o de cincizeci de ori! a strigat băiatul.

— Dacă ai făcut-o de cincizeci de ori, îţi va fi uşor să o faci şi a cincizeci şi una oară, a spus domnul Roby. Te aştept să vii mâine dimineaţă cu strofele – şi s-a ridicat de pe scaun, pentru a lua un volum de poezii din bibliotecă.

Expresia de pe chipul lui Adolphus s-a schimbat instant; era ruşinat de lăudarea sa prostească şi se temea de consecinţele pe care aceasta le poate avea. Nu era nicio altă alternativă decât să confeseze că ceea a zis erau doar vorbe goale sau să înveţe din greu până la amiază, înainte de a putea mânca micul dejun; astfel, pe cât de chinuitor era, el a ales calea cea dintâi şi a acordat mai multă atenţie lucrurilor pe care le grăieşte pe viitor.

Au apărut câteva întreruperi care au amânat citirea „Goliatului Ucigaş”, dar, într-o după amiază, cu micul grup adunat în jurul său, doamna Roby a continuat astfel:

Frumoasa Recunoştinţă

Viaţa lui Fides nu era ca a celorlalţi oameni: ştia foarte bine că îl aşteaptă noi munci grele, dar el era un om bucuros şi voios; se simţea onorat că avea permisiunea de a-şi sluji Regele şi de-aş devota puterea sa cauzei pe care o iubea.

Într-o seară de toamnă, când globul roşu al soarelui apunea după un deal de nori, atingându-le marginile cu lumină aurie, în timp ce Fides se plimba de-a lungul mlaştinii Uitării, i s-a părut că a auzit un strigăt slab. S-a oprit să asculte, deoarece un luptător al Adevărului nu aude niciodată un strigăt de suferinţă în van. Mlaştina se întindea lată şi mohorâtă în faţa lui; nu era niciun copac care să întrerupă întinderea lugubră, dar buruienile de pe margine erau din abundenţă în multe locuri, cu papură care

Frumoasa recunoştinţă părea că se apleacă sub ceaţa albă, ce se aşternea ca un giulgiu peste mlaştină. Prezenţa lor indica prezenţa apei; dar nicio pânză argintie nu reflecta splendoarea atenuată a soarelui apunând, verdele învăluitor de pe bălţi bloca lumina şi umplea aerul cu mirosuri neplăcute. Amintirea trecutului poate fi dureroasă, atunci când ne analizăm greşelile şi ne reamintim erorile; dar este mai bine, mult mai bine să călătorim prin deşertul dureros al Regretului, decât să pierdem sentimentul de plăcere combinată cu durere, în mlaştina fatală a Uitării.

Din nou acel strigăt, chiar şi mai slab decât înainte; dar Fides era sigur că auzise unul. Deoarece nu putea penetra cu privirea ceaţa din ce în ce mai deasă, şi-a înălţat glasul şi a strigat. Din mijlocul mlaştinii s-a întors un răspuns, cu o voce care părea a fi a unei femei aflată în pericol.

— Ajutor! Ajutor! striga. Mă înec! Mă voi pierde în mlaştina Uitării.

Fides a ezitat pentru un moment, apoi s-a decis; indiferent de ce i se poate întâmpla în această încercare, el trebuie să încerce să vină în ajutorul persoanei care se îneca. Cu un pas uşor şi rapid, el s-a repezit înainte pe o scurtă distanţă, în siguranţă, iar acum putea vedea, nu departe de locul în care se afla, forma unei femei care se lupta să iasă din mlaştină. Dar, între ea şi el era o parte a mlaştinii care era prea

moale pentru a putea fi străbătută în siguranţă, deşi terenul pe care stătea cavalerul era ferm. Însă lui Fides îi venise în minte un gând, iar el a acţionat instant. Din momentul în care a folosit-o pentru a ieşi din abisul Egoismului, cavalerul a purtat mereu cu el coarda lungă răsucită, de mătase şi aur, legată de mai multe ori în jurul trupului său. A desfăcut-o repede şi, prinzând un capăt, şi-a legat scutul la celălalt capăt, iar apoi l-a aruncat, cu braţul său puternic şi cu o ţintă sigură, în direcţia femeii.

FIDES O SALVEAZĂ PE FRUMOASA RECUNOŞTINŢĂ

Ea l-a atins, l-a prins şi s-a ridicat pe el, ca un om care, înecându-se, se ţine de dragul vieţii; şi, cu ajutorul corzii moi şi luminoase a Iubirii, Fides a tras-o încet înspre teren mai ferm, unde femeia speriată se putea odihni în siguranţă

În timp ce ea îi mulţumea cu fervoare în mod repetat, având pasiunea care insufla forţă cuvintelor sale şi cu vocea tremurându-i, Fides s-a gândit că nu a mai văzut niciodată o fiinţă mai minunată.

Dulceaţa inocentă a feţei sale trăda un spirit pur, iubitor şi sfânt; fiecare mişcare era plină de graţie şi nu e de mirare că lumea, vrăjită de frumuseţea ei, i-a dat numele de Recunoştinţa cea Frumoasă.

Frumoasa recunoştinţă

— Fată blândă! spuse Fides, prin ce nenoroc straniu ai căzut în această mlaştină periculoasă?

— Fugeam de duşmanul meu, Goliatul Mândrie, de cel care doreşte să mă distrugă. Însuşi numele de Recunoştinţă este detestabil pentru spiritul său, m-ar răpune dacă ar putea; sau dacă nu ar reuşi, m-ar fugări să trăiesc în mijlocul sălbaticilor şi al bestiilor din câmp. Chiar şi cu urşi – cu lei aş fi în mai multă siguranţă decât cu el! M-a urmărit în această seară în timp ce eu, în apropiere de acest loc, duceam spre casă un coş mare plin de Fapte bune, pe care le adunasem pentru a le păstra. În momentul în care Mândria m-a văzut, a început să mă urmărească: mi-am scăpat povara în graba fugii; şi, deşi am fugit în locuri în care el nu îndrăznea să mă urmeze, l-am văzut cum mi-a aruncat fructele în apele mlaştinii, cu dispreţ insolent. Mă tem să nu mă întâlnesc cu el pe drumul spre casă – voi muri din cruzimea lui, în sfârşit.

— Nu te teme, Frumoasă Recunoştinţă, i-a răspuns Fides. Această sabie va fi trasă în apărarea ta; voi muri înainte de a te lăsa să fii distrusă, tu, cea care eşti iubită de toţi copiii virtuţii. Lasă-mă să te escortez acum înspre casa ta; apoi, fără a întârzia, îl voi căuta pe goliatul care vrea să o înece pe Recunoştinţă în Uitare.

Astfel că Recunoştinţa l-a condus pe Fides înspre locuinţa sa, iar pe drum au vorbit mult despre goliatul care va fi acum învins.

— Mândria este un prinţ între goliaţi, a spus fata; nu este nimeni altul care are o putere mai mare decât a lui. De asemenea, este unul dintre cei mai iscusiţi dintre duşmanii tăi; el îşi poate lua oricând înfăţişarea şi îmbrăcămintea oricărui cetăţean din tărâmul tău şi îi poate vorbi limba, astfel încât să păcălească orice ureche experimentată.

— Atunci cum îl voi recunoaşte? a întrebat Fides.

Goliatul ucigaş

— Vorbeşte bine limba, a răspuns fata, dar încă nu cunoaşte

literele cu care este scrisă. Asta este ceva ce Mândria nu a învăţat, iar astfel îl poţi găsi cu uşurinţă. Dar eu am un prieten, numit Experienţă, care nu locuieşte departe de acest loc; după ce treci dealul din dreapta noastră, sunetul ciocanului său lovind nicovala te va duce înspre fierăria sa. De la el poţi afla mai multe decât îţi pot pune eu – el te va ghida înspre refugiul goliatului. De asemenea, el îţi va spune despre un lucru minunat şi preţios, ce a aparţinut cândva averii Regelui tău, dar a fost furat de acolo de către un goliat. S-a oferit o recompensă mare şi glorioasă celui care va returna stăpânului său de drept bastonul auriu al Voinţei. Îţi doresc să ai destulă putere pentru a-l smulge de la Mandrie!

— Şi fie ca eu să am destulă putere pentru a te putea elibera de asupritorul tău!

— Deja ai răpus un duşman de al meu, a răspuns Frumoasa Recunoştinţă. Am fost o perioadă îndelungată un obiect de ură pentru Goliatul Egoism, de când am ajutat să repar, din abisul fatal, acea coardă de Iubire cu care m-ai salvat. Odată am fost şi eu înăbuşită în abis, dar Experienţa a venit în ajutorul meu.

— Am auzit deseori de numele tău, Frumoasă Recunoştinţă, a spus Fides, dar nu te-am văzut niciodată.

— S-a vorbit mult despre mine în lume, dar se ştiu puţine, a răspuns ea. Mii au promis cu înfocare să mă facă partenerul lor până la moarte, dar pe calea lor înspre casa mea, s-au întors ori s-au pierdut în mlaştina Uitării.

Până acum, fata şi cavalerul au ajuns la locuinţa Recunoştinţei. Părea a fi o casă mică, umilă, cu o uşă atât de joasă încât Fides a fost nevoit să îşi aplece coiful împănat pentru a putea intra. Dar abia ce a intrat că s-a uitat cu admiraţie prin jur. Era o locuinţă confortabilă, luminată de o lampă argintie frumoasă, care arunca în jur

Frumoasa recunoştinţă o lumină lină ca lumina lunii; iar, încrustat în metalul curat, în litere de diamant, strălucea cuvântul „Memorie”. Era ocupaţia zilnică a Frumoasei Recunoştinţe să păstreze această lampă aprinsă; ea punea cu mâna uleiurile preţioase, care umpleau locul de un parfum delicios.

În lumina moale a Memoriei, Fides a văzut că, în camera în care

se afla, pereţii erau acoperiţi de multe tablouri, care toate reprezentau scene plăcute pentru ochi şi îmbucurătoare pentru inimă. Într-unul dintre acestea, o mamă se apleca uşor deasupra leagănului unui copilaş neajutorat; în altul, un tată, cu cele mai bune cărţi deschise în faţa lui, îl învăţa pe un copil cu părul blond. O imagine arăta o biată văduvă care primea ajutor din partea unui prieten generos; în următoarea, un leneş era condus de un companion mai bătrân, înapoi pe calea pe care a pierdut-o, pe jumătate luptându-se, pe jumătate rezistând, dar ţinându-se de ghid, care îl privea cu milă şi iubire. O uşă deschisă ducea către un apartament interior, chiar şi mai luminat şi mai frumos ornat decât primul, în care Frumoasa Recunoştinţă se retrăgea deseori pentru a se ruga şi a slăvi; deoarece aceasta era ocupaţia ei cea mai dragă, aceasta era bucuria ei cea mai mare.

După ce Fides a petrecut puţin timp privind tablourile de pe pereţi şi după ce a primit câteva direcţii pentru calea pe care poate ajunge la locuinţa Experienţei, care îl poate ghida înspre refugiul Goliatului Mândrie, el a părăsit-o pe blânda fată. Ea stătea în pragul uşii, privindu-l cum se îndreaptă înspre misiunea lui periculoasă, dar glorioasă; iar acolo, stând nemişcată, cu razele slabe ale lunii strălucind pe trupul ei frumos, cu mâinile împreunate şi cu părul ei moale mişcându-se în adierea vântului, Fides a crezut că semăna cu un înger al luminii, care îl binecuvântează înainte de luptă. Dar, continuându-şi drumul, el dorea să o mai poată privi pe Frumoasa Recunoştinţă, îngrijind şi umplând lampa ei argintie şi uitându-se cu drag la tablourile care îi aminteau cu plăcere de trecut.

FRUMOASA RECUNOŞTINŢĂ PRTVINDU-L PE FIDES PLECÂND

Laura şi-a mutat scaunul ei mic mai aproape de mama ei, în timp ce aceasta citea descrierea locuinţei Recunoştinţei, iar, la final, capul ei creţ se odihnea pe genunchiul părintelui ei. Fraţii Probyn stăteau în linişte, gândindu-se, probabil, la ce tablouri ar pune Recunoştinţa

Frumoasa recunoştinţă pe pereţi pentru ei. Ei au fost învăţaţi să primească bunătate cu plăcere, într-adevăr, dar fără nicio idee de a păstra o amintire recunoscătoare a celor cărora le erau, cu adevărat,

îndatorați. Plăcerile, după ce s-au terminat, nu i-au lăsat cu nimic; nu au aprins lampa argintie a Memoriei în inima lor pentru a reînnoi bucuriile și pentru a aduce înapoi trecutul. Ca Afeck și Bertha, ei încă nu au cunoscut sentimentul profund și dulce de Recunoștință care, începând cu iubirea datorată părinților, care au avut grijă de noi în copilărie, ajunge până la fiecare prieten a cărui bunătate ne-a bucurat și care devine mai nobilă și mai sfântă în natura sa, față de Dătătorul a tot ceea ce e bun.

Acolo unde Mândria și Egoismul domină, vai! se descoperă prea des că Recunoștința – o virtute disprețuită sau necunoscută – se pierde în mlaștina Uitării!

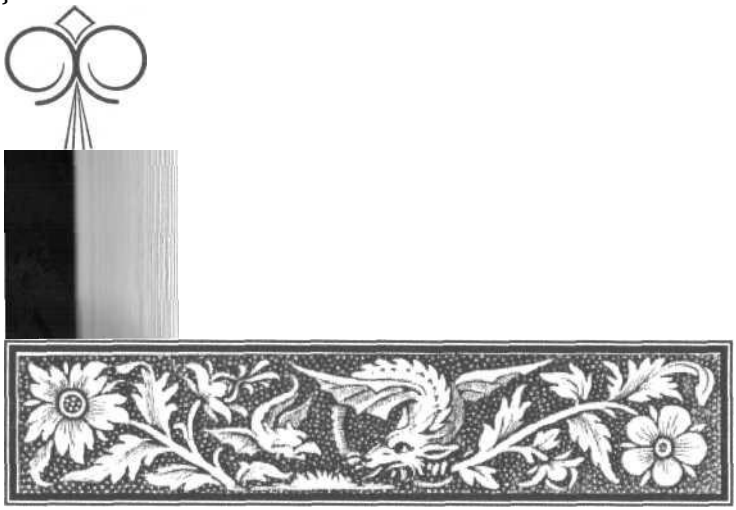

CAPITOLUL X

Excursia Plăcerii în ziua următoare, ziua aniversării nașterii doamnei Roby, copiilor li s-a permis să organizeze o excursie-picnic într-o pădure de pe dealurile înalte și, fiind la o oarecare distanță de Cuibul Porumbelului, aceștia au fost nevoiți să ia un mijloc de transport pentru a ajunge acolo.

La ușă era o caleașca cu un mic ponei, iar în ea tinerii erau voioși și se grăbeau, având un coș cu sandvișuri, torturi și biscuiți, și cele mai bune fructe pe care le-a putut oferi grădina doamnei Roby.

De obicei, doamna Roby își acompania copiii în expediția lor

anuală către dealurile înalte, dar locul său în mica trăsura era deja ocupat de cei doi tineri Probyn şi, deci, nu a putut să se alăture grupului, fără a lipsi pe cineva de această desfătare. Cu un mai mult de un sfat şi o obiecţie cumsecade, şi-a lăsat copiii să plece fără ea. Afeck, care era extrem de sigur şi ştia să mâne, a fost însărcinat cu hăţurile acestui ponei liniştit, Dobbin, şi stătea pe locul din faţă, alături de Constantine, în timp ce bancheta mai mare din spate era complet ocupată de Adolphus, de cele două fete şi de coşul cu provizii.

Astfel, grupul vesel a pornit la drum, iar totul mergea foarte bine, după pofta inimii, atâta timp cât aceştia nu pierdeau din vedere Cuibul Porumbelului; dar

Excursia Plăcerii

Constantine, cu comportamentul său dominant şi plin de mândrie, a insistat să mâne el poneiul.

PLECÂND SPRE PICNIC

— Nu e amuzant, se plângea, să stau degeaba în trăsură; şi a încercat să pună stăpânire pe hăţurile din mâinile lui Afeck.

La început, Afeck s-a împotrivit, a ridicat tonul – a fost

însărcinat cu mânatul – nu ar renunţa la acest post pentru un altul – pentru că, după cunoştinţele sale, Constantine nu a pus niciodată mâna pe un hăţ.

— Nu ştii nimic, a răspuns tânărul Probyn, cu mânie. Am mânat cei doi cai cenuşii şi rapizi ai tatălui meu, care nu se compară, nici pe departe, cu acest ponei mic şi nefericit!

Aleck nu îl ştia pe Constantine vinovat de niciun neadevăr şi, prin urmare, deşi surprins, nu a pus la îndoială cuvintele sale. Adevărul era că lui Constantine şi fratelui său li s-a permis, nu doar o dată, să ţină hăţurile, în timp ce birjarul se afla lângă ei, pentru a preveni orice necaz datorat îngăduinţei acordate tinerilor săi stăpâni. Acum, Afeck, împotriva voinţei sale, a renunţat cu amărăciune la ceea ce îi făcea mare plăcere, pentru ca plăcerea expediţiei să nu fie întreruptă, încă de la început, de o ceartă.

Totuşi, acţiunea sa de dăruire de sine părea să aibă, la început, puţin efect asupra menţinerii păcii, deoarece, odată ce Constantine a ajuns în scaunul vizitiului, Adolphus, care dorea la fel de mult locul fratelui său, şi, mai mult decât atât, fiind o fire mai egoistă, a început să îşi ceară drepturile şi să încerce să le impună.

— Lasă-l pe Con să mâne până în pădure, spuse Afeck, întorcându-se în locul lui şi punându-şi mâna ferm pe umărul lui Adolphus, care încă încerca să ajungă în faţă, de pe bancheta din spate. Voi avea grijă să primeşti şi tu hăţurile, dacă îţi doreşti acest lucru – şi, doar pe jumătate mulţumit de această afirmaţie, tânărul Probyn se întoarse la locul său.

Dar, incapacitatea lui Constantine de a mâna deveni imediat evidentă pentru întregul grup. Afeck, observând ignoranţa acestuia, îi oferi câteva sfaturi, dar băiatul a desconsiderat sfaturile date de el, doar pentru a-şi trăda, şi mai mult, lipsa de îndemânare. Dobbin, într-adevăr, era unul dintre cei mai liniştiţi ponei şi dacă hăţul său ar fi fost un fir catifelat de mătase, ţinut în mâinile mici ale Laurei, acesta ar fi putut să îşi vadă cuminte de drum, aducând grupul în siguranţă la destinaţie. Dar Dobbin nu înţelegea de ce este bătut şi de ce i se trage gura atât de tare, în acelaşi timp; el nu ştia dacă ar fi trebuit să meargă înainte sau înapoi şi, probabil din dorinţa de a nu-şi prelungi suferinţa

cu un astfel de vizitiu, s-a decis cu încăpăţânare să meargă înapoi. În loc să continue spre pădurea de pe dealurile înalte, a întors pe

Excursia Plăcerii jumătate trăsura, şi, printre loviturile lui Constantine, rugăminţile Berthei, sfaturile lui Afeck şi exclamaţiile alarmate ale micuţei Laura, Dobbin a obţinut în mod corect victoria, deoarece a dat înapoi trăsura într-un şanţ şi chiar a răsturnat-o!

Dacă ar fi avut spectatori, aceştia s-ar fi amuzat văzând scena respectivă, deoarece, în afară de Constantine, care s-a rănit la umărul stâng şi în afară de băieţi, care aveau câteva răni uşoare, niciunul din grup nu a fost rănit.

RĂSTURNAREA

Fiecare ieşi din şanţ cum putu mai bine, Afeck şi Adolphus râzând şi glumind pe seama întâmplării amuzante, în afară de Constantine, care se ridică din noroiul în care căzuse, uşor lovit, dar cu o mare patimă. Bertha o linişti pe sora ei mai mică, îşi aranja boneta turtită şi se întoarse cu zâmbetul de buze spre băieţii care se străduiau să scoată trăsura din şanţ, în timp ce Dobbin, uşor aprins de străduinţa sa, aştepta cu răbdare.

— Oh, să fim serioşi, nu-i de glumă! exclamase Adolphus, oprindu-se în mijlocul unei glume, pentru că văzuse coşul cu provizii acoperit pe jumătate cu noroi, în şanţ – toate pregătirile pentru picnic

erau destul de distruse.

Toţi se uitau serioşi la privelişte, până ce expresia vrednică de milă a Laurei l-a amuzat pe Afeck, şi l-a pufnit râsul, în ciuda necazului.

— Eu votez să mergem înapoi să mai luăm provizii, spuse Adolphus.

— Nu! exclamase Constantine, pe un ton nervos şi determinat, pentru că, în acel moment, nu ar fi vrut să dea ochii cu tutorele lui sau cu doamna Roby; simţea că jucase un rol incredibil de ridicol şi nu putea să accepte ca cineva să se amuze pe seama sa.

— Ne descurcăm până la cină, spuse Afeck; găsim destule mure în pădurea de pe dealurile înalte; ele vor fi picnicul nostru şi vom fi mulţumiţi pentru ele.

Între timp, băieţii reuşiseră să scoată caleaşca din şanţ, dar era atât de murdară de noroi, încât Bertha şi Laura nu erau deloc încântate să urce în ea.

— Poate e, totuşi, mai bine să mergem pe jos acasă, şoptise cu jumătate de gură cea din urmă către sora ei.

— Prostii! Urcă odată! bombăni Constantine. Pro, lasă coşul în pace; nimic de acolo nu mai poate fi mâncat, nici măcar de un lacom ca tine.

— Lacom! exclamase Adolphus cu mânie. Nimănui nu îi place să îşi vadă cina într-un şanţ. Cred că ar fi fost mai bine pentru tine să nu fi spus nimic, căci tu eşti cel care ne-a băgat în buclucul ăsta!

— A fost bruta aia de ponei! a ţipat Constantine cu răutate. Lasă că vede el! Unde este biciul?

— La mine în mână, spuse Afeck, calm, dar ferm unde va şi rămâne, pentru moment.

Excursia Plăcerii

Constantine părea gata să sară la el; dar cel care ţinea biciul în mână dădea dovadă de stăpânire, ceea ce demonstra faptul că Afeck va rămâne la fel de neclintit în păstrarea biciului la locul cuvenit, pe cât de binevoitor fusese să îl dea altcuiva.

— Con, nu mai ai voie să mână de acum, spuse Adolphus; ne-au ajuns şanţurile pe ziua de azi. Privirile fetelor exprimau acelaşi lucru ca şi spusele lui Probyn.

— Nu mai am de gând să mân aşa un catâr! spuse Constantine cu dispreţ; Afeck poate să facă ce vrea din el; nu vom ajunge niciodată la pădure.

Aleck a urcat în faţă, Adolphus lângă el – cel din urmă nu se oferise să mâne, pentru că, după tot ceea ce se întâmplase, avea un sentiment de respect faţă de ponei. Constantine arăta ca şi cum nu era sigur dacă să urce în trăsură; plăcerea ar fi fost de partea grupului, dacă acesta s-ar fi decis să nu o facă, pentru că el a urcat cu mânie, ca un urs, a împins-o pe Bertha într-un colţ, aproape că i-a strivit Laurei picioruşul mărunt şi nu a mai deschis gura decât pentru a provoca.

„Va trebui să ne luptăm cu Goliatul Ură întreaga dimineaţă”, se gândi săraca Bertha; „copacul Iertării este greu de urcat – poate chiar mai greu decât abisul Egoismului. Ce mi-aş dori să fie o metodă prin care se poate bloca izvorul de Mânie din inimile noastre, pentru ca aceasta să nu mai iasă niciodată la suprafaţă!”

Copila se lupta şi se împotrivea unui duşman care era aproape prea puternic ca ea; dar ea a rupt săgeţile veninoase; nu a răspuns nici măcar unui „cuvânt amar” venit din partea lui Constantine.

Temperamentul băiatului nu a fost deloc îmbunătăţit de faptul că Dobbin mergea în linişte, mânat de noul vizitiu; nu avea nevoie decât de o uşoară atingere cu biciul şi, în ciuda a ceea ce spusese Constantine mai devreme, au ajuns în siguranţă la pădure. Bertha se simţi foarte uşurată, pentru că aici copiii s-au despărţit imediat. Fraţii Probyn s-au dus în direcţii diferite pentru a căuta mure, care erau peste tot din abundenţă; Afeck, după ce l-a legat pe Dobbin, pentru care Laura a adunat cu plăcere multă iarbă, a urcat dealul, pentru a admira priveliştea de sus; iar Bertha, acum simţindu-se liberă ca pasărea cerului, începu să se uite în jur, căutând flori de câmp.

— Laura, dragă, trebuie să mă ajuţi să strâng câteva, spuse ea, ca să facem o coroană minunată, cum am făcut anul trecut, să îi dăruim mamei noastre dragi de ziua ei.

— Ah, da, spuse Laura, cu nerăbdare; şi, întâi mângâind uşor poneiul, a fugit apoi să o ajute pe sora ei.

— Uite ce frumuseţi am găsit! spuse Bertha. Nu găsim astfel de flori de câmp prin apropierea noastră. Nu suntem norocoase că micul

meu coş nu a fost strivit când trăsura s-a răsturnat? L-am adus special pentru flori.

— Oh, săracul coş din şanţ! spuse Laura râzând. Aproape că sunt convinsă că ar fi fost mai bine pentru noi ca acest coş să fie strivit şi cel plin să fie în regulă. Pro ar crede la fel, sunt sigură!

Copilele trăiau momente fericite, în timp ce continuau cu ocupaţiile plăcute, întrebându-se dacă piesa centrală a coroanei ar trebui să fie albastre şi întrebându-se

ÎMPLETIREA CORONIŢEI DE FLORI

făcută florile roşii, albe sau care era mai frumoasă, şi imaginându-şi cum va reacţiona iubita lor mamă atunci când îşi va primi cadoul. Bucuria lor a fost şi mai mare

Excursia Plăcerii atunci când Afeck s-a întors, aducându-le murele pe care le-a cules pentru surorile sale; tot pentru ele a cules şi câţiva trandafiri sălbatici, la care ele nu puteau ajunge, pentru a completa comoara lor florală.

Abia dacă s-a îndepărtat de ele, pentru a găsi o nouă cărare spre pădure, când un musafir mai mult decât dezagreabil, Constantine, şi-a făcut apariţia. Era precum un nor care acoperă razele soarelui pentru fete, care, aplecându-se asupra coşului acum aproape umplut cu flori, au auzit paşii săi nepoftiţi.

— Ah! Aveţi un coş – exact ceea ce am nevoie, spuse el; sunt foarte multe mure aici. Vreau să le culeg pe toate, dar nu am în ce să le

pun.

— Ah! – dar florile mele – sunt pentru mama – te rog, te rog, lasă coşul! a strigat săraca Bertha, în timp ce acesta puse o mână obraznică pe coş.

— Prostii şi gunoaie! exclamase băiatul arţăgos, aruncând florile pe jos în timp ce ridicase coşul.

— E coşul Berthei, nu al tău! spuse Laura, indignată; dacă Afeck ar fi fost aici, nu ai îndrăzni – Nu aş îndrăzni?! exclamase el, prinzând-o ferm de umăr.

— N-o să-mi răneşti surioara, strigase Bertha, prinzându-l de mână.

Constantine se scutură atât de violent, încât aceasta căzu şi dădu cu capul de o piatră mare, lovitură care a produs câteva momente de durere intensă, deşi nu s-a văzut niciun strop de sânge. Bertha începu să plângă.

— Copil ce eşti, nu ai motiv de plâns! spuse Constantine, care, între umilinţele îndurate datorită mânatului şi motivele de ruşine pentru comportamentul negeneros şi fricos, era acum foarte prost dispus. Nemulţumit cu propria persoană, era la fel de nemulţumit de toată lumea; pentru că mândria sa îl împiedica să realizeze adevăratul regret pe care îl simţea şi îl ademenea din ce în ce mai tare pe calea greşită; astfel, a plecat cu inima plină de amărăciune, mai demn de milă decât copilul căruia i-a demonstrat lipsa sa de bunătate.

— Bertie, draga mea Bertie, nu plânge, te rog, nu plânge! exclamă Laura, şi ea aproape izbucnind în lacrimi. Sper că nu te doare tare, nu-i aşa, dragă Bertie?

— Nu mă mai doare aşa tare acum; doar la început, draga mea, răspunse Bertha, aplecându-se pentru a-şi săruta cu drag surioara şi ştergându-şi repede ochii de lacrimi.

— Doamne, ce băiat obraznic e! îmi displace din toată inima! spuse Laura, strângându-şi pumnul mic şi uitându-se indignată în urma lui Constantine. Mi-aş dori să fiu destul puternică să îl pot lovi!

— Mama ar spune că am demonstra că suntem mai puternice dacă l-am ierta. Nu trebuie să ne lăsăm copleşite de rău, dragă Laura; adu-ţi aminte ce propovăduia tata în timpul predicii sale.

— Dacă şi-ar fi cerut Con iertare – Trebuie să îl facem să îi *pară* rău, indiferent dacă o spune sau nu. Ştii cum putem face asta – la fel cum Fides a aruncat cu Fapte bune asupra duşmanilor săi.

— Nu eşti supărată pe el, Bertie?

— Ba da; nu pot să nu fiu puţin supărată, dar încerc să biruiesc mânia. M-am simţit mult mai rău după ce l-a rănit pe dragul nostru Afeck. Este mai uşor să ierţi lipsa de bunătate faţă de sine. Şi, la urma urmei, Con parcă e mai bun în ultima vreme; poate că a tot încercat să iasă din abis.

— A căzut la fund, *chiar la fund*, repetă Laura, accentuând ideea.

— Atunci cât de ofensat trebuie să se simtă, din moment ce s-a ridicat puţin! Cu toţii ştim ce greu este să

Excursia Plăcerii urcăm, cu Goliatul Egoism la capăt, încercând mereu să ne împingă din nou în abis. Dar acum, te rog, draga mea, ajută-mă să culeg aceste biete flori; nu le putem duce atât de bine ca în coş, dar încă le putem lega în buchete şi putem face o coroană pentru mama.

Un sentiment plăcut a copleşit-o pe micuţa Bertha; poate Conştiinţa îi zâmbea, poate că simţea balsamul suav al copacului Iertării distrugând efectele izvorului cald al Mâniei.

Bertha şi Laura erau ocupate, culegând florile împrăştiate, moment în care au fost speriate de Adolphus, care fugea dintr-odată spre ele, agitat şi cu o expresie speriată.

— Ah – veniţi, veniţi! imploră fără răsuflare; săracul, mă tem că şi-a scos ochiul!

Ambele fete exprimau groază.

— Afeck – e Afeck? întrebase Bertha, strângându-şi mâinile.

— Nu, nu; e Con, săracul, spuse băiatul gâfâind. Strângea mure şi a dat creanga unui copac la o parte, iar aceasta a venit înapoi şi l-a lovit direct în ochi. Nu l-ai văzut niciodată în starea asta!

Bertha şi Laura, îndrumate de Adolphus, se grăbeau să ajungă la locul cu pricina, unde l-au găsit pe Constantine în durere, ţinând la ochi o batistă pătată cu sânge. Strigătul său de durere l-a adus şi pe Afeck acolo, care din întâmplare, era în apropiere. Acum, mila stârpise ultima urmă de mânie din sufletele fraţilor Roby.

— Vai! – vai! dacă orbeşte! exclamă Laura.

— Ştii cumva dacă s-a lovit exact la ochi? îşi întrebă Bertha fratele cu anxietate.

— Nu ştiu – nu lasă pe nimeni să îl atingă. Mai bine îl punem direct în trăsură şi îl ducem la doctor; e în drum spre casă.

Excursia Plăcerii

ACCIDENTUL

— Repede, repede; să mergem! exclamă Bertha; şi, uitând de flori, coş, mure şi de orice altceva, copiii se urcară în trăsură. Constantine se ghemuise pe bancheta din spate, legănându-se înainte şi înapoi şi uneori gemând; Bertha îl privea cu ochi miloşi. Laura murmura:

— Săracul Con! Săracul Con! acestea fiind singurele cuvinte rostite, în timp ce Afeck îl grăbea pe Dobbin atât de tare, încât Adolphus a rămas surprins.

Din fericire, doctorul era acasă şi l-a consultat imediat pe nefericitul în durere. Constantine nu era în stare să dea batista la o parte şi să îşi expună ochiul înlăcrimat la lumină. Era adevărat că lovitura a afectat globul ocular, deşi doctorul spera ca lovitura să fie de

natură temporară şi că, dacă ar sta într-un loc ferit de lumină o anumită perioadă, cu remediile necesare, Constantine şi-ar putea recupera vederea ochiului şi nu ar rămâne cu urmări de la accident.

Aceasta era o veste bună, dar săracul Constantine nu părea că poate fi consolat. În timp ce, cu ochiul bandajat, se îndrepta din nou spre trăsură, el părea atât de palid, atât de nefericit, atât de îndurerat, încât Bertha, într-o manieră aproape la fel de tandră ca şi când ar fi vorba de Afeck, i-a aranjat scaunul cum a putut mai bine, pentru a-l face confortabil.

Grupul nu a scăpat de necazuri în drumul spre Cuibul Porumbelului. Domnul Roby i-a întâmpinat la uşa verde cu vestea că soţia sa fusese chemată de urgenţă să aibă grijă de tatăl său, care avusese o criză şi s-a îmbolnăvit grav. Ea a plecat repede cu căruţa, pentru că nu putea obţine o altă trăsură într-un timp suficient de scurt pentru a ajunge la timp, ca să prindă ternul spre Londra. A lăsat un mesaj plin de căldură pentru copiii săi, în timp ce pleca cu inima grea, sperând să îşi mai găsească părintele în viaţă.

— Este foarte, foarte greu să simţi că totul este spre bine, spuse Afeck Berthei, în timp ce plecau din camera lui, după ce au tras obloanele în camera lui Constantine, lăsându-l să doarmă puţin după suferinţele şi frica prin care a trecut.

— Poate îşi revine bunicul, sugeră Bertha.

— Am încredere că îşi va reveni; dar ce urât ne va fi cu mama plecată! Doctorul spune că este bine pentru Constantine să stea într-o încăpere întunecată şi să fie ţinut la regim timp de două săptămâni; cum ar putea suporta el aşa ceva, din moment ce nu suportă să fie contrazis nici măcar o dată? Se pare că ne urmăresc multe necazuri.

— Şi, totuşi, putem fi sigur că *este* spre bine, spuse Bertha, încet. Trebuie să *credem* asta acum; poate, într-o zi o să *ştim*.

CAPITOLUL XI

Prizonierul din întuneric

„Tot răul înspre bine! – da, sigur aşa este”, a gândit Afeck, în timp ce privea comportamentul Berthei din timpul acelor două săptămâni lungi şi obositoare. Se părea că necesitatea de a gândi pentru alţii, de a munci pentru alţii şi, în acelaşi timp, de a lupta împotriva păcatelor care tentează permanent, au îmbătrânit-o pe fată cu câţiva ani în acea scurtă perioadă de timp. Înainte de sosirea fraţilor Probyn, Afeck a considerat-o pe Bertha un mic companion de joacă simpatic, foarte dornic să îi facă pe plac şi care, deşi avea un temperament departe de a fi perfect, îl lăsa foarte rar să sufere din această cauză. O plăcea atunci, iar acum o respecta. Atunci o considera a fi inferioară lui; nu doar inferioară în ceea ce priveşte gândirea, dar cu un temperament în mod natural mai puţin plăcut şi cu o înclinaţie spre indolenţă, ceea ce o împiedica să profite din plin de abilităţile sale. Acum îşi privea sora într-o lumină cu totul diferită; şi, dacă fraţii Probyn l-au făcut pe Afeck mai bun în comportamentul său exterior, obligându-l să fie atent la cuvintele sale şi să evite orice orgoliu şi comportament afectat, care îi făceau să îl ridiculizeze, Bertha îl influenţa prin exemplul ei într-un alt mod, deoarece atentul băiat nu putea să nu observe că, în lupta sa creştină, sora lui era un luptător mai ferm. Aşa cum se

Prizonierul din întuneric spune că orezul creşte cu o viteză extraordinară în sezonul ploios, încât îşi poate ivi capul deasupra apelor din jurul său, aşa au făcut-o pe Bertha să crească problemele şi dificultăţile pe care le-a întâmpinat.

Erau atât de multe lucruri pe care ea trebuia să le facă în absenţa mamei sale, încât Bertha simţea că nu le poate face pe toate. Astfel, primul duşman pe care a trebuit să îl învingă a fost Lenea; iar copilul se trezea cu o oră mai devreme decât de obicei, pentru a-i putea scrie mamei sale şi pentru a-l asista pe tatăl ei, fără a afecta celelalte sarcini. Ştia că trebuie să înveţe lecţiile ei şi ale Laurei; i-a atribuit celei din urmă sarcinile mai mici şi s-a apucat cu bucurie de munca obositoare de predare, deşi Laura, vioaie, jucăuşă şi acordându-i rar atenţia, era un elev care putea pune la încercare chiar şi răbdarea unei instructoare mai bătrâne.

Jjjf

ATENŢIA BERTHEI FAŢĂ DE „CON”.

Apoi Constantine, săracul, nefericitul Constantine, închis în întuneric şi hrănit cu supă de vită, a devenit sarcina ciudată a Berthei. Adolphus avea grijă să evite să se apropie de el, atunci când putea; „Este morocănos ca un porc!” spunea el. Dar Bertha, ca şi cum toată impoliteţea şi răutatea lui erau uitate, a petrecut mult din timpul său pentru a ocupa zilele obositoare ale săracului prizonier. Ea şi-a modificat propriul orar de studiu şi cel al Laurei – ceea ce a fost un sacrificiu destul de mare pentru confortul ei – astfel ca, atunci când Afeck şi Pro erau la lecţii cu domnul Roby, Constantine să nu rămână singur. Vorbea cu el cu bucurie, îi spunea poveşti pe care le auzise, îi cânta cântece pe care le-a învăţat de la mama ei şi, stând aproape de fereastră, pentru a avea cât mai multă lumină, îi citea până când îi oboseau atât ochii, cât şi vocea.

Prin acest aranjament, Bertha a pierdut mult din timpul petrecut cu Afeck; ea trebuia să înveţe lecţii atunci când era liberă pentru joacă şi, din păcate, de multe ori nu avea tragere de inimă pentru a învăţa şi, chiar şi mai mult, pentru a preda, după ce se obosise deja, încercând să îl distreze pe Constantine şi visând la un joc

amuzant cu fratele ei. Dar, ruga aprinsă de dimineaţă a Berthei era să aibă puterea de a-şi îndeplini toate sarcinile din timpul zilei; iar, în fiecare noapte, când îşi punea capul obosit pe pernă, se simţea recunoscătoare pentru ajutorul pe care l-a primit. Îngerii privesc cu mai multă plăcere eforturile unui copil de a rezista tentaţiei şi de a-şi servi Regele ceresc, decât trofeele mândre din victorii lumeşti, faptele îndrăzneţe ale eroilor pământeni.

Şi Constantine cum s-a simţit în timpul acestor două săptămâni? A fost accidentul său un lucru bun? A fost aşa, deoarece astfel a avut timp să reflecteze, mintea sa îi era forţată asupra sa; poate că încă mai făcea greşeli, dar nu mai putea să acţioneze fără să se gândească. Era frapat de diferenţa dintre comportamentul fraţilor Roby şi cel al fratelui său faţă de el. Cel din urmă îl evita, iar cei dinainte îi doreau prezenţa; şi nu exista nicio iubire de sine

Prizonierul din întuneric care îi putea ascunde lui Constantine faptul că acest lucru se datora plăcerii pe care aceştia o găseau în timpul petrecut cu el. De ce nu îi reproşa Bertha niciodată trecutul? – de ce se folosea Afeck de toate resursele memoriei sale excelente pentru a-l amuza pe cel care l-a insultat? Nu aruncau ei cu Fapte bune din copacul Iertării? – nu era el ca un sălbatic la baza acestuia, privind în sus? pentru că nu putea să nu se uite în sus la cei ai căror comportament îi ridica deasupra sa. Acesta era un gând chinuitor pentru Constantine, dar nu putea scăpa de el.

Se simţea el recunoscător? Poate că se simţea recunoscător; dar dacă acesta era adevărul, ceva îl împiedica să arate faptul că simţea astfel. Nu îi plăcea să se simtă îndatorat nici unuia dintre ei; această idee îl făcea iritabil şi morocănos. Apoi, când inima sa i-a reproşat că a folosit cuvinte răutăcioase faţă de fata blândă, care nu i le-a returnat – care lăsa lumina soarelui şi florile, pe care le iubea, pentru a sta într-un apartament întunecat cu el – Constantine şi-a amintit cu tulburare lectura despre Recunoştinţa care era fugărită în mlaştina Uitării. Nu a ales să îşi analizeze inima suficient pentru a vedea dacă şi lui i se întâmpla ceva asemănător, dar se simţea oarecum nemulţumit de comportamentul său – începea să suspecteze că era ceva în neregulă cu el; Conştiinţa era trează şi riposta zgomotos.

Într-o zi, Afeck a intrat în camera în care Constantine stătea morocănos şi gânditor, ascultând cu neatenţie cartea pe care Bertha i-o citea de mai mult de o oră.

— Veşti bune! a exclamat. Încă o scrisoare de la mama! Cea mai bună ştire despre bunicul pe care am avut-o până acum! Doctorii spun că acum este în afara pericolului, iar mama este mult mai fericită pentru el şi speră că va ajunge aici poimâine.

Prizonierul din întuneric

VEŞTI BUNE

Bertha a aplaudat cu o exclamaţie de plăcere; iar Laura, care se juca cu păpuşa ei într-un colţ, sărea prin cameră de bucurie.

— Mama vine înapoi! Mama vine înapoi! striga ea. Oh, va fi fost plecată două săptămâni! Parcă a fost un an – mi-a fost atât de dor de ea!

— Mă întreb, se gândea Constantine, dacă eu aş pleca, dacă oricărui dintre ei i-ar părea rău sau dacă le-ar fi dor de mine. Răspunsul pe care Conştiinţa i l-a dat i-a întunecat chipul cu o încruntare care, pentru fraţii Roby, care nu cunoşteau cauza acesteia, li s-a părut o refuzare aspră de a împărtăşi bucuria lor.

— Bertha, a spus Afeck, tata mi-a dat voie să merg până la fermă să comand nişte brânză grasă pentru mama. Vremea este aşa de frumoasă astăzi şi este atât de plăcut să te plimbi pe dealuri, nu vrei să vii cu mine?

— Mi-ar plăcea foarte mult; dar trebuie să învăţ toate lecţiile şi să o ascult pe Laura la tabla înmulţirii.

— Încă nu le-ai făcut – ca să vezi! de obicei erau gata până la ora asta. De ce, ce ai făcut toată dimineaţa?

Bertha s-a uitat la cartea din poala ei, iar apoi la Constantine, care i-a simţit tăcerea mai tare decât i-ar fi simţit orice cuvinte.

„Aş putea să fac ceva mic în schimb”, s-a gândit el, „aş putea să mă ofer să o ascult eu pe mica Laura, dar – „Ah, ce sentiment a făcut să apară acel *dar*! Acelaşi care încerca să înăbuşe toate emoţiile de recunoştinţă, acelaşi care îl făcea pe Constantine ruşinat să recunoască faptul că ştia că a fost răutăcios cu cei care i-au răsplătit toată insolenţa cu bunătate delicată.

— Am să mă ocup eu de tabla înmulţirii, a spus Afeck, voios, şi de lecţiile de ortografie. Uite, drăguţă Laura, lasă păpuşa şi stai ca un mic elev serios şi spune-mi dacă doi or doi face trei. Nu te grăbi cu lecţiile tale, dragă Bertie; Te voi aştepta – vom avea suficient timp pentru plimbare.

Oportunitatea lui Constantine era pierdută şi se simţea şi mai enervat cu el însuşi ca niciodată.

În ziua următoare, doctorul a vizitat Cuibul Porumbelului, a consultat ochiul rănit şi a declarat că, până în acel moment, îşi revenise după lovitură şi că, deşi încă trebuie evitat cititul şi scrisul, Constantine nu mai trebuie să fie ţinut ca un prizonier. Privirile de plăcere şi de

simpatie sinceră de pe faţa fraţilor Roby au însemnat pentru el mai mult decât îndrăznea să recunoască; pentru un moment, se simţise dispus să le mulţumească pentru bunătatea lor apoi, ca şi cum un sigiliu fusese pus pe buzele sale, le-a strâns şi a rămas în tăcere.

Dar Constantine şi fratele său nu puteau evita să participe la plăcerea cu care doamna Roby a fost primită înapoi, la întoarcerea sa. I-au ajutat pe copiii ei să facă ghirlanda pe care au suspendat-o deasupra intrării în Cuibul Porumbelului; s-au adunat cu ei la uşa verde atunci când s-a auzit sunetul roţilor; şi, deşi Laura a primit primul sărut, iar Bertha primul zâmbet, în timp ce mâna lui Afeck era apăsată în cea a mamei lui, fraţii Probyn nu au fost uitaţi la momentul sosirii; iar, micile suveniruri pe care le adusese din Londra, doamna Roby le-a împărţit în mod egal cu copiii ei. Ea a întrebat despre ochiul lui Constantine în acelaşi ton de afecţiune interesată pe care l-ar fi folosit şi mama lui. Oh, ce multe au fost de spus şi ce multe au fost de ascultat în prima seară a sosirii doamnei Roby!

Dacă o persoană din grup era mai bucuroasă decât celelalte, aceasta era Bertha: inima ei tânără sărea de bucurie! Nu era numai vorba despre faptul că acum îşi putea lăsa capul pe acel piept blând, că putea săruta acea mână dragă şi că putea asculta vocea pe care o iubea; era o conştientizare a faptului că propria ei afecţiune a fost încercată şi probată – că mama ei va descoperi că s-a făcut treabă şi că sarcinile au fost respectate, cu suficientă atenţie în absenţa ei, ca şi cum ea ar fi fost tot timpul în apropiere – că mama va simţi că fata ei poate fi de încredere, că, într-adevăr, a făcut tot ce a putut pentru a fi un confort pentru părinţii ei.

— Acum pentru Goliatul Ucigaş! a exclamat Laura ziua următoare, în timp ce, aşezându-se pe genunchiul

Prizonierul din întuneric doamnei Roby, la ora obişnuită de lectură, privea deschiderea cărţii bine-cunoscute.

— Ai mai avut timp să pregăteşti un capitol pentru noi, mamă, în mijlocul tuturor grijilor tale? a spus Afeck.

— Încă un capitol, băiatul meu, şi ultimul.

— Ultimul! a exclamat toată lumea din cameră.

— Dar nu am terminat nici pe jumătate cu goliaţii, a strigat

Afeck. Aş putea să enumăr cel puţin încă o duzină. Este Prostia – îngâmfarea, a exclamat Adolphus.

— Cruzimea, s-a alăturat Bertha.

— Neascultarea, a adăugat Laura.

— Da, copiii mei, mai sunt mulţi goliaţi care trebuie răpuşi; dar cred că povestea mea v-a explicat suficient de mult natura luptei noastre şi cea a duşmanilor care trebuie biruiţi, pentru a vă putea permite să îi găsiţi singuri. Fie ca fiecare să caute în inima sa cu atenţie – inimile noastre sunt câmpul de luptă principal – şi, după ce a descoperit păcatele care îl tentează cel mai mult, fie ca orice om să lupte ferm, cu vigilenţă şi rugă, pentru a birui principiul rău din interior.

— Mâine este duminică, a observat Afeck; tocmai mă gândeam la ceva care ne poate varia ocupaţiile sfinte de seară. Propun să stăm cu toţii în jurul unei mese, aşa cum stăm acum, fiecare cu un creion şi cu hârtie; tu ne vei da numele unui duşman, iar noi vom scrie exemple din istoria Bibliei ale celor care au învins, şi ale celor care au fost învinşi de acesta; apoi îţi vom da ţie hârtiile, care vor fi citite cu voce tare, pentru ca noi toţi să le auzim.

— Nu este o idee rea, a răspuns doamna Roby.

— Dar eu nu ştiu să scriu, a sugerat mica Laura.

— Atunci tu te vei gândi, fără să scrii, i-a spus mama ei, şi ne vei spune ce personaje ai ales, înainte ca orice foaie să fie citită.

— Ştiu ce voi scrie dacă Ura ar fi duşmanul numit, a strigat Adolphus. Regele Saul a fost învins de acesta!

— Şi cine a biruit pasiunea rea? a întrebat doamna Roby.

— David; la peştera din Adullam! a răspuns Afeck.

— Pot fi date câteva exemple, a spus mama lui. Cu siguranţă vom încerca mâine metoda ta de recreaţie pentru duminică. Iar acum să continuăm cu povestea mea.

CAPITOLUL XII GOLIATUL MÂNDRIE

Fides se odihni preţ de câteva ore acea noapte, într-o colibă mică la margine de drum, colibă pe care a găsit-o abandonată şi goală. Dimineaţa se trezi reîmprospătat şi, strângând din nou sabia sa, porni în căutarea Experienţei. Merse o vreme fără a întâlni vreo aventură, până ce se gândi că ar trebui să fie aproape de fierărie; dar, înainte de a merge mai departe, se aşeză lângă un mic râu, care curgea vioi peste pietricele şi nisip, reflectând muşchii ca de smarald care acopereau malurile, precum şi sălciile care se aplecau peste apele sale.

Aici îşi spălă Fides mâinile şi faţa, şi, întinzându-se pe iarbă, se bucură de liniştea scenei.

— Cer frumos deasupra, un covor bun dedesubt şi meditaţii plăcute pentru partenerii tăi! Ţi-ai ales bine locul de repaus, luptătorule curajos, şi bine meritate sunt momentele tale de odihnă! spuse vocea cuiva din spatele lui.

Fides îşi ridică privirea şi văzu lângă el o figură înaltă, falnică, îmbrăcată, la fel ca şi el, în armură de cavaler dar purtând, în loc de sabie, un mare baston îndoit, care părea să fie făurit dintr-un fel de metal greu, închis la culoare.

GOLIATUL MÂNDRIE

v!

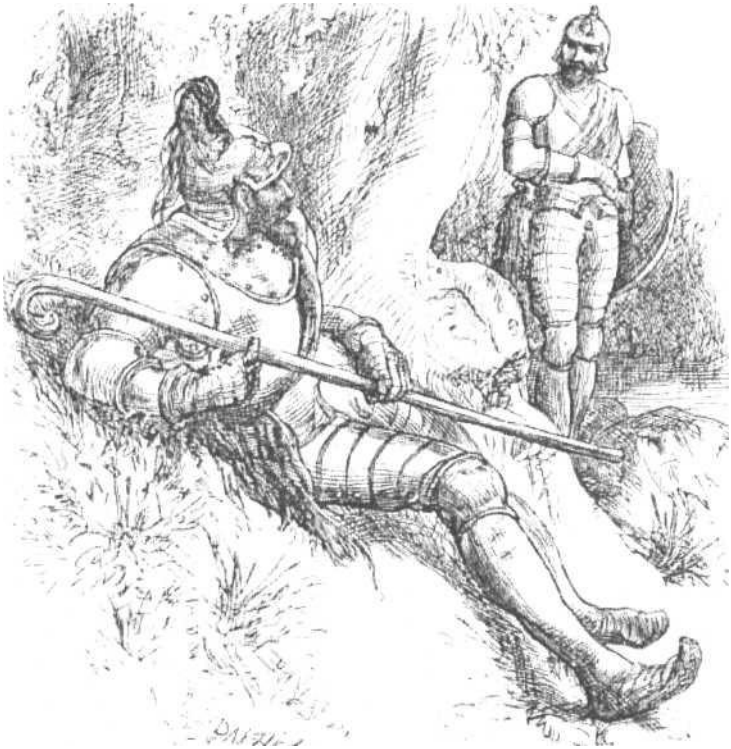

NEOBIŞNUITUL CAVALER

— Vii ca prieten sau ca duşman? exclamase Fides, sărind în picioare şi, din instinct, punând mâna pe mânerul sabiei.

— Sunt prieten cu toate spiritele galante, ca dumneata.

— Şi un servitor al Regelui?

— Cel puţin duşmanul celor care sunt duşmanii lui, răspunse cavalerul străin, evitând întrebarea. S-a aruncat fără grijă pe iarbă, dar Fides, a cărui minte încă nu era satisfăcută pe deplin, rămase în picioare până ce i s-a răspuns la celelalte întrebări.

— Dumneata nu ai sabie!

— Am lăsat-o acasă – nimeni nu o poate mânui mai bine ca mine; dar, în locul ei port, pentru moment, acest baston greu, pe care îl consider cel puţin la fel de bun în răpunerea goliaţilor pe care i-am întâlnit; şi, ridicându-şi mâna puternică şi clătinând bastonul deasupra, acesta părea a fi o armă mortală în mâna sa.

— Ce goliaţi ai ucis dumneata? întrebă Fides, cu un respect din ce în ce mai mare faţă de partenerul său.

— Am strivit Răutatea cu o singură lovitură a bastonului – nu a mai spus niciun cuvânt pe urmă; am făcut Lăcomia să se ascundă în peşteri şi prăpăstii; am pătruns în fortul puternic al Avariţiei şi l-am forţat să cedeze comorile sale; am ucis Laşitatea şi i-am tăiat capul; şi, pe scurt, cred că cauza bună nu a găsit niciodată un luptător mai puţin pregătit pentru a se retrage în apărare.

— Şi numele dumitale, cavalerule curajos? spuse Fides, acum aşezându-se lângă el, fără neîncredere.

— Numele meu este Spirit înalt; sunt din familie străbună; sunt conectat cu cei mai nobili din ţinut!

În tot acest timp, străinul vorbi limba ţării lui Fides; era ceva, poate, puţin ciudat în pronunţia sa, ceva ca accentul unui străin, nu a unui nativ, dar, totuşi, vorbea fluent şi corect, iar Fides se înveselise, gândindu-se că i s-a alăturat un camarad atât de curajos.

— Am auzit de faptele tale, continuă străinul cavaler, şi m-am bucurat nespus de succesul tău. Nu ai fost primul care l-a atacat pe Goliatul Neadevăr; a fost o dată rănit grav de mine şi cum a scăpat cu viaţă, nu ştiu!

— Sunt sigur că nu este din cauză că ai negociat cu duşmanul?

— Să negociez cu Neadevărul! exclamă cavalerul, întorcându-se aprig. I-aş scoate creierii oricui îndrăzneşte să facă aluzii la aşa ceva!

Aceste cuvinte sunau ciudat în urechile lui Fides; în cutezanţa lor mândră, erau atât de ciudate în limba în care cei care îl servesc pe Rege obişnuiau să vorbească, încât avertizarea Recunoştinţei îi trecu cavalerului prin minte, iar acesta retrase puţin de lângă camaradul său.

— Braţul tău este puternic, mâna este straşnică, spuse Fides cu voce tare, dar puterea dată nouă nu trebuie folosită în a răzbuna fiecare insultă pe care o primim.

— Puterea dată nouă! repetă cavalerul, cu un zâmbet batjocoritor; puterea cu care lupt este doar a mea şi, adăugă acesta, strângându-şi ferm bastonul, o folosesc când vreau şi împotriva cui vreau!

— Mă îndoiesc! spuse Fides, sărind în picioare. Mi se pare că nu

eşti asemănător unui luptător al Adevărului; cum aş putea şti dacă eşti unul cu adevărat?

— Nu vorbesc pe limba dumitale? spuse străinul, şi el ridicându-se, dar mai încet, de jos. „Eşti ciudat de suspicios, camarade!

— Poţi citi asta? întrebă Fides scriind rapid câteva cuvinte cu sabia sa, într-un loc unde râul a lăsat nişte nisip alb în urmă.

„*Mă căiesc – sunt recunoscător*” – acestea erau propoziţiile scurte trasate de Fides, primele care i-au venit în minte. Arătă spre scris cu sabia sa şi, întorcându-şi privirea calmă spre străin, repetă întrebarea:

— Poţi citi asta?

Cavalerul fals privi rapid asupra cuvintelor pe care ştia că nu ar fi putut vreodată să le stăpânească; cu o privire ca cea a unui tigru înainte să îşi atace prada, învârtindu-şi bastonul măreţ în jurul capului, scoase exclamaţia:

— Ha! Mă cunoşti! şi sări cu mânie în atac.

Ah, cine nu a simţit înspăimântătoarea putere a Mandriei, care acum se lupta mortal cu Fides! Luptătorul

GOLIATUL MÂNDRIE

nu a fost niciodată mai copleşit, nu a avut niciodată o nevoie mai mare de ajutor decât atunci! Până şi sabia sa nu părea că l-ar putea ajuta aici; goliatul, care deodată se ridică la înălţimea sa formidabilă, odată ce natura sa reală a fost descoperită, riposta la fiecare lovitură aţintită spre el atât de bine, iar pe ale lui le aţintea cu o rapiditate şi o putere atât de mare, încât, pas cu pas, Fides cedă înaintea sa! Puternică este, într-adevăr, arma Voinţei, puţini sunt pe lume care pot să reziste! O lovitură crâncenă lovi coiful lui Fides; a rezistat, acea apărătoare din oţel bine călit, dar cavalerul s-a dat înapoi, clătinându-se din cauza loviturii; scântei păreau să iasă din ochii acestuia; abia putea vedea duşmanul din faţa lui; preţ de o secundă, acesta a fost orbit de Mândrie şi abia conştient de orice altceva în afară de strigătul fad al Conştiinţei, în timp ce fugise pentru a chema ajutoare pentru luptătorul ei.

Încă o lovitură lovi mâna dreaptă a lui Fides. Aceasta căzu paralizată – sabia căzu din strânsoarea sa. Goliatul, plin de mânie, profita de avantajul său; şi-a trântit adversarul aproape leşinat la

pământ şi a ridicat bastonul greu asupra sa, pentru a-l distruge. În acel moment – acel teribil moment – când totul părea pierdut pe vecie, o piatră aruncată de o mână nevăzută lovi braţul puternic, care era pregătit să se doboare asupra cavalerului. Mândria tresări la această lovitură neaşteptată şi, preţ de un moment, lăsă bastonul să cadă şi se uită în jur pentru a vedea cine era noul său atacant.

O oportunitate preţioasă, care ar putea să nu-şi mai facă apariţia niciodată! Fides prinse cu mâna stângă arma periculoasă şi, chiar dacă era la pământ, lovi piciorul Mândriei cu toată forţa pe care o putea aduna. Din păcate, lovitura nu a afectat prea mult goliatul; mai degrabă i-a stârnit mânia decât să îl rănească: s-a aplecat, nu pentru a smulge Voinţa din mâna lui Fides, deşi putea fi smulsă cu uşurinţă în acel moment, ci pentru a pune stăpânire pe sabia cavalerului, care se afla pe iarbă, strălucitoare şi sclipitoare.

LUPTA CU GOLIATUL MÂNDRIE

Dar arma fermecătoare nu era una care putea fi mânuită de către mâna necreştină a Mandriei; mânerul de aur, pe care Fides îşi odihnea adesea mâna, arse mâna duşmanului Regelui, de parcă ar fi fost făurită din metal

GOLIATUL MÂNDRIE

roşu topit. Cu un urlet de durere, goliatul o scăpă din mână, iar în momentul următor, aceasta strălucea în mâinile lui Fides.

Da, luptătorul Adevărului era din nou pe picioare, rănit, slăbit,

dar plin de curaj şi speranţă. Lupta dureroasă aproape că se încheia; de trei ori şi încă o dată lovise el Mândria cu curaj şi, ah, ce bucurie, ce uşurare în momentul în care, în sfârşit, cel mai periculos dintre duşmanii săi căzuse mort! Cu fiecare muşchi tremurându-i din cauza eforturilor făcute, fără suflare, gâfâind, aproape neîncrezător în succesul său, Fides stătea lângă forma fără viaţă a Goliatului, sprijinindu-se de sabia sa fidelă!

Iar acum, de el se apropiase un bătrân cu păr ca de argint şi cu o barbă albă lungă, dar cu un trup încă rezistent şi drept, şi cu o faţă a cărei riduri au fost făcute mai degrabă de gânduri decât de vreme. Era chiar Experienţa care, la nevoie, venise în ajutorul cavalerului, cel care aruncase acea piatră care, într-un moment critic, atrase atenţia goliatului.

Mare a fost recunoştinţa lui Fides, deşi limba sa tremurândă abia dacă mai avea putere de exprimare. Experienţa, cu milă pentru cavalerul în durere, l-a invitat pe acesta la locuinţa sa din apropiere, unde era loc de odihnă şi provizii şi unde rănile acestuia puteau fi tratate cu iscusinţă.

— Şi, ah, nu lăsa acela în urmă, cavaler nobil! strigă Experienţa, arătând spre bastonul întunecat şi îndoit al Voinţei, care se afla lângă trupul Mândriei. Ia-l – mai demult aparţinea Regelui tău; este preţios când este devotat acestuia, este cel mai nobil fruct al triumfului tău pe care îl poţi aşeza la picioarele sale.

Fides s-a supus şi, cu paşi slăbiţi, îl urmă pe noul său ghid, a cărui atitudine, deşi solemnă şi aproape rece, inspira încredere şi respect.

BĂTRÂNUL

Locuinţa Experienţei era pe un deal, de unde se vedea o privelişte largă de jur-împrejur. O parte din ea era separată de celelalte, unde un cuptor aprins, o nicovală şi diferite unelte stăteau suspendate, atât cât să dea de gol ocupaţia posesorului lor.

GOLIATUL MÂNDRIE

Lui Fides i s-a turnat balsam pe rănile sângerânde; i s-a dat vin pentru a-şi susţine puterea care i-a mai rămas; ceaţa din privire i s-a

dus, se simţea din nou reînviat.

— Ah, Experienţă, spuse el, punând mâna pe Voinţă, cum poate această unealtă, cândva folosită de Mândrie, să fie vreodată un dar potrivit pentru Regele meu?

Experienţa luase dintr-o casetă mică o sticluţă etichetată „Supunere”, care conţinea un lichid incolor. El turnă câteva picături pe metalul greu şi întunecat, apoi frecase bastonul cu o cârpă dură şi scămoşată şi, unde lichidul atinse metalul, se formase o pată de aur strălucitor!

— Cârpa aceasta dură este Disciplina, spuse bătrânul. Cu răbdare, prin frecarea acesteia, vei vedea valoarea Voinţei, atunci când este înapoiată proprietarului de drept.

— Totuşi nu pot oferi Regelui ceva ce este strâmb şi îndoit! Poartă semne prea evidente că a fost folosit de Mândrie! Şi în timp ce vorbea, Fides încerca, cu toată puterea sa, să îndrepte bastonul masiv, dar metalul rezistent nu se clintea la eforturile sale!

— Voinţa este într-adevăr strâmbă, dar poate fi îndreptată, spuse Experienţa; avem alte metode care funcţionează. Cuptorul meu de întristare este în apropiere. Spunând acestea, înainte ca Fides să aibă timp să răspundă, bătrânul aruncă bastonul în focul aprins.

— Dă-mi-l înapoi! exclamă cavalerul, cu nerăbdare; trebuie altfel, nu aşa.

— Nu este alt mod, spuse bătrânul, ferm, ţinând departe mâna care putea să scoată bastonul din foc. Vezi cum aurul începe să strălucească, vezi cum metalul se înmoaie în cuptor. Supune Voinţa la ceea ce trebuie pentru a o face perfectă, un dar preţios, acceptabil şi pur.

Spunând acestea, Experienţa scoase bastonul din cuptorul întristării şi îl puse pe nicovala încercării. El îl lovea cu ciocanul său puternic, dar Fides îl întrerupse.

FORJAREA

Încetează – îl vei distruge; încetează – e destul! încă nu, răspunse bătrânul şi lovi din nou.

GOLIATUL MÂNDRIE

— Opreşte-ţi mâna! exclamă Fides. Nu mai poate suporta.

— Mai ai puţină răbdare, spuse Experienţa şi lovi din nou. Apoi Voinţa fusese înapoiată lui Fides – dreaptă, pură, frumoasă; ah, nu semăna deloc cu bastonul care a fost atât de fatal în mâna Mandriei!

În timp ce Fides privea la darul frumos din faţa sa, din nou, şi

pentru ultima dată, roba strălucitoare și coroniţa de stele ale Conştiinţei apăruseră în faţa sa.

CONŞTIINŢA – ULTIMELE CUVINTE

Niciodată nu fusese zâmbetul ei atât de bucuros, atât de strălucitor cu lumina Raiului.

— Munca ta s-a încheiat – lupta s-a terminat! spuse ea. Regele îţi solicită prezenţa! Chiar acum aşteaptă un mesager să te conducă la casa pe care ţi-ai dorit-o atât de multă vreme! Du-te, luând cu tine darul unei Voinţe cucerite, cunoştinţa că nici asta nu ar trebui să fie a ta şi amintirea duşmanilor întâlniţi şi biruiţi cu curaj, prin puterea Lui, Cel care te-a înarmat pentru luptă! Du-te cu modestie, du-te cu bucurie, încrezându-te în iubirea care te-a apărat de tentaţie şi care nu te va părăsi sau dezamăgi; du-te acolo unde este doar bucurie, veselie

şi pace – unde războiul şi pericolul nu vor mai fi cunoscute vreodată!

— Ce bucuros – ah, ce bucuros trebuie să fi fost, spuse Laura, să fie chemat de Regele său şi să poarte coroana şi să fie atât de fericit şi să nu fie nevoit să mai lupte vreodată! Mesagerul trebuie să fi fost foarte bine venit.

— Mesagerul trebuie să fi fost Moartea, observase Afeck, serios. Ea singură pune capăt războiului.

— Nu am prea înţeles ultima despre Voinţă, spuse Bertha, pe un ton temător.

— Cred că, aşa tineri cum sunt, răspunse doamna Roby, copiii mei deja au avut puţină experienţă cu puterea şi pericolele unei voinţe puternice, aflată sub comanda Mandriei. A supune acea voinţă în toate lucrurile în faţa Domnului este cel mai mare exerciţiu de credinţă şi iubire creştină; şi, cum nu putem să ne schimbăm singuri mândria şi dorinţele încăpăţânate, încercările şi întristările sunt adesea trimise pentru a ne înmuia inimile şi a ne purifica sentimentele.

Constantine, care nu a ascultat niciodată mai atent ca atunci, rămase gânditor pentru câteva momente.

GOLIATUL MÂNDRIE

odihnindu-şi fruntea în mâini. Nu este necesar să întrebăm ce trecea prin mintea lui dar, după un timp el a ridicat capul şi a întrebat:

— Care erau cuvintele prin care a fost descoperită Mândria, cuvintele pe care nu le putea citi?

— *Mă* căiesc – sunt *recunoscător*”, răspunse Adolphus. Ah, Mândria nu ar fi putut niciodată să spună aşa ceva!

— Atunci ceea ce a fost ultima izbândă a lui Fides, trebuie să fie prima mea victorie, spuse Constantine, ridicându-se de pe scaun; şi, cu tâmplele înroşindu-se de la efortul pe care îl făcea, îndreptase o mână spre Afeck şi cealaltă spre Bertha, pronunţând ferm, ca şi cum ar fi fost determinat să învingă rezistenţa Goliatului din inima sa, *Mă căiesc* pentru comportamentul meu faţă de voi. *Sunt recunoscător* pentru bunătatea voastră. Sper ca pe viitor să mă revanşez pentru trecut!

M

VICTORIA LUI „CON”.

Mare a fost surprinderea copiilor la o victorie atât de neaşteptată, unde nici nu se gândeau că ar fi fost vreun conflict. Cu căldură şi cu bucurie, Afeck şi Bertha strânseră mâna oferită – Adolphus începu să râdă, dar nu în batjocură – Laura se uită în sus cu o mirare inocentă la „băiatul obraznic”, care acum era cuceritorul Mândriei, ca şi Fides. Dar ochii mamei sale erau în lacrimi; inima sa era plină de rugăciuni şi recunoştinţă: recunoştinţa – că Războiul Sfânt începuse, într-un final; rugăciune – că ar putea să se termine cu victorie nemuritoare!

Epilog

Dragi cititori, ştiaţi ceva despre acest război? Aţi mânuit

vreodată sabia lui Fides sau v-aţi luptat vreodată cu duşmanii regelui vostru? Aţi rupt vreodată pânza Leneviei, v-aţi chinuit vreodată să ieşiţi din abisul Egoismului, aţi înăbuşit izvorul Mâniei şi aţi dat la o parte „cuvintele amare” nedemne pentru un Creştin? Aţi învins sentimentul de Ură şi i-aţi tratat pe cei care v-au greşit cu Fapte Bune? Aţi urmărit Neadevărul chiar şi până în cel mai secret locaş şi nu v-aţi pătat niciodată buzele cu minciuni? Aţi încercat să vă înfrângeţi propriul spirit rebel şi să vă supuneţi Voinţa în toate lucrurile în faţa Domnului, v-aţi delectat cu servirea Sa, era gloria Sa scopul vostru? Poate nu v-aţi gândit, până acum, la viaţă ca la un câmp de luptă al Creştinului; nu ştiaţi că inimile voastre erau pline de duşmani, pe care nu îi puteaţi cuceri prin forţele proprii. Ah, atunci, chiar dacă e pentru prima dată, cereţi, cereţi cu tărie graţia divină care poate învinge tot; ţineţi strâns sabia glorioasă – Cuvântul Domnului; mergeţi înainte cu Conştiinţa ca ghid şi Rugăciunea ca scut. Şi, ah, fie ca El, care singur poate să vă ofere victoria, să vă facă mai cuceritori aici şi să vă încoroneze cu nemurire în locuinţele eterne pe care le-a pregătit pentru cei care îl iubesc!

Cuprins

Prefaţă…5
I. Sosirea…7
II. Primele impresii…15
III. Goliatul Lenevie…22
IV. Goliatul Egoism…29
V. Goliatul Neadevăr…44
VI. Încercări şi străduinţe…54
VII. Duminica la Cuibul Porumbelului…64
VIII. Goliatul Ură…78
IX. Frumoasa Recunoştinţă…91
X. Excursia Plăcerii…102
XI. Prizonierul din întuneric…114

XII. Goliatul Mândrie…123
Epilog…137